

2028

H.E.
561

Q31:21
33F6P

Q31:21

561

33F6P

lawlē, Siddharama-
ppa.

Shreemadallamvyom

33 F6P

561

• • • • •

[illegible]

Q31:21

561

33F6P

lawlē, Siddharama-
ppa.

Shreemadallamvyom

ಶ್ರೀಮದಲ್ಲಮವ್ಯೋಮ

ಶ್ರೀಮದಲ್ಲಮವ್ಯೋಮ
ಶ್ರೀಮದಲ್ಲಮವ್ಯೋಮ

ದ್ರೋಣದ್ರೋಣದ್ರೋಣ

— ಬಸವ —

ಶ್ರೀಮದಲ್ಲಮವ್ಯೋಮ

ಸಿದ್ಧರಾನುಪ್ಪ ದುಂಕಪ್ಪ ಪಾವಟೆ

B.A., LL.B.,

ರಚಿಸಿದುದು.

ಗ್ರಂಥಕರ್ತನೆ ಪ್ರಕಟಿಸಿದುದು.

ಧಾರವಾಡ ಡೀ ಕೋರ್ಟಿನ ಸಿದ್ಧಲಿಂಗ ವಿಜಯ

ಮುದ್ರಣಾಲಯದಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚಾಯಿತು.

ಶಕೆ ೧೮೪೬ ಮಾಘ ಶುಕ್ಲ ೮ ಗುರುನಾರ.

ಕ್ರಿಸ್ತಾಬ್ದ ೧೯೨೬

ಬೆಲೆ ೧ ರೂಪಾಯಿ.

Q31:21

33 F 6 P.

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

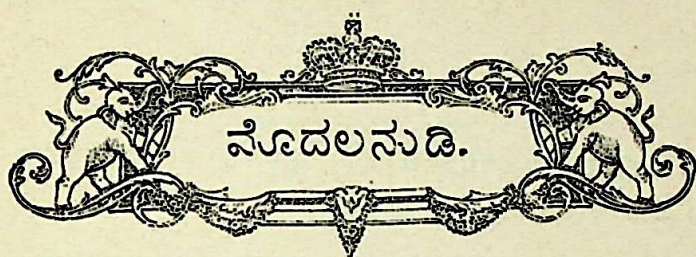
**SRI JAGADGURU VISHWARADHYA
JNANA-SIMHASAN JNANAMANDIR
LIBRARY.**

Jangamwadi Math, VARANASI,

Acc. No. ॐॐॐॐ....

561

ಚಿಂಢನಾಗಿಯೆ ನೊಸಲುಗಂಢನ ।
 ನುಂಢಿತಹ ಸದ್ಭಕ್ತಿ ಸರಣಿಯೆ ।
 ಬಂಢಿಸುವ ಬಗೆಯಲ್ಲ ಮೊರದೆ ಸತ್ಯದಲಿ ಸುಳಿದು ॥
 ಉಂಢದಗದವ ಯೋಗಿಪದಜಲ ।
 ವಂಢೆನುತ ಸೇವಿಸುತ ಶಿಶುಮಾ ।
 ಚಂಢನಲ್ಲಮನಡಿಯೊಳಾಗಿರಲವನದೀನೆನಡು ॥

ಶ್ರೀ ವೀರಶೈವ ಧರ್ಮದ ಋಷಿಗಳಾದ ಶ್ರೀಮದ್ಭಸವಾದಿಗಳ ಅಂತ
ಯೋವಿಸ್ವರೂಪನಪ್ಪ ಅಲ್ಲಮನ ತತ್ತ್ವಗಳ ಆಲ್ಪ ವಿವರಣವಿದು. ಅವನ
ಚಾರಿತ್ರದ ಒಂದು ಅತ್ಯಲ್ಪವಾದಂಶವು.

ಕಾಲಕ್ರಮದ ಮೂಲಿನ್ಯದಿಂದೊದಗಿದ ನಮ್ಮೊ ಸಮಾಜದ ಒಂದಲ್ಲ
ಎರಡಲ್ಲವಾದ ಒಡಕುಗಳನ್ನು ಮಾಯಿಸಿ ಒಕ್ಕಟ್ಟನ್ನು ಬೆಳೆಯಿಸಲು ಈ
ಸಂಣ ನಿಬಂಧವು ಸಾಹಾಯಕವನುಂಟು ಮಾಡಿದರೆ ನನ್ನ ಕ್ರಮವು
ಸಾರ್ಥಕವು.

ಶ್ರೀ ಮದಲ್ಲಮಬಸವಚಿನ್ನಬಸವಾದಿಗಳ ವಚನವೇದವನ್ನು ತಿಳು
ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಲಾಲಸೆಯುಂಟಾದುದೆ ಲಿಂಗಾಯತ ಸಮಾಜದ ಪುನರು
ಜ್ಜೀವನ ಚಿಹ್ನವು.

ಪೂರ್ವದ ದುರ್ವಾಸೋಗಸ್ತ್ಯಾದಿಗಳು ನಡೆದ ವೀರಶೈವ ತತ್ತ್ವಗ
ಳನ್ನೆ ಶರಣರು ಸೋಸಿ ನಮಗರುಹಿದರೆಂಬ ಜ್ಞಾನವೇ ವೀರಶೈವ ಧರ್ಮದ
ಸನಾತನತ್ವದ ಸಂಚಯವು.

ವೀರಶೈವರಲ್ಲಿ ಬಣಜಿಗರು, ಅವರಲ್ಲದವರು; ಸಾದರು, ಅವರಲ್ಲದ
ವರು; ಜಂಗಮರು, ಅವರಲ್ಲದವರು; ಎಂಬಿವೆ ಮೊದಲಾದ ಪಂಗಡಗಳು
ಸನಾತನ ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲವೆಂಬಿರಕೆಯಾದುದೆ ಅಷ್ಟಾವರಣದ ಗುರುತು.

ಪಂಚಾಚಾರಗಳೂ ಅಷ್ಟಾವರಣಗಳೂ ಲಿಂಗಾಯತ ಧರ್ಮ ಜೀವಿ
ತನೆಂದು ತಿಳಿಯದೆ ಹಲವು ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೋಧನಾಗಹತ್ತಿರುವ ಪ್ರಾಕೃತ
ಜಾತಿ ಪ್ರಧಾನತ್ವವು ಹಿಂದೆ ಬೀಳುವುದೆ ಈ ಸಮಾಜದ ಮುಂದು
ವರಿತವು.

ಶರಣರ ಉದಾತ್ತ ತತ್ತ್ವಗಳನ್ನರಿತು ಈಗಿನ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ವಿದ್ಯಾಭೂ
ಷಿತರಾದ ವೀರಶೈವತರುಣರು ಆ ತತ್ತ್ವಗಳನ್ನು ಹೀಗೆ ಸಿದ್ಧಿಸಿ ತಿಳಿಸಿ
ಅನುಗುಣವಾಗಿ ನಡೆಯಿಸಲನುವಾದುದೆ ನಿಜವಾದ ವಿದ್ಯಾಸಂಸ್ಕೃತಿಯು.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ತಿಳುಹಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಈ ಪುಟ್ಟ ಪುಸ್ತಕವು ಅಲ್ಪವೆಂದಲ್ಲಿಯಾ
ದರು ಹೇತುವಾದರೆ ನನ್ನ ಕೃತಾರ್ಥತೆಯು.

ಜೀವೋದ್ಭವಿತ ದೋಷಪಂಡಮಚಿರಾನ್ನೀತ್ವಾಂತಮಚ್ಛೇದನಾ |
ವಾತ್ಸರ್ಯಂಬರಸಂಭರೇ ಯಮಿಮನಃಸೂಕ್ಷ್ಮಾತರುದ್ಭವಿಸಿನಿ ||
ದೇವೋಯಂ ನಿಜಲಿಂಗಸಂಗಮ ಜುಷಾಮಂಗೇಷು ರಾರಾಜತಾಂ |
ಚಿದ್ರೋಮಾಪ್ರತಿಮಾಂ ನಿರಂತಮನಘಂ ಯದ್ವ್ಯಕ್ತಸತ್ಪೋಜ್ಜವಃ ||

ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ
ಶಕೆ ೧೮೪೭ ಮಾಘ ಶುಕ್ಲ ೮ }
ಗುರುವಾರ.

— ಸಿದ್ಧರಾಮಪ್ಪ

೨ ಮಂತ್ರೋಕ್ತಾಃ

॥ ಶ್ರೀ ॥

ಶ್ರೀಮದಲ್ಲಮವ್ಯೋಮ

—*ೃಷಿೃಷಿ*—

೧ ನಿರಂಜನ ಜಂಗಮ ಪ್ರಕರಣ.

ಆದಿಯ ಸಂಗದಿಂದಾದವನಲ್ಲ. ಸಂಗಸುಖದೊಳಗಿದ್ದವನಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರ ಸಂಗದಿಂದಾದವನಲ್ಲ. ರವಿಸಸಿಯ ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಬೆಳೆದವನಲ್ಲ. ಸಾವ ಬಂದು ಕಳೆಹುಟ್ಟಿದಮುನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದತ್ತ ಗುಹೇಶ್ವರಯ್ಯ.

ಅಜಾತ ಆದೇರಹ ಸಂಗತೋವಾ | ನೈವಾಥವಾಯುಗ್ಮ ಯುಜೋ ವಿಜಾತಃ || ರವೀಂದು ತೇಜೋಭಿರರೂಢಕಾಯಃ | ಸೇವೇಂದ್ರಿಯಾಸಂಗಸುಖೋಪಲಬ್ಧಃ || ಗುಹೇಶ್ವರೋಭಕ್ತಸುರಾವನೀಜಃ | ಮಾಂಪಾತ್ಯಸಾ ಬಿಂದುಕಲಾದಿ ಪೂರ್ವಃ ||

ಅಲತಿ ಯದ್ಭಬಜಕಾಘಕುಲಂ ಮಲಂ | ಅಲತಿಮಾಯಿಕ ಮೋಹ ವಿಮಾರ್ಜನೇ | ಅಲತಿ ಯೋಗಿಕುಲಂ ರಮತೇಶಿನೇ | ಲ್ಲಮಇತಿ ಪ್ರಥಿತೋಭುವಿ ಸೋಲ್ಲಮಃ ||

ಕಾಯವದಲ್ಲ ವಿಂದ್ರಿಯಗಳಲ್ಲಸುವರ್ಗವದಲ್ಲ ಮಾನಸಂ | ಹೇಯ ಗುಣಗಳಲ್ಲ ವಿಯದಾದಿಯದಲ್ಲವು ಮಾಯೆಯಲ್ಲಮೇಣ್ | ಆಯತಕಾಲಮಲ್ಲ ಶಿವಶಕ್ತಿ ಸದಾಶಿವನಲ್ಲ ವಿಧ್ಯವ || ಲ್ಲಾಯಮಿಚಿಧ್ಯನೈಕ ಪರಜಂಗಮನಲ್ಲಮನೀಗಿಸೌಖ್ಯಮಂ ||

ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಡಗಿದ ಅಮೃತದಂತೆ ಮೊಸರಲ್ಲಡಗಿದ ನವನೀತದಂತೆ ವೇದಾಗಮ ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಗರ್ಭಿತವಾದ ಸನಾತನ ವೀರಶೈವ ಧರ್ಮವನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸಿ ಮುಮುಕ್ಷುಜನಕ್ಕೆ ಸ್ವೇಚ್ಛವಾಗುವಂತೆ ಪರಿಶೋಧಿಸಿದ ಅನಾದಿ ವೃಷಭೇಶನ ಅವತಾರವೇಯಾದ ಶ್ರೀಬಸವೇಶನ ಪಕ್ಷಿಮ ಹೃದಯ ಕಮಲದ ಚಿತ್ರಕಾಶ ಮೂರ್ತಿಯೆ ಅಲ್ಲಮನು. ಆಪ್ರಭುವಿನ ಚರಿತ್ರದ ಒಂದಂಶವನ್ನು ಬರೆಯಲು ಈ ಉಪಕ್ರಮವು.

ಯಾತೇರುದ್ರ ಶಿವಾತನಾಃ ಶಿವಾ ವಿಶ್ವಾಹಭೇಷಜೇ | ಶಿವಾರುದ್ರ
ಸ್ಯ ಭೇಷಜೇತಯಾನೋ ವೃಡಜೇವಸೇ || ಶ್ರೀರುದ್ರ. || ಎಂಬ ಮಂತ್ರ
ವು. ಎಲೈ ರುದ್ರನೆ ನಿನ್ನದಾವುದಾನೊಂದು ಮಂಗಲಪ್ರದವಾದ ಕ
ರೀರವು ಎಲ್ಲದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಲಿಕ್ಕೆ ಔಷಧ ವಾಗಿ
ರುವದೋ ಅ ನಿನ್ನಶರೀರದಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ಬಾಳಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಸುಖಗೊಳಿಸು.
ಎಂಬ ಮೊದಲಾದ ಮಂತ್ರಗಳಿಂದ ಕಂಠೋಕ್ತಿಯಿಂದಲೂ, “ಅಗ್ನಿವಿಂಶತಿ
ಪುರೋಹಿತಂ” ಮೊದಲಾದ ಋಕ್ಕುಗಳಿಂದ ಸೂಕ್ಷ್ಮದೃಷ್ಟಿ ಮಾತ್ರ ವೇದ್ಯ
ವಾಗಿಯೂ ಸರ್ವವೇದವು ಇಷ್ಟ ಪ್ರಾಣಭಾವಲಿಂಗಗಳ ಧಾರಣಧ್ಯಾನ
ಯೋಗ ಸರವಾಗಿರುವದು.

ಆದರು ವೇದಗಳಲ್ಲಿ ಕರ್ಮ ಮಿಶ್ರವಾಗಿಯೆ ವಿರಚಿತವು ಉಪಲಭಿ
ಸುತ್ತದೆ. ಧರ್ಮದ ಸ್ಥೂಲ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ತತ್ವಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಒಳಕೊಂಡ ವೇದಕ್ಕೆ ಇ
ದು ಸಹಜವಾಗಿದೆ. ವೇದಗಳು ಬಾಹ್ಯಗೃಹ್ಯಗೆ ಯಜ್ಞಯಾಗಾದಿ ಧರ್ಮಸ
ರವಾಗಿವೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತವೆ*. ಹಾಗು ಬ್ರಹ್ಮಣ ಆರಣ್ಯಕಾದಿ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ
ಯಾಜ್ಞಿಕ ಧರ್ಮದ ಉಲ್ಲೇಖವೆಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. “ತತ್ಸವನುಸಿ” ಮೊದ
ಲಾದ ಮಹಾವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಒಳಕೊಂಡ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವಭಾಗವ
ಯಜ್ಞ ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಉ
ಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣಕ್ಕಾಗಿ ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕೋಪನಿಷತ್ತನ್ನು
ತಕ್ಕೊಳ್ಳುವ. ಅದರ ಪ್ರಾರಂಭವು ಅಶ್ವಮೇಧದಲ್ಲಿ ಹವಿಸ್ಸಗತಕ್ಕೆ ಅಶ್ವ

* ೧ ಪೂರ್ವಮಿನಾಂಸಾ ಕರ್ತೃವಾದ ಜೈಮಿನಿಯು ವೈದಿಕ ಧ
ರ್ಮವು ಕೇವಲ ಯಜ್ಞಾದಿಪರವೆನ್ನುವನು.

೨ ಉಷಾವಾ ಅಶ್ವಸ್ಯ ಮೇಧಸ್ಯಶಿರಃ | ಸೂರ್ಯಶ್ಚಕ್ಷುರ್ವಾತ
ಪ್ರಾಣೋವ್ಯಾತ್ತಮಗ್ನಿರ್ವೈಶ್ವನರಃ ಸಂವತ್ಸರ ಆತ್ಮಾಅಶ್ವಸ್ಯಮೇಧ್ಯಸ್ಯ
ಬೃಹದಾರಣ್ಯಕ. ಅಧ್ಯಾಯ ೧ ಬ್ರಹ್ಮಣ |

ಮೇಧ್ಯವಾದ ಅಶ್ವದ ಶಿರಸ್ಸು ಉಷಃಕಾಲವು ಅದರ ನೈತ್ರವು ಸು
ರ್ಯನು. ಅದರ ಪ್ರಾಣವು ವಾಯುವು. ತೆರದಬಾಯಿಯು ಅಗ್ನಿಯು
ಸಂವತ್ಸರವು ಆತ್ಮವು.

ಓಮಿತ್ಯೇತದಕ್ಷರಮುದ್ಗೀಢಮುಪಾಸೀತ | ಓಮಿತಿಹ್ಯುದ್ಗಾಯತಿ
ಸ್ಯೋಪಾಖ್ಯಾನಂ | ಛಾಂದೋಗ್ಯ ಅಧ್ಯಾಯ ೧೪೦೦ ೧-೧

ಓಮೆಂಬೀತಕ್ಷರವು ಉದ್ಗೀಢಾವಯವವು. ಅದನ್ನುಪಾಸೀತೇ
ಓಮೆಂಚುಳಿದಕ್ಷರವು ಉದ್ಗೀಢವು. ಅದರ ಮೇಧವು.

ಸಂಸ್ಕಾರಕ್ಕಾಗಲಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಭಾವಿಸತಕ್ಕ ಧರ್ಮಗಳಿಂದಲೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಛಾಂ
ದಾಗ್ಯು ಉಪನಿಷತ್ತು ಉದ್ಗೀರ್ಣೋಪನಂದಿನಿಂದಲೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುವದು.

ಮನ್ವಾದಿ ಸ್ಮೃತಿಗಳಲ್ಲಾದರು ವೀರಶೈವಧರ್ಮವು ಒಳ್ಳೆ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿ
ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಗೌತಮ ಸ್ಮೃತಿಯಲ್ಲಿ “ಮುಖೇಮಂತ್ರೋ ಹೃದಿಧ್ಯಾ
ನಂ ಮಸ್ತಕೇಲಿಂಗಧಾರಣಂ | ರುದ್ರಾಕ್ಷಂಚ ಶಿಖಾಭಸ್ತು ಇತಿಬ್ರಾಹ್ಮಣಲಕ್ಷ
ಣಮ್ || : — ಮುಖದಲ್ಲಿ ಷಡಕ್ಷರ ಮಂತ್ರವೂ, ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಶಿವಧ್ಯಾ
ನವೂ, ಮಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗಧಾರಣವೂ, ರುದ್ರಾಕ್ಷವೂ ಶಿಖೆಯೂ ಭಸ್ಮ
ವುಗ್ರಾಂತಿಮಾಡಿದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಲಕ್ಷಣವು, ಎಂದೂ, ಮನುಸ್ಮೃತಿಯಲ್ಲಿ ಸರ್ವ
ಕರ್ಮವಿಮುಕ್ತಸ್ಯ ಧ್ಯಾನಯೋಗರತಶ್ಯಚ | ನ ತಸ್ಯ ದಹನಂ ಕಾರ್ಯಂ
ನ ಚ ಪಿಂಡೋದಕಕ್ರಿಯಾ || ಶಿವಧ್ಯಾನರತೋಭೂತ್ವಾ ಶಿವಲಿಂಗಾಂಗ
ಸಂಯುತಃ | ಶಿವೇತರಪರಿತ್ಯಾಗೀ ಧ್ಯಾನಯೋಗಿ ಸಲುಚ್ಯತೇ || ಸರ್ವ
ಕರ್ಮಗಳಿಂದ ವಿಮುಕ್ತನಾದ, ಧ್ಯಾನಯೋಗದಲ್ಲಿ ರತಿಯುಳ್ಳ ವೃತನ
ದಹನವು ಮಾಡಬೇಕಾಗುವುದಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ಪಿಂಡೋದಕ್ರಿಯೆಯು ಇಲ್ಲ,
ಅಂಗದಲ್ಲಿ ಶಿವಲಿಂಗವಿಂದ ಯುಕ್ತನಾಗಿ ಶಿವಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಯುಳ್ಳ ಶಿವ
ನಿಂದ ನ್ಯವೇಲ್ಲವನ್ನು ಬಿಟ್ಟವನು ಧ್ಯಾನಯೋಗಿಎಂದೆನಿಸುವನು, ಎಂಬಿವೆ
ಮೊದಲಾದ ಅನೇಕ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿರುವುದರಿಂದ ಸ್ಮೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ವೀರಶೈವಧ
ರ್ಮವು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆಂಬಹುದು. ಆದರೆ ಸ್ಮೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಶುದ್ಧವೀರ
ಶೈವವು ಉಪಲಭಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗಧಾರಣಚಂದ್ರಿಕಾ
ಕಾರನು ಲುಕ್ತಿಯು ಮನನೀಯವಾಗಿದೆ. ಆ ಗ್ರಂಥಕಾರನು ಗೌತಮ ಸ್ಮೃ
ತಿಯಿಂದ “ಮುಖೇ ಮಂತ್ರೋ” ಮುಂತಾಗಿರುವ ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ಲಿಂಗಧಾ
ರಣವು ಸ್ಮೃತಿಸಂಮತವೆಂದುದಾಹರಿಸಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿರುವನು ಈ ಸಿದ್ಧಾಂ
ತಗತಃ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವೂ ಸಮಾಧಾನವೂ ವಿಚಾರಣೀಯವಾಗಿವೆ. “ನ
ನ್ವತ್ರ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಮಾತ್ರೋದ್ದೇಶೇನ ಶಿವಸಂತ್ರ ಧ್ಯಾನ ಲಿಂಗಧಾರಣಾದಿ ಷ
ಡ್ವಿಧ ಧರ್ಮವತ್ತ್ವಂ ವಿಧೀಯತೇ. ತಚ್ಚಾಚಾರ ವಿರುದ್ಧಂ. ಕೇಷುಚಿಲ್ಲಿಂಗ
ಧಾರಣ ಭಸ್ಮಧಾರಣೋಭಯಾಭಾವಾತ್ ಕೇಷುಚಿಲ್ಲಿಂಗಧಾರಣಾಭಾವಾ
ದಿತಿಜೇನ್ನ. ವೃತಾಹಃ ಸಮತಿಕ್ರಮ್ಯ ಚಂಡಾಲಃ ಕೋಟಿಜನ್ಮಸು ಇತಿಬ್ರಾ
ಹ್ಮಣ ಮಾತ್ರೋದ್ದೇಶೇನ ಮೃತದಿನ ಶ್ರಾದ್ಧಾತಿಕ್ರಮೋದೋಷವಿಧಾಯಕ ವಾ
ಕ್ಯಸ್ಯ ಕಾದಶ್ಯಾದಿಯ ತಪ್ರಧಾನಕಾನಂದ ತೀರ್ಥೀಷ್ಠ ಮತಾನುಯಾಯಿ
ವೃತಿರಿಕ್ತ ವಿಷಯತ್ವಮತ್ ; ರಾತ್ರಿಃ ಶಿವಾ ಕಾಚನ ಸನ್ನಿಧತೇ ವಿಲೋಚ
ನೇ ಜಾಗೃತಮಪ್ರಮತ್ತೇಸಮಾನ ಧರ್ಮಾಯುಷಯೋಃ ಸಕಾಶೇಸಖಾಭ
ವಿವೃತ್ಯಚೇರೇಣ ಕಪ್ಪಿತಾ ಇತಿ ಸಕಲ ಜನಲೋಚನೋದ್ದೇಶೇನ ಜಾಗರಣ

ವಿಧಾಯಕ ವಾಕ್ಯಸ್ಯ ರಾಮಾನುಜ ಮತಾನುಯಾಯಿ ವೈರಿಕ್ತ ವಿಸಯ
ತ್ವವಚ್ಛಾಸ್ಯಾಪಿಲಿಂಗಧಾರಿವಿಪ್ರವಿಷಯತ್ವಾತ್ ಕಿಂಚ ಮಸ್ತುಕೇ ಲಿಂಗಧಾ
ರಣಮಿತಿ ವಿಶೇಷ ಪಠ್ಯವಸಾಯಿಪದಸತ್ತೇನ ಸಾಮಾನ್ಯ ರಸ್ಯಾಪಿ
ಬ್ರಾಹ್ಮಣಪದಸ್ಯ ಲಿಂಗಾಂಗಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೂಪ ವಿಶೇಷ ಪಠ್ಯವಸಾನಾಚ್ಚ”
ಲಿಂಗಧಾರಣವು ಸ್ತೂತಿಸಂಮತವೆಂದು ನೀನುದಾಹರಿಸಿದ ಸ್ತೂತಿಯಲ್ಲಿ
ಮಂತ್ರಧ್ಯಾನ ಲಿಂಗಧಾರಣ ಮೊದಲಾದುದು ಸರ್ವಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ಕು
ರಿತು ವಿಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಇದು ನಡೆವಳಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲ ಕೆಲವು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಲ್ಲಿ ಲಿಂ
ಗಧಾರಣ ಭಸ್ಮಧಾರಣಗಳೆರಡೂ ಇಲ್ಲ, ಇನ್ನು ಕೆಲವರಲ್ಲಿ ಲಿಂಗಧಾರಣ
ವಿಲ್ಲ. ಅಂದಬಳಿಕ ಆಚಾರದಲ್ಲಿಲ್ಲದುದನ್ನು ವಿಧಿಸುತ್ತಿರುವ ಈ ಸ್ತೂತಿಯು
ಹೇಗೆ ಪ್ರಮಾಣವಾಗಬಹುದು ? ಎಂದು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಿಯು ವಾದಿಸುವನು.
ಇದಕ್ಕೆ ಗ್ರಂಥಕರ್ತನು :—ಸತ್ತದಿನ ಶ್ರಾದ್ಧಮಾಡದೆ ಇದ್ದರೆ ಕೋಟಿಜನ್ಮದ
ಲ್ಲಿಚಂಡಲನಾಗುವರು ಎಂಬ ವಿಧಿಯು ಸರ್ವಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ಕುರಿತು ತೋ
ರುವುದಷ್ಟೆ ? ಆದರೆ ಆನಂದತೀರ್ಥಮತಾನುಯಾಯಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು (ಮಾಧ್ವ
ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು) ಏಕಾದಶೀ ಮುಂತಾದ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಪ್ರದಾನವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂ
ಡಿರುವರು; ಅವರು ಅಂತಹ ದಿನವು ಮೃತದಿನವಾದರು ಎಂದು ಶ್ರಾದ್ಧವ
ನ್ನು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಸತ್ತದಿನವನ್ನು ನೀರಬಾರದೆಂಬ ಶ್ರಾದ್ಧವಿ
ಧಿಯು ಆನಂದತೀರ್ಥ ಮತದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ಕುರಿತು ಅಲ್ಲವೆನ್ನಬೇಕು
ಹಾಗು. ಎಲೆಎರಡು ಕಣ್ಣುಗಳೆ ಒಂದಾನೊಂದು ಮಂಗಲವಾದ ರಾತ್ರಿಯು
ಒದಗಿದೆ ತಪ್ಪದೆ ಎಚ್ಚರವಿರಿ. ಅಂದರೆ ನಿಮ್ಮಸಮೀಪದಲ್ಲಿನಿಮಂತಹನೊ
ಬ್ಬನು ಗೆಳೆಯನು ಅಲ್ಪಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ತೋರುವನು ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲಜ
ನರಕಣ್ಣುಗಳು ಶಿವರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರಿರಬೇಕೆಂದು ವಿಧಿಸಿದರೂ ರಾಮಾನು
ಜ ಮತಾನುದೂಯಿ ವಿಪ್ರರು ಶಿವಪೂಜಕತಲ್ಲದರಿಂದ ಅವರನ್ನು ವಿಷಯಾ
ಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರಂತೆಯೇ ಈ ಗೌತಮ ಸ್ತೂತಿಯಲ್ಲಿಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ
ಲಕ್ಷಣವು ಲಿಂಗಧಾರಿ ವಿಪ್ರರ ಮಟ್ಟಿಗೆಯೆ ಅದೆಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಬ್ರಾಹ್ಮಣ
ರನ್ನು ಕುರಿತು ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೇನೆಂದರೆ ಇತಿಬ್ರಾಹ್ಮಣಲಕ್ಷಣಮ್
ಎಂದು ಎಲ್ಲ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ವಿಷಯಾಕರಿಸುವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಪದವಿದ್ದರು
“ಮಸ್ತುಕೇಲಿಂಗಧಾರಣಂ” ಎಂಬ ವಿಶೇಷಣದಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಚಕವಾ
ದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಶಬ್ದವು ಲಿಂಗಧಾರಿಬ್ರಾಹ್ಮಣರೆಂಬ ವಿಶೇಷದಲ್ಲಿ ಸಮಾಪ್ತಿಯ
ನೈದುತ್ತದೆ.

ಇಲ್ಲಿನಡೆದ ಶಂಕಾಸಮಾಧಾನಗಳೆರಡರಲ್ಲೂ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷಿ ಸಿದ್ಧಾಂ
ತಗಳೇವೆಂದು ತಿಳಿದು, ಲಿಂಗಧಾರಣವು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ಚಕ್ರಾದಿಧಾರ

ಣದಂತೆ ಒಂದು *ಗುಣಧರ್ಮವಾಗಿದೆ. ಶಂಖಚಕ್ರಾದಿಗಳು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿಗೆ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಧಾರ್ಯವಲ್ಲ, ಅವುಗಳಿಂದಲ್ಲದೆ ಅವನ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ್ಯವು ಸಿದ್ಧವಾಗುವುದಿಲ್ಲಂತಲ್ಲ ಆದರೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಾಗಿದ್ದು ಶಂಖಚಕ್ರಾದಿಲಾಂಛಿತನು ವೈಷ್ಣವಬ್ರಾಹ್ಮಣನಾಗುವನು. ಅದರಂತೆಯೇ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಾಗಿ ಲಿಂಗ ಭಸ್ಮಾದಿಧಾರಕನು ಲಿಂಗಬ್ರಾಹ್ಮಣನಾಗುವನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣತ್ವಕ್ಕೆ (ಸ್ಮೃತಿಸಿದ್ಧವರ್ಣಬ್ರಾಹ್ಮಣತ್ವಕ್ಕೆ ಬ್ರಹ್ಮಚರತಿ ತಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣತೀಃ ಎಂಬ ಸ್ವಭಾವಬ್ರಾಹ್ಮಣತ್ವಕಲ್ಪ) ಯಜ್ಞೋಪವೀತ ಅಥವಾ ಜನ್ನಿವಾರದ ಧಾರಣವು ಅವಶ್ಯಕವು. ಆದುದರಿಂದ ಗೌತಮಸ್ಮೃತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಲಿಂಗಧಾರಣವು ವರ್ಣ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಮಿಶ್ರವಾದ ಗುಣಧರ್ಮವು.

ಮಹಾಭಾರತದ ಅನುಶಾಸನಿಕ ಪರ್ವದಲ್ಲಿ ೬೦ ನೇ ಅಧ್ಯಾಯದ ಪ್ರಥಮಶ್ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಯುಧಿಷ್ಠಿರನು “ ಕಿಮಾಹುರ್ಭಂ ತತ್ರೇತ್ಯ ಸಾತ್ರಂ ವಿಪ್ರಾಃ ಸನಾತನಂ | ಬಾಹ್ಮಣಂ ಲಿಂಗಿನಂಚೈವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಂ ವಾಪ್ಯಲಿಂಗಿನಂ || ಎಂದು ಭೀಷ್ಮನನ್ನು ಕುರಿತು ಭರತೋತ್ತಮನೆ ಲಿಂಗಚ್ರಾಹ್ಮಣನು ದಾನಪಾತ್ರವೋ ಅಲಿಂಗಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ದಾನಪಾತ್ರವೋ? ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವಿಪ್ರರು ಅವನು ಸನಾತನದಾನಪಾತ್ರವೆನ್ನುವರು ಎಂದುಕೇಳಿದುದಕ್ಕೆ ಭೀಷ್ಮನು “ ಸ್ವವೃತ್ತಿಮಭಿಪನ್ನಾಯ ಲಿಂಗಿನೇ ಚಿತರಾಯಚ | ದೇಯಮಾಹುರ್ಮಹಾರಾಜಉಭಾವೇತೌ ತಪಸ್ವಿನೌರಾ.”—ವ.ಹಾರಾಜನೆ ತನ್ನವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ನಿರತನಾದ ಲಿಂಗಿಗಾಗಲಿ ಅಲಿಂಗಿಗಾಗಲಿ ದಾನವನ್ನು ಕೊಡಬಹುದೆನ್ನುವರು ಇಬ್ಬರು ತಪಸ್ವಿಗಳೇ. ಎಂದುಹೇಳಿರುವನು. ಅನುಶಾಸನಪರ್ವದ ಪೂರ್ವಾಪರಾಧ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದರೆ ಈಶ್ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿ ಶಿವಲಿಂಗಧಾರಣವು ಅಭಿಪ್ರೇತವಾಗಿದೆಂದು ನನಗೆ ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ “ ಲಿಂಗಿನೋಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿಣಃ ” ಎಂಬಕೋಶಕ್ಕನುಸರಿಸಿ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಎಂಬುದೇ ಲಿಂಗಶಬ್ದಾರ್ಥವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅನೇಕವೀರಶೈವಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಈಶ್ಲೋಕಗಳು ಶಿವಲಿಂಗಧರಣನ್ನು ಕುರಿತು ಇವೆ ಎಂದು ಉವಾಹರಿಸಲ್ಪಡುವುದರಿಂದ ಆ ಅರ್ಥವನ್ನೇ ಮಾನ್ಯಮಾಡಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವೆ

* ಗುಣಧರ್ಮ—ಒಂದಾನೊಂದು ಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ಹೊಂದಿದರಿಂದ ಆಸಂಸ್ಕಾರಬಲದಿಂದ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದ ಧರ್ಮವು. ಈಸಂಸ್ಕಾರವು ವರ್ಣಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಸಮಾವೇಶವಾದುದಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆ ವರ್ಣಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಾಡತಕ್ಕದೊಂದು ಧರ್ಮವು. ವರ್ಣಧರ್ಮದಂತೆ ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ.

ಯುಧಿಷ್ಠಿರನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರವಾದ ಭಿಷ್ಮವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗವಿದ್ದವನೂ ಇಲ್ಲದವನೂ ಇಬ್ಬರೂ ತಪಸ್ವಿಗಳಿಗೆ ಎಂದುಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ಲಿಂಗಧಾರಣವು ಗುಣಧರ್ಮವಲ್ಲದೆ ಪ್ರದಾನಧರ್ಮವಲ್ಲ.

ಇನ್ನು ಶ್ರೀಶಿವಾಗಮಗಳನ್ನು ನೋಡುವ ಇವಾದರು ಬಾಹುಲ್ಯದಿಂದ ಸ್ಥಾವರಲಿಂಗಪೂಜೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಇರುವವು. ಕಾಮಿಕಾದ್ಯಾಗಮಗಳಲ್ಲಿ ಕರ್ಷಣಾದಿಶ್ರುತಿಷ್ಠಾಂತವಾದ ಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪವು ಕಂಡುಬರುತ್ತಿದೆ. ಶ್ರೀಯಾಸಾರದ ೨೬ ನೆಯ ಉಪದೇಶದಲ್ಲಿ, ಜಗಮಗಳ ಪ್ರಮಾಣತ್ವವು ಸ್ಥಾಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಆಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆಗಮಗಳು ಅವೈದಿಕಗಳು ಎಂಬ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷದ ನಿರಾಕರಣವನ್ನು ಶ್ರೀನೀಲಕಂಠಾಚಾರ್ಯನು—“ಅತ್ರೇದಂ ತತ್ತ್ವಮಾಖ್ಯಾಯಿಕಂ ತಂತ್ರಾಣಾಂ ಯಾವತಾಂಕಿಮು | ಅವೈದಿಕತ್ವಂ ತಚ್ಚಾಪಿ ವೈದಿಕಾನರ್ಹತಾಧವಾ | ವೇದೇನಿಷಿದ್ಧತಾವೇದಮಂತ್ರಸಂಘಾಪ್ರಕಾಶ್ಯತಾ || ನಾಡ್ಯಃ ಪಕ್ಷಃ ಸ್ತೋತ್ರಗಮೋಕ್ತಾದೇವತಾಗಾರನಿರ್ಮಿತಿಃ | ಪ್ರತಿಷ್ಠಾದೇವತಾಯಾಶ್ಚ ಯಾಗಾದ್ಯಾಕರ್ಮಸಂಹತಿಃ || ಆಪ್ರಮಾಣಂ ಯದಿಭವೇದ್ವೇದೋಕ್ತಂ ಗತಮೇವತಃ | ಬಹೂನಾಂ ವೈದಿಕಾರ್ಥಾನಾಂ ತಂತ್ರೋಕ್ತತ್ವಾನ್ಮಹಾಕ್ಷತಿಃ || ಅನರ್ಹತಾ ವೈದಿಕಾನಾಂ ಯದಿವೇದನಿಷಿದ್ಧತಾ | ರಾಜಸೂಯಾದಿಯಾಗಾನಾಮಧಿಕಾರಿ ವಿಶೇಷಣಾತ್ | ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾನಾಂ ತೇಷುಕರ್ಮಸ್ಪಧಿಕಾರನಿಷೇಧತಃ | ತಂತ್ರೋಕ್ತತಾಸ್ಯಾಶ್ಚೇಷಾಮಪ್ಯೇವಮೇವ ರಥಂತರಮ್ | ಬ್ರಹ್ಮವರ್ಚಸಕಾಮಸ್ತು ಪ್ರವೃತ್ತಂ ಕುರ್ಯಾದಿತಿಶ್ರುತೇಃ | ಬ್ರಹ್ಮತಾ ಯಾಜಯೇದ್ವೈಶ್ಯಂ ರಾಜ್ಞೋಗೋವಿಜೇನಚ | ಇತ್ಯಾದಿಷುವಿಶೇಷೇಣ ತತ್ತ್ವತ್ಪುಷ್ಪಾರ್ಹತಾನಹ | ಆತೋಸ್ಯ ವೇದವಿಧಿ ತೋನಿ ಷೇಧಾತ್ತಂತ್ರಜೋದಿತಂ | ಭವೇದೇತತ್ಸಮಸ್ತಂಚ ತತೋನಾನರ್ಹತಾಹಿತತ್ || ವೇದಮಂತ್ರಾಪ್ರಕಾಶ್ಯತ್ವಂ ಕರ್ಮಣಾಂ ಯದಿತಾಂತ್ರಿಕಂ || ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಶ್ರುತಿವಾಕ್ಯೇನ ಕರ್ಮಣಾಮಪ್ರಕಾಶ್ಯತಾ | ಪರೋಕ್ಷೋಕ್ತ ವೇದೇನನಾಡ್ಯಃ ಪಕ್ಷಂ ಸಮಿಹಿತಃ | ಬಹೂನಾಂ ಶ್ರುತ್ಯಜೋದ್ಯಾನಾಂ ಕರ್ಮಣಾಂ ಸ್ಮೃತಿದರ್ಶನಾತ್ | ಪರೋಕ್ಷ ಶ್ರುತಿಜೋದ್ಯತ್ವಂ ಕಲ್ಪತೇ ಮಹದುಕ್ತತಃ || ಸಮಸ್ತಮಂತ್ರಸಂಘಾಂಶ್ಚ ಯಸ್ಯ ನಿಶ್ಚಯತಂ ಮಂತಾಃ | ತಸ್ಯೈವಸಾಂಬಮೂರ್ತೇಸ್ತು ತಾಲ್ಪೋಷ್ಯ ಪುಟಯತ್ನತಃ | ನಿರ್ಗತಾನಾಮಾಗಮಾನಾಂ ಪರೋಕ್ಷಶ್ರುತ್ಯಪೇಕ್ಷಯಾ | ಪ್ರಮಾಣ್ಯಂ ಸಿದ್ಧತಿ ತತಸ್ತಸ್ಯೈವಸ್ಯಾನ್ಮಹಾಕ್ಷತಿಃ || ಎಲ ಆಗಮಗಳು ಅವೈದಿಕವೆನ್ನುವಿಯಲ್ಲ ಸರ್ವಆಗಮಗಳು ಅವೈದಿಕವೆಂದು ನಿನ್ನ ಮತವೇ? ಹಾಗಾದರು ಅವೈದಿಕ ವೆಂದರೇನು? ವೈದಿಕರಿಗೆ ಅರ್ಹವಲ್ಲದದು ಅವೈದಿಕವೋ? ವೇದ

ದಿಂದ ನಿಷೇಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟುದು ಅವೈದಿಕವೋ, ವೇದಮಂತ್ರಗಳಿಂದ ಆಗಮೋಕ್ತ ವಿಧಾನಗಳು ಪ್ರಕಾಶಿತವಾಗಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಅವೈದಿಕವೋ? ಇ ಮೂರರಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಪಕ್ಷವು ಸಿದ್ಧವಾಗದು. ಹೇಗೆಂದರೆ ತಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಆಗಮದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದುದೆಲ್ಲ ವೈದಿಕರಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲೆಂದು ನಿನ್ನ ಮತವಿದ್ದರೆ ಆಗಮಗಳಲ್ಲಿ ದೇವಾಲಯ ನಿರ್ಮಾಣ. ದೇವತಾಪ್ರತಿಷ್ಠಾನ ದೇವತಾಯಾಗಾದಿ ವಿಷಯಗಳು ಉಕ್ತವಾಗಿವೆ. ಅವೆಲ್ಲ ವೈದಿಕರಿಗೆ ಅನರ್ಹವಾಗಿರುವದರಿಂದ ವೇದದಲ್ಲಿ ಅದೇ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದುದೆಲ್ಲದೋಯ್ಯು ಅನೇಕ ವೈದಿಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಆಗಮಗಳು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವುದರಿಂದ ನಿನ್ನ ಸ್ವಪಕ್ಷವು ಮಹಾನರ್ಥಕ್ಕೆ ಮೂಲವು. ಇನ್ನು ವೇದದಿಂದ ನಿಷೇಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟದೆಲ್ಲ ಅವೈದಿಕವೆಂದರೆ ರಾಜಸೂಯಾದಿ ಯಾಗಗಳಿಗೆ ಕ್ಷತ್ರಿಯಾದಿಗಳು ಅಧಿಕಾರಿಗಳೆಂದು ಬಾಹ್ಯಣಾದಿಗಳಿಗೆ ಅವು ನಿಷೇಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟವೆ ಅವೆಲ್ಲವು ತಾಂತ್ರಿಕ ವೆನಬೇಕಯ್ಯು ಆದುದರಿಂದ ವೇದದಿಂದ ನಿಷೇಧವಾದುದೆಲ್ಲ ವೈದಿಕಾನರ್ಹವೆನಲಾಗದು. ವೇದಮಂತ್ರಗಳಿಂದ ಪ್ರಕಾಶಿಸಲ್ಪಡದಿರುವದೆಲ್ಲ ಅವೈದಿಕವೆಂದರೆ. ಆಗಮೋಕ್ತ ಕರ್ಮಗಳು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಉಪಲಭಿಸುವ ವೈದಿಕಮಂತ್ರಗಳಿಂದ ಪ್ರಕಾಶವಾಗದಿರುವುದು ಅವೈದಿಕತ್ವವೂ ಕೆಂವಾ ಪರೋಕ್ಷ (ಈಗನಮಗೆ ದೊರಕದಿದ್ದರು. ಹಿಂದಿನ ಮಹರ್ಷಿಗಳಿಗೆ ದೊರಕಿದ) ಶ್ರುತಿಯಿಂದಾದರು ಪ್ರಕಾಶವಾಗದಿರುವುದು ಅವೈದಿಕತ್ವವೋ? ಸ್ಮೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಅನೇಕ ಕರ್ಮಗಳ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಶ್ರುತಿಯುಂಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲವಾದರು “ವಿರೋಧೇತ್ವನಪೇಕ್ಷಂ ಸ್ಯಾತ್ ಆಸತಿಹಿ ಅನುಮಾನಂ” ಎಂಬ ಪೂರ್ವಮೂಲಾಂಸಾ ಸೂತ್ರದಿಂದ ದೊಡ್ಡವರಾದ ಮಹರ್ಷಿಗಳು ಈ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ತಂಮ್ಮ ಸ್ಮೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ಆ ಕರ್ಮಗಳ ವಿಷಯದ ಶ್ರುತಿಗಳನ್ನು ಅವರು ಕಂಡಿದ್ದರೆಂದು ಕಲ್ಪಿಸುತ್ತದೆ. ಅಂದಬಳಿಕ ಸಕಲವೇದರಾಶಿಯು ಆವನೊಬ್ಬ ಪರಮೇಶನ ಶ್ವಾಸಮಾತ್ರವಾಗಿದೆ ಯೋ ಅಂತಹ ಸಾಂಬಮೂರ್ತಿಯ. ತಾಲ್ಪೋಷ್ಣ (ಅಂಗಳ ತುಟಿ) ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಆಗಮಗಳು ಪರೋಕ್ಷದಿಂದ ಕಲ್ಪಿಸಿದ ಸ್ಮೃತಿಗಳಿಗಿಂತ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣ ಭೂತವಾದುವೆಂಬುದನ್ನು ನೀನೇನೋಡು. ಇದರಿಂದ ನಿನ್ನ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಮಹಾ ಹಾನಿಯು.

ಈ ವಿಚಾರಸರಣಿಯು ಲಕ್ಷಣೀಯವಾಗಿದೆ. ಆಗಮಗಳ ವೈದಿಕ ಪ್ರಮಾಣತ್ವವು ಅವು ಹೇಳುವ ದೇವತಾಲಯನಿರ್ಮಾಣ ಮುಂತಾದುದನ್ನು ವೈದಿಕರು ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕಾದುದರಿಂದಲೂ ಶ್ರುತಿಸಂಘವನ್ನು ಶ್ವಾಸಮಾತ್ರವೆಂದು ಸುರಿದ ಪರಮಾತ್ಮನು ಆಗಮಗಳನ್ನು ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದಲೂ, ವೇದದ

ಲ್ಲಿ ಈಗ ಕಂಡುಬಾರದ ಕರ್ಮ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ಮೃತಿಗಳಿರುವುದರಿಂದ ನೈದಿ ಕಕರು ಕಲ್ಪಿಸಬೇಕಾದ ಅಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಅಥವಾ ಪರೋಕ್ಷ ಶ್ರುತಿಗಿಂತ ಅವು ಬಲವಾದುದರಿಂದಲಲು ಸ್ಥಾಪಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಆಗಮದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ದೇವ ತಾಲಯಾದಿ ನಿರ್ಮಾಣವು ಸ್ಥಾನರಲಿಂಗವಿಷಯವಾಗಿಯೂ, ತಾಂಡವೇಶ್ಯ ತ ವೀರಭದ್ರ ವೃಷಭಾದಿ ಮೂರ್ತಿಗಳ ವಿಷಯವಾಗಿಯೂ, ಶಕ್ತಿಮೂರ್ತಿ ಗಳ ವಿಷಯವಾಗಿಯೂ ಇರುತ್ತವೆ. ಕಾರಣಾಗಮ ಸುಪ್ರಭೇದಾಗಮ ಕಾಮಿಕಾಗಮಗಳು ಉಪಲಭಿಸುತ್ತವೆ ನೋಡು. ಅಂದಬಳಿಕ ಆಗಮ ಗಳ ಬಹುಲಭಾಗವು ಸ್ಥಾನರಲಿಂಗವಿಷಯವಾದುದು. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಸ್ಥಾನರಲಿಂಗಾದಿವಿಷಯಕವಾದ ಆಗಮಗಳ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರದ ಇಷ್ಟಲಿಂಗಧಾರಣಾದಿವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯಬುದ್ಧಿಯು ಹುಟ್ಟತಕ್ಕದಾಗಿದೆ ಹಾಗೂ ಆಗಮದಲ್ಲುಕ್ತವಾದ ಶುದ್ಧ ವೀರಶೈವಾಚಾರವು ಉಪಲಬ್ಧವಾದ ವೇದಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಿರದರಿಂದ ಪರೋಕ್ಷಶ್ರುತಿ ಕಲ್ಪನದಿಂದ ಸ್ಮೃತ್ಯುಕ್ತಧರ್ಮವು ಹೇಗೆಯೋ ಹಾಗೆ ಅಂಗೀಕರಿಸತಕ್ಕದಾಗಿದೆ. ಅರ್ಥಾತ್ ವೀರಶೈವಧರ್ಮವು ಶುದ್ಧರೂಪದಿಂದ ಅಷ್ಟೊಂದು ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ ಯುಗಯುಗಗಳಲ್ಲಿ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರಾದಿ ಜಕ್ರವರ್ತಿಗಳು ಈ ಧರ್ಮವನ್ನನುಸರಿಸಿದ್ದರೆ ಇದಿಷ್ಟು ಆರೂಢವಿರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀಕಂಠಾಚಾರ್ಯರು ಆಗಮ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಆದರವುಳ್ಳವರು. “ವಯಂ ತು ವೇದಶಿವಾಗಮಯೋರ್ಭೇದಂ ನ ಪಶ್ಯಾಮಃ” ನಾನಾದರೂ ವೇದ ಶಿವಾಗಮಗಳಲ್ಲಿ ಭೇದವನ್ನು ಕಾಣಲಾರೆವು—ಅವರು ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರ ಭಾಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರುತಿಯು ಲಿಂಗಧಾರಣವನ್ನು ವಿಧಿಸುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿಲ್ಲ.

ಅಪ್ಪಯ್ಯ ದೀಕ್ಷಿತರು ಶಿವಪಾರಮ್ಯಮತಿಯುಳ್ಳವರು ಶಿವಾಗಮ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವಾದಿಗಳು. “ತ್ವಮೇಕಃ ಸರ್ವೇಷಾಂ ಪುರಮಥನ ಸೇವ್ಯೋ ಜನಿತುತಾಂ । ಅಜಾನಂತಸ್ತ್ವೇತದ್ಭುತ ವಿಫಲಯಂತ್ಯಾಯುರಧಮಾಃ ॥ ಮನುಷ್ಯಾ ದೇವಾನಾಮಿವ ತವ ಸದೇವಾಸುರನರಾಃ । ಶ್ರುತಾಹ್ಯೇತೇ ಜೀವಾಃ ಪಶುವದುಪಭೋಗ್ಯಾಃ ಪಶುಪತೇ ॥ ಶಿವತತ್ತ್ವವಿನೇಕಃ” :—ಎಲೈ ಪುರಮಥನನೇ ಜನ್ಮವನ್ನು ತಾಳಿದವರಿಗೆ ನೀನೋರ್ವನೇ ಸೇವ್ಯನಿರುವೆ ಇದನ್ನರಿಯದೆ ಅಧಮರು ತಮ ಬಾಳುವೆಯನ್ನು ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ಹಾಳುಮಾಡುವರಲ್ಲ. ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಮನುಷ್ಯರು ಹೇಗೋ ಹಾಗೆ ಈ ದೇವಾಸುರವರೂ ಎಲೈ ಪಶುಪತಿಯೇ ನಿನ್ನಗೆ ಉಪಭೋಗ್ಯರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ.

“ ಏತೇನ ಶಿವಾಗಮಾನಾಮಪ್ರಮಾಣ್ಯ ಪ್ರಲಾಪೋಪಿ ಮೂರ್ಖಾಣಾಂ ಗಲಹಸ್ತಿತಃ ಪ್ರಮಾಣಮೂರ್ಧನ್ಯೇಷು ಶೈವಪುರಾಣೇಷುಬಹುಧಾ ತೇಷಾಂ ಬಹುಕರಣಾತ್. ಕಂಠೋಕ್ತ್ಯಾ ಕೇಷುಚಿತ್ತಪ್ರಮಾಣ್ಯವ್ಯವಸ್ಥಾಪನಾಚ್ಚ” ಇವರಿಂದ ಶಿವಾಗಮಗಳು ಅಪ್ರಮಾಣವೆಂದು ಮೂರ್ಖರಾಷುವ ನುಡಿಯು ದೂಡಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಪ್ರಮಾಣಮೂರ್ಧನ್ಯಗಳಾದ ಶಿವಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಶಿವಾಗಮಗಳನ್ನು ಗೌರವಿಸಿರುವರು. ಮತ್ತು ಕೆಲವು ಶಿವಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಂಠದಿಂದಲೇ ಶಿವಾಗಮಗಳ ಪ್ರಮಾಣತ್ವವನ್ನು ಸ್ಥಿರಗೊಳಿಸಿರುವರು.

ಅಪ್ಪಯ್ಯದೀಕ್ಷಿತರ ಆವ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿಯೂ ಲಿಂಗಧಾರಣವು ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಗುಣಧರ್ಮರೂಪವಾದ ಲಿಂಗಧಾರಣವು ಸಹ ಬಹುವಿರಳವಾಗಿತ್ತು. ಶುದ್ಧವೀರಶೈವವು ಅತಿ ಗೂಢವಾಗಿತ್ತೆನ್ನುವಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ.

ಸೂಕ್ಷ್ಮಗಮ ಮಕುಟಾಗಮ ವಾತೂಲಾಗಮ ಮುಂತಾದ ಆಗಮಂಗಳಲ್ಲಿ ಶುದ್ಧ ವೀರಶೈವ ಪ್ರತಿಸಾದಕ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿರುವವಾದರು ಇತರ ಗ್ರಂಥಬಾಹುಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಹೋಗಿವೆ. ಅಂದರೆ ಆ ಆಗಮಂಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುಲವಾದ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಇತರ ಶೈವವಿಷಯಗಳೂ ಇಷ್ಟಲಿಂಗಾತಿರಿಕ್ತವಾದ ಸ್ವಯಂಭವಾದಿಲಿಂಗ ವಿಷಯಗಳೂ ವಿಪುಲವಾಗಿ ನಿರ್ದೇಶಿಸಲ್ಪಟ್ಟು ಉತ್ತಮಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗಾಗಿ ವೀರಶೈವವು ಅತ್ಯಲ್ಪವಾಗಿಯೇ ಉದಾಹರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸುಪ್ರಭೇದವನ್ನು ನೋಡು.

ಕಾರಣಂ ವಾತುಲಂ ಚೈವ ಸೂಕ್ಷ್ಮಂ ಚ ಸುಪ್ರಭೇದಕಂ | ಆಗಮೋಯಂ ಚತುರ್ಭೇದಃ ಸ್ವಯಂಭೂಲಿಂಗಪೂಜನೇ ||

ಕಾಮಿಕಂ ವಿಜಯಂಚೈವ ಸ್ವಾಯಂಭುವನುಥಾನಲಂ | ಪೂಜಯೇದ್ವೈವಲಿಂಗಂಚ ಕಲ್ಪಯೇತ್ಕಲ್ಪವಿತ್ತಮಃ ||

ಚಿಂತ್ಯಂಚೈವ ಸಹಸ್ರಂಚ ದೀಪ್ಯಂ ಚಾಪ್ಯಯುತಂ ತಥಾ | ದಿವ್ಯಲಿಂಗಾರ್ಚನೇ ಪ್ರೋಕ್ತಂ ಸರ್ವಕರ್ಮ ಸಮಾಚರೇತ್ ||

ಯೋಗಜಂ ಹುಕುಟಂಚೈವ ನಿಶ್ವಾಸಂ ರೌರವಂ ತಥಾ | ಅರ್ಷಕಸ್ಯಾರ್ಚನೇ ಪ್ರೋಕ್ತಮಾಗಮಾರ್ಥವಿಶಾರದ್ಯೈಃ ||

ನೀರಂಜನ ವಿಮಲೋದ್ಭೇದಂ ಚಂದ್ರಜ್ಞಾನಂಚ ಬಿಂಬಕಂ | ಮಾನುಷೇಷು ಹಿ ಲಿಂಗೇಷು ಭವಂತ್ಯೇತೇ ಗಜಾನನ ||

ಪ್ರೋದ್ಧೀತಂ ಲಲಿತಂ ಚೈವ ಸಿದ್ಧಂ ಸಂತಾನಮೇವಚ | ರಾಕ್ಷ
ಸಸ್ಯಾಸುರನ್ಯಾಪಿ ಲಿಂಗಸ್ಯಾರ್ಚಾರ್ವಿಧೌ ಸ್ಮೃತಮ್ ||

ಪಾರಮೇಶ್ವರಶರ್ಮೋಕ್ತಂ ಅಂಶುಮಾನ್ ಕಿರಣಂತಥಾ | ಬಾಣ
ಲಿಂಗಾರ್ಚನೇ ಪ್ರೋಕ್ತಂ ಗಾಣಪೇಜಾಗಮಾಇಮೇ || ಸು. ೧೮೪

ಈ ಸ್ವಯಂಭವಾದಿ ಲಿಂಗಗಳ ಲಕ್ಷಣವು ಸುಪ್ರಭೇದದಲ್ಲಿಯೆ ವಿವ
ರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.

“ಲಿಂಗಂ ತು ದ್ವಿವಿಧಂ ಪ್ರೋಕ್ತಮುಚಲಂ ಚ ಚಲಾ ತಥಾ | ಪ್ರತ್ಯೇ
ಕಂ ದ್ವಿವಿಧಂ ಪ್ರೋಕ್ತಂ ವ್ಯಕಾಂಶೋಭಯಾತ್ಮಕಂ || ಪ್ರಾಸಾದೇ ಸಾ
ಪಿತಂ ಲಿಂಗಮುಚಲಂ ತಚ್ಛಿಲಾದಿಜಂ | ಸ್ಥಾಪಿತಂ ತಚ್ಚಲಂ ಗೇಹೇ ಸ್ಥಿ
ತಂ ಲಿಂಗಮುಚೋಚ್ಯತೇ || ಪಂಚಧಾತಸ್ಥಿರಂ ಲಿಂಗಂ ಸ್ವಯಂಭವಾ ದೈವ
ಗಾಣಪಂ | ಅರ್ಷಂಚ ಮಾನುಷಂ ಲಿಂಗಂ ತೇಷಾಂ ಲಕ್ಷಣಮುಚ್ಯತೇ |
ನಾನಾಚ್ಛಿದ್ರಸುಸಂಯುಕ್ತಂ || ಅದೃಷ್ಟಮೂಲಂ ತಲ್ಲಿಂಗಂ ಕರ್ಕಶಂ
ಭುವಿದೃಶ್ಯತೇ || ಯಲ್ಲಿಂಗಂ ಸ್ವಯಮುದ್ಭೂತಂ ಸೀತಲಕ್ಷಣವಿಚ್ಯುತ
ಮ್ || ಇತ್ಯಾದಿ || ಶಿವಾಗಮಂಗಳು ಈ ತೆರನಾಗಿ ಶೈವವಿಷಯಗಳನ್ನೇ
ಬೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದಲೇ “ಸೂಕ್ಷ್ಮಚ ಪದ್ಮಸಂಖ್ಯಾತು” ಕಾರಣಾಗಮ
ತಂತ್ರಾವತಾರಪಟಲ :—“ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಸೂಕ್ಷ್ಮಸ್ಯ ಸಂಪ್ರೋಕ್ತಂ ತದ್ಗ್ರಂ
ಥಃ ಪದ್ಮಸಂಖ್ಯಯಾ” ಸುಪ್ರಭೇದತಂತ್ರಾವತಾರವಿಧಿಪಟಲ || ‘ ಸೂಕ್ಷ್ಮಂ
ಸೂಕ್ಷ್ಮಸ್ಯ ಸಂಪ್ರೋಕ್ತಂ | ತದ್ಗ್ರಂಥಃ ಪದ್ಮಸಂಖ್ಯಯಾ” || ಕಾಮಿಕಾಗಮ ||
ಎಂಬೀ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ಪದ್ಮಸಂಖ್ಯಾಗ್ರಂಥಗಳುಳ್ಳ ಸೂಕ್ಷ್ಮಗಮದಲ್ಲಿ
ವೀರಶೈವವಿಷಯವು ಲಂಞ ಶ್ಲೋಕಗಳಿಂದ ವಿವೃತವಾಗಿದೆ. ಅಂದರೆ

೪೧

೨೦೦೦೦೦೦೦೦೦೦೦ ಅಂಶದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ವೀರಶೈವವಿಷಯವು ಬಂದಿದೆ.

“ಪಾರಮೇಶ್ವರ ತಂತ್ರಂತುದ್ವಾದಶಂ ಲಕ್ಷಣಮುಚ್ಯತೇ” || ಕಾರಣಾಗ
ಮ. “ಶ್ರೀದೇವ್ಯಾಸ್ತು ಸಮಾಖ್ಯಾತಂ ಪಾರಮೇಶ್ವರ ಮುತ್ತಮಂ | ಗ್ರಂಥ
ದ್ವಾದಶಲಕ್ಷಂತು” ಸುಪ್ರಭೇದ || “ಶ್ರೀದೇವ್ಯಾಸ್ತು ಪಾರಮೇಶ್ವರ ಮುತ್ತ
ಮಂ | ಗ್ರಂಥದ್ವಾದಶಲಕ್ಷಂತು || ಕಾಮಿಕಾಗಮ | ಎಂಬೀ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ
ಪಾರಮೇಶ್ವರನು ಹನ್ನೆರಡುಲಕ್ಷ ಸಂಖ್ಯೆಯುಳ್ಳದಾಗಿದೆ. ಆದರಲ್ಲಿ ೨೧೧೪
ಶ್ಲೋಕಗಳಿಂದ ಇತರ ವಿಷಯವನ್ನೊಳಗೊಂಡು ವೀರಶೈವವು ಗದಿತವಾ
ಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ವೀರಶೈವವು ಸೂಕ್ಷ್ಮಗಮದಂತೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಯೂ ಶುದ್ಧವಾ
ಗಿಯೂ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿಲ್ಲ. —ನೋಡು—ವೀರಶೈವವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳಿದ ಭಾಗ
ದಲ್ಲಿ ೧೪ನೆಯ ಪಟಲದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗ ಪೂಜಾವಿಷಯದಲ್ಲಿ “ಮುಖ್ಯಾಂತರೇ ಭವೇ

ಚೈಂಕಾ ಪಾಣಿಲಿಂಗಸ್ಯ ಲಿಂಗಿ ನಃ । ಪೂಜಾಯಾಂ ದೇಹಧರ್ಮಸ್ಯ ಶಿಷ್ಯ
ಪಾಣಿತಲೇ ಕ್ಷಿಪೇತ್ ॥ ಶಿಷ್ಯಾದ್ಯಭಾವೇ ದೇವೇಶಿ ಸಜ್ಜಿಕಾಯಾಂ ಪುನಃ
ಕ್ಷಿಪೇತ್ । ನಿರ್ವರ್ತಯಿತ್ವಾ ನಿರ್ವರ್ತುಂ ಸಜ್ಜಿಲಂ ಸ್ನಾನಮಾಚರೇತ್
ಪುನಃ ಕುರ್ಯಾದ್ಯಧಾಪೂರ್ವಂ ಪೂಜಾರ್ಜೇಷಂ ಮಮುಪ್ರಿಯೇ ॥ ೫೨-೫೩
೫೪- ಎಲಾ ದೇವಿಲಿಂಗಿಯು ಪೂಜೆಗಾಗಿ ಕರಸ್ಥಲದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗದೇವ
ನನ್ನು ಧರಿಸಿರುವಾಗ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ದೇಹಧರ್ಮದ ಸಂಶಯವು ಬಂದಲ್ಲಿ
ಆ ಲಿಂಗವನ್ನು ಶಿಷ್ಯನ ಹಸ್ತದಲ್ಲಿರಿಸಬೇಕು ಶಿಷ್ಯರಾರು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸಜ್ಜಿ
ಕೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಮಾಡತಕ್ಕದನ್ನು ಮಾಡಿದ ಬಳಿಕ ಸಜ್ಜಿಲಸ್ನಾನವಂ ಮಾಡಿ
ಮೊದಲಂತೆ (ಕುಳಿತು) ಪುನಃ ಉಳಿದ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಬೇಕು—
ಹಾಗು ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪಟಲದಲ್ಲಿ ದೀಕ್ಷಾಹೋಮ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ-ಪ್ರತ್ಯೇಕಂ
ಗುರುಣಾಹೋಮಃ ಕಾರ್ಯೋಽಗ್ನಿಗೃಹಿತಂ ದನೇ । ಅಥಹುತ್ವಾಷ್ಟದಿಕ್ಪಾ
ಲಾನ್ ತಾರಾಹುಂಘಟಾ ಶಿರೋನ್ವಿತಂ ॥ ೮೧-೮೨-ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದ
ಅಷ್ಟದಿಕ್ಪಾಲರು ಮುಂತಾದವರಿಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ ಹೋಮಾಚ
ರಣವನ್ನು ನೋಡು. ಈ ಪಾರಮೇಶ್ವರಾಗಮದಲ್ಲಿ ಆದಿಶೈವ ಶುದ್ಧಶೈ
ವಾದಿ ವಿಷಯಗಳಾದರು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ತುಂಬಿವೆ. ಏಳನೆಯ ಪಟಲ
ವನ್ನು ನೋಡು.

ಪಾರಮೇಶ್ವರದ ಪಂಚಮಪಟಲದಲ್ಲಿ 'ಶಿವರಾತ್ರಾಂ ಮಹಾದೇವಿ
ಸ್ನಾಯಾದಸ್ತಮಯೇ ಹ್ರದೇ । ಸಂಸ್ಥಾಸ್ಯ ಪುರತೋದೇವಿ ಪೂಜಯೇಲ್ಲಿಂಗ
ಮಾತ್ಮನಃ ೧-೭೪ ದೇವಿ ಶಿವರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯಾಸ್ತವಾಗುತ್ತಲೆ ಹೊಂ
ಡದಲ್ಲಿ ಜಳಕವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಮತ್ತು ತನ್ನ ಮುಂದೆ ಪೀಠದಲ್ಲಿ ತನ್ನ
ಲಿಂಗವನ್ನಿಟ್ಟು ಪೂಜಿಸಬೇಕು. ಎಂಬಲ್ಲಿ "ಶಿವಲಿಂಗೈಕ ವೀರಸ್ಯಾತ್ಪುಣ್ಯ
ಕ್ಷೇತ್ರಾದಿ ನಿಘೃತಃ" ಸೂಕ್ತಗಮ ೮-೭೧ ಎಂಬ ಶಿವಲಿಂಗ ವೀರತ್ವಕ್ಕೆ
ಸಲ್ಲದ ಶಿವರಾತ್ರಿಯ ಕಾಲನಿಯಮವೂ "ಕರಸ್ಥಲಾಗತಂ ಲಿಂಗಂ ನಾಮತಃ
ಕೃತಗೋಮುಖಂ । ಕನಿಷ್ಠಾನಾಮಿಕಾಗ್ರಾಭ್ಯಾಂ ಶಿವಲಿಂಗಂಚ ಗೋಮು
ಖಂ । ಅಂಗುಷ್ಠಾಗ್ರೇಣ ಜೈವಂ ಹಿ ಸಂಸ್ಪೃಶೇದರ್ಚನಾವಿಧೌ" ೧ ಸೂ. ೬.
ಪ. ೫೨-೫೩-ಕರಸ್ಥಲಕ್ಕೆ ಬಂದ ಲಿಂಗವನ್ನು ಎಡಮಗ್ಗುಲಿಗೆ ಗೋಮುಖ
ವಾಗುವಂತಿರಿಸಿ ಕಿರಿಬೆರಲ ಮತ್ತು ಅನಾಮಿಕೆಯ ತುದಿಯಿಂದ ಲಿಂಗವ
ನ್ನೂ ಹೆಬ್ಬೆರಲ ತುದಿಯಿಂದ ಗೋಮುಖವನ್ನೂ ಮುಟ್ಟಬೇಕು. ಎಂದು ಸೂ
ಕ್ತಗಮದಲ್ಲಿಯೂ "ಯನ್ನೂನಮತಿರಿಕ್ತಂ ವಾ ಪೂಜಾಯಾಂ ಮಮ
ಯೋಗಿನಃ । ಕರಪಂಕಜಪೂಜಾಯಾಂ ತತ್ಪರ್ವಂ ಸಾಂಗಮೇವ ಹಿ ॥
ಉದ್ಭುತ್ಯ ಸಜ್ಜಿಕಾದ್ವಾರಾತ್ಕರಪಂಕಜಮಧ್ಯಗಂ । ಲಿಂಗಂಕೃತ್ಪಾರ್ಶ್ವ
ಯೇಲ್ಲಿಂಗೇ ದಕ್ಷಿಣೇನ ಚ ಪಾಣಿನಾ ॥ ಪಾರಮೇಶ್ವರ ೧೩ ಪ. ೩೧-೩೨

ನನ್ನ ಯೋಗಿಯು ಮಾಡುವ ನನ್ನ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ ಅಗಬಹುದಾದ ನ್ಯೂನಾಧಿಕ್ಯಂಗಳು ದೋಷಗಳಾಗಿರದೆ, ಕರಕಮಲಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವು ಸಾಂಗವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಸಜ್ಜಕೆಯಿಂದ ಲಿಂಗವನ್ನೆತ್ತಿ ಅದನ್ನು ಕರಕಮಲಮಧ್ಯದಲ್ಲಿರಿಸಿ ಬಲಗಯ್ಯಿಂದ ಲಿಂಗಿಯು ಪೂಜಿಸತಕ್ಕದ್ದು: ಎಂಟು ಪಾರಮೇಶ್ವರರಲ್ಲಿಯೂ ವೀರಶೈವನು ಕರಕಮಲಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗವನ್ನರ್ಚಿಸ ಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ ವಿಧಿಗೆ ವಿರೋಧವಾದ ಬಾಹ್ಯ ಪೀಠವೂ ಗದಿತವಾಗಿದೆ.

ಇದು ಅಲ್ಲದೆ “ತಾದೃಶೇ ವಿಗತೇಲಿಂಗೇ ದೈವಾದ್ವಾ ಮಾನುಷಾದಪಿ || ಪ್ರಮಾದಾದ್ವಾ ವಿಪತ್ತ್ಯಾ ವಾ ಪುನರನ್ಯಚ್ಚ ಧಾರಯೇತ್” | ೧ ಪಾರಮೇಶ್ವರ ೧೪-೧೭-ಅಂತಸ್ಪಲಿಂಗವು ದೈವದಿಂದಾಗಲಿ ಮನುಷ್ಯನ ಎಚ್ಚರಗೇಡಿತನದಿಂದಾಗಲಿ ವಿಪತ್ತಿಯಿಂದಾಗಲಿ ಹೋದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದನು ಧರಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ಪುನರ್ಲಿಂಗಧಾರಣವಿಧಿಯೂ, “ಯಲ್ಲಿಂಗಮಾದಿತೋ ಲಬ್ಧಂ ಯಾವಜ್ಜೀವಂ ತದೇವ ಹಿ | ನಾನ್ಯಲಿಂಗಂ ಭವೇನ್ಮಧ್ಯೇಯದಿ ಸ್ಯಾತ್ಸತು ಪಾತಕೇ || ಯಲ್ಲಿಂಗಂ ಗುರುಣಾ ದತ್ತಂ ಪ್ರಾಣಲಿಂಗಂ ತದೇವಹಿ | ಮಧ್ಯೇನಷ್ಟೇ ಪ್ರಮಾದೇನ ದೇಹಂತ್ಯಕ್ತ್ವಾಶಿವಂ ವ್ರಜೇತ್ ೧|| ೨ ಪಟಲ ೧೦೧-೧೦೨ ಗುರುವಿನಿಂದ ದೀಕ್ಷಾದತ್ತವಾದ ಲಿಂಗವು ಪ್ರಮಾದದಿಂದ ಕಳೆದು ಹೋದರೆ ದೇಹವನ್ನು ನೀಗಿ ಶಿವಸಾಯುಜ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದಬೇಕೆಂಬ ಅನ್ಯಲಿಂಗಧಾರಣನಿಷೇಧವೂ ಈ ಆಗಮದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಇದರಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ವೀರಶೈವ ವಿಷಯವು ಬಂದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಪಾರಮೇಶ್ವರಾಗಮದ ಎಲ್ಲ ವೀರಶೈವ ವಿಷಯವನ್ನೂ ಗಣನೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದರೂ ಸಹ $\frac{೨೨೦೦}{೧೨೦೦೦೦} = \frac{೧೧}{೬೦೦}$ ರಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ವೀರಶೈವವಿಷಯವು ಕಥಿತವಾಗಿದೆ. ವೀರಶೈವವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಉಪಲಭಿಸದರಿಂದಲೇ ದಂಡಿ ಬಾಣ ಮೊದಲಾದವರ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಕಾವ್ಯನಾಟಕಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ವೀರಶೈವರ ಹೆಸರು ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಈ ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಧರ್ಮವು ಕರ್ಮಕಾಂಡದಲ್ಲಿ ಬೆರೆತು ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಆರೊಬ್ಬನು ಪರಿಶುದ್ಧವಾದೀ ಧರ್ಮವನ್ನು ಅಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅತನು ಅಜ್ಞರಿಂದಲು ಪೂರ್ವೋತ್ತರ ಮೊಮ್ಮಾಂಸಕರಿಂದಲು ಇನ್ನುಳಿದವರಿಂದಲು ಅನ

ಹೇನೆಂದೂಹಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿದ್ದನು. * ಕುಲಾಚಾರಮಿತ್ರವಾಗಿ ಕೆಲವರು ಇದನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಗೂಢವಾದ ಧರ್ಮವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ಅನಾದಿಭಕ್ತ ಬಸವೇಶ್ವರನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮದಲ್ಲಮನಾಡಿದ ನುಡಿಗಳು ಅತಿ ಸಯುಕ್ತಿಕವಾಗಿವೆ: ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಈ ಧರ್ಮವು ಅಡಗಿದ ಪ್ರಾಕೃತಧರ್ಮದೊಡಗೂಟವನ್ನು ಮಾರ್ಮಿಕವಾಗಿ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. “ಪ್ರಾಣಲಿಂಗದ ಪೂರ್ವಾಶ್ರಯವ ಕಳೆಯಲೆಂದು ಲಿಂಗಪ್ರಾಣಿಯಾದ; ಲಾಂಛನದ ಪೂರ್ವಾಶ್ರಯವ ಕಳೆಯಲೆಂದು ಜಂಗಮಪ್ರಾಣಿಯಾದ; ಪ್ರಸಾದದ ಪೂರ್ವಾಶ್ರಯವ ಕಳೆಯಲೆಂದು ಮಹಾಪ್ರಸಾದಿಯಾದ; ಈ ತ್ರಿವಿಧದ ಪೂರ್ವಾಶ್ರಯವಕಳೆಯಲೆಂದು ಮರ್ತ್ಯಕ್ಕೆ ಅವತರಿಸಿದನು ನಂಮ ಸಂಗನಬಸವಂಣನು,”

ಪ್ರಾಣದ ಪ್ರಾಕೃತಾಚಾರವನ್ನು ಮಾರಿಸಿ ಲಿಂಗದೇಹವನ್ನು ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯವೇ ತನ್ನದಾದ ಲಿಂಗವನ್ನು ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ರೀತಿಯಿಂದ ಪ್ರಾಕೃತಧರ್ಮವನ್ನು ಬಿಡದೆ ಮನುಷ್ಯನಿಗಳು ಧರಿಸಿ ಆಲಿಂಗವನ್ನು ತಂದು ಜೊತೆರೂಪವಾದ ಪೂರ್ವಾಶ್ರಯಕ್ಕೆ ತಂದರು. ಹಾಗೂ ಆ ಲಿಂಗವೇ ತಂಮ ಪ್ರಾಣವೆಂದು ಬಗೆಯದೆ ಅದನ್ನು ಗೌಣವಾಗಿಟ್ಟರು. ಅದನ್ನು ನೀಗಿಸಿ ಪೂರ್ವಾಶ್ರಯವನ್ನು ಕಳೆದು ಲಿಂಗವನ್ನು ಅದರ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಮೆರೆಯಿಸಲಿಕ್ಕೂ; ಭಸ್ಮರೂಪಾಕ್ಷಗಣಿಂಬ ಲಾಂಛನಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ

* ಶಿವಪುರಾಣ ವಾಯುವೀಯದಲ್ಲಿ:—

ಉಪಮನ್ಯು:—ಶ್ರೀಕಂಠೇನ ಶಿವೇನೋಕ್ತಃ ಶಿವಾಯೈ ಚ ಶಿವಾಗಮಃ ಶಿವಾಶ್ರಿತಾನಾಂ ಕಾರುಣ್ಯಾಚ್ಛ್ರೇಯಸಾಮೇಕಸಾಧನಂ ||

ನೀಲಕಂಠನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನಿಂದ ಪಾರ್ವತಿಗೆ ಶಿವಾಗಮವು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಪರಮಾತ್ಮನಿಂದ ತನ್ನನ್ನಾಶ್ರಯಿಸಿದ ಭಕ್ತರ ಕಾರುಣ್ಯದಿಂದ ಹೇಳಿರುವನು. ಅದು ಅವರ ಮುಕ್ತಿಗೆ ಒಂದೆ ಒಂದು ಸಾಧನವಾಗಿದೆ.

ಕೃಷ್ಣ:—ಭಗವನ್ ಶ್ರೋತು ಮಿಚ್ಛಾಮಿ ಶಿವೇನ ಪರಿಭಾಷಿತಂ ।

ವೇದಸಾರಂ ಶಿವಜ್ಞಾನಂ ಸ್ವಾಶ್ರಿತಾನಾಂ ವಿಮುಕ್ತಯೇ ||

ಅಭಕ್ತಾನಾಮಬುದ್ಧಾನಾಮಯುಕ್ತಾನಾಮಗೋಚರಂ ।

ಅರ್ಘ್ಯರ್ಪಣಾರ್ಥೈಃ ಸಂಯುಕ್ತಂ ಗೂಢಮಪ್ರಾಜ್ಞನಿಂದಿತಂ ||

ತನ್ನ ನಾಶ್ರಯಿಸಿದವರ ಮುಕ್ತಿಗಾಗಿ ಶಿವನಿಂದ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟ ವೇದಸಾರವಾದ ಶಿವಜ್ಞಾನವನ್ನು ಕೇಳಲಿಕ್ಕೆ, ಪೂಜ್ಯನೆ! ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಅದು ಶಿವಭಕ್ತಿಹೀನರಿಗೂ, ಬುದ್ಧಿಶೂನ್ಯರಿಗೂ, ಶಿವಯೋಗರಹಿತರಿಗೂ, ಗೋಚರಿಸದು—ಅದರಲ್ಲಿ ಪತಿ ಪತನ, ಪಾಶ ಮುಂತಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳ ವಿವೇಚನವುಂಟು. ಗೂಢವಾದುದು, ಮುಂದೆ

ತಮ ಜಾತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಪರಿತ್ಯಜಿಸದೆ ಹಲವರು ಶಿವಭಕ್ತರಾಗಿ ಜಂಗಮರೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವರು. ಅದುದರಿಂದ ಲಾಂಛನವು ತನ್ನ ಪೂರ್ವಾಶ್ರಯದದೇಸೆಯಿಂದ ಮುಕ್ತವಾಗದೆ ಇತ್ತು. ಅದನ್ನು ಮಾಣಿಸಿ ಆಪ್ತವರಣ ಪಂಚಾಚಾರಪರನು ಪ್ರಾಕೃತನಲ್ಲ ಶಿವಸ್ವರೂಪನೆಂದು ಪ್ರಕಟಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯವಾದುದಿತ್ತು. ಅಭಕ್ತಿಯನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸಿ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕಾಗಿ; ಗುರುಲಿಂಗಜಂಗಮಶೇಷವು ಪರಾನಂದಸ್ವರೂಪವು, ಅನ್ನವಲ್ಲ, ಅದುದರಿಂದ ಲಿಂಗಧಾರಿಯಾದ ಶಿವಭಕ್ತಿಪರನ ಪದಾರ್ಥಗಳೆ ಸ್ವೀಕಾರ್ಯವು ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆತು ಪಾಕೃತಧರ್ಮದಲ್ಲಿಯೆ ಜಾತಿಭೇದಗಳನ್ನು ಲಿಂಗವಂತರಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪಿಸಿ ಪ್ರಸಾದದ ಪೂರ್ವಾಶ್ರಯವೆಂಬ ಅನ್ನರೂಪವನ್ನು ನೆನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದನ್ನಿಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಿ ಗುರುಲಿಂಗಜಂಗಮಶೇಷವು ಮಹಾಪ್ರಸಾದವೆಂದು ತೋರಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಗನಬಸವಂಣನು ಅವತರಿಸಿದನು.

ಆ ಸಂಗನಬಸವಂಣನ ಪಶ್ಚಿಮಹೃದಯಪ್ರಕಾಶವೆ ಪ್ರಭುವೆಂಬ ಜಂಗಮವಸ್ತು. ಶ್ರೀಬಸವೇಶ್ವರನ ಚರಣಗಳಲ್ಲಿ ಅಪಾರಭಕ್ತಿಯನ್ನು ವಹಿಸಿದ ಕೆಳದಿಯ ಭೂಪಾಲರಲ್ಲಿ ಅಖಿಲಕಲಾಪಾಂಡಿತ್ಯವಿಭ್ರಾಜಿತನಾದ ಬಸವೇಂದ್ರ ಭೂಮಿರಮಣನು ಸಕಲವೇದಾಗಮ . ಪುರಾಣೋಪನಿಷತ್ತುಗಳ ತತ್ತ್ವಜ್ಞನಾಗಿದ್ದನು. “ಲೋಕಾನಾಂ ತು ಹಿತಾಯ ಸಾರಕೇಲದೀಪಿಂ ಹಾಸನಾರ್ಥೇಶ್ವರೋ | ಗೌರಿನಾಥಕೃಪಾರ್ಜಿತಾಖಿಲಕಲಾಪಾಂಡಿತ್ಯ ವಿಭ್ರಾಜಿತಃ || ಕುರ್ವೇಹಂ ಬಸವೇಂದ್ರ ಭೂಮಿರಮಣೋ ರತ್ನಾಕರಾಖ್ಯಾಂಕೃತಿಂ | ಸರ್ವಂಪ್ರೇಕ್ಷ್ಯ ಚ ವಾಪ್ರಪಂಚ ಮಸಕೃತ್ಪತ್ರ ತ್ವಮಾಕರ್ಣಯ” || ಅನೇಕಸಾರೆ ಸಕಲಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿ ಅವುಗಳ ತಾತ್ಪರ್ಯವನ್ನರಿತು ಶಿವತತ್ತ್ವರತ್ನಾಕರವೆಂಬ ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಜ್ಞಾನಭಾಂಡಾಗಾರವನ್ನು ರಚಿಸಿರುವನು. ಈಗ್ರಂಥದ ಉತ್ಕರ್ಷವು ವಿಪುಲವಾದುದರಿಂದಲೇ ಪರಮತೀಯರಾದ ರಾವಬಹಾದುರ ಎಚ್. ಕೃಷ್ಣಶಾಸ್ತ್ರಿ B. A. ಎಮ್. ರಾಮಕೃಷ್ಣಕವಿಗಾರು M.A. ಬಿ. ರಾಮರಾವ ಅವರ್ಗ್ಸ್ M.A. LLB. ಎಂಬೀಮಹಾಶಯರು ಅದನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಹತ್ತಿರುವರು. ಶಿವತತ್ತ್ವ ರತ್ನಾಕರದಲ್ಲಿ ಬಸವಭೂಮಿರಮಣನು ಆಗಮಗಳ ಆಧಾರದಿಂದ ವೀರಶೈವಮತವನ್ನು ವಿವರಿಸಿರುವನು. ಮತ್ತು ಶ್ರೀಮದ್ಭಸವನಾವತಾರವನ್ನೂ ವರ್ಣಿಸಿರುವನು. ಅದರಮೇಲಿಂದ ಅನಾದಿಭಕ್ತನೆಂಬ ಪರಬ್ರಹ್ಮವಸ್ತುವೆ ಬಸವೇಶ್ವರನೆಂತಲು ಆತನ ಪಶ್ಚಿಮ ಹೃದಯ ಪ್ರಕಾಶರೂಪ ಜಂಗಮತತ್ತ್ವವೆ ಶ್ರೀಮದಲ್ಲಮನೆಂತಲು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ನೋಡು “ಅನಾದಿಭಕ್ತರೂಪೇಣ ಭಗವಾನ್ವಿರಮುಶಿನಃ | ಪಂಚಾಚಾರಾಂಶ್ಚ ಸದ್ರೂಪಾ

ಣ್ಯಷ್ಟವಾವರಣಾನಿಚ | ಲಿಂಗಾಂಗಸಾಮರಸ್ಯಂಚ ಮುಕ್ತಿನಾಹಜಗ
ದ್ಗುರುಃ || ಅದೇ ಬಸವಕ್ಷೇತ್ರೇಂದ್ರನಪ್ಪಣೆಯಿಂದ ಪಡಕ್ಕರಮಂತ್ರಿಯರಚಿ
ಸಿದ ವೀರಶೈವ ಧರ್ಮಶಿರೋಣಿಯಲ್ಲು ದಾಹರಿಸಿದ ಯೋಗಜಾಗಮ ವಾ
ಕ್ಯವು || ಜಗದ್ಗುರುವಾದ ಪರಮಶಿವನು ಅನಾದಿಭಕ್ತರೂಪದಿಂದ ಪಂಚಾ
ಚಾರಗಳನ್ನೂ (ಲಿಂಗಾಚಾರ ಶಿವಾಚಾರ ಗಣಾಚಾರ ಸದಾಚಾರ ನಿ
ಯತಾಚಾರ) ಪಡ್ತುಪಗಳನ್ನೂ (ಅಖಂಡತ್ವವೆಭಕ್ತ ನಿತ್ಯತ್ವವೆಲಿಂಗ ಪ
ಪೂರ್ಣತ್ವವೆ ಗುರು ಚಿತ್ಪ್ರಕಾಶವೆ ಜಂಗಮ ಪರಾನಂದವೆ ಪ್ರಸಾದ ಚಿದ್ರ
ಸನೆ ಪಾದೋದಕ ಎಂಬ ಆರು ರೂಪಗಳನ್ನೂ) ಅಷ್ಟಾವರಣಗಳನ್ನೂ
(ಗುರುಲಿಂಗ ಜಂಗಮ ಪ್ರಸಾದ ಪಾದೋದಕ ಭಸ್ಮರುದ್ರಾಕ್ಷ ಮಂತ್ರ)
ಲಿಂಗಾಂಗಸಾಮರಸ್ಯವನ್ನೂ ಬೋಧಿಸಿದನು. ಎಂಬೀಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಅ
ನಾದಿಭಕ್ತನೆ ಈ ವೀರಶೈವ ಧರ್ಮಪ್ರವರ್ತಕನಾದ ಜಗದ್ಗುರುವು. ಆ ಪ್ರ
ವರ್ತಕನು ಅನಾದಿಯಾದುದರಿಂದಲೇ ಧರ್ಮವು ಸನಾತನವು. ಆಜಗದ್ಗು
ರುವೆ ಬಸವೇಶ್ವರನೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಅದೇ ಶಿವತತ್ತ್ವರತ್ನಾಕರದ ನಾಲ್ಕನೆಯ
ಕಲ್ಲೋಲದೇ ನೆಯ ತರಂಗದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಬಸವೇಶ್ವರಾನಾರನಿರೂಪಣದ
ಪ್ರಸ್ತಾವದಲ್ಲಿ “ಶಿವಾಗಮಾನಾಂ ಚ ಪರಂ ರಹಸ್ಯಮಹಂ ಯಥಾವೇದ್ವಿ
ತಥೈವವೇತ್ತಿ || ತಸ್ಮಾದಮುಷ್ಯಾಸಿ ಮಮಾಸಿ ದೇವಿ | ಭೇದಸ್ತುನಾ
ಮ್ನಾನಮಹಾಮಹಿಮ್ನಾ ||” ಎಲೌದೇವಿ ಶಿವಾಗಮಂಗಳ ಪರಮರಹಸ್ಯ
ವನ್ನು ನಾನು ಹೇಗೂ ಹಾಗೆಯೇ ಈ ವ್ಯಷಭನು ತಿಳಿದಿರುವನು. ಆದುದರಿಂ
ದ ನನಗೂ ಇವನಿಗೂ ಹೆಸರಿನಿಂದಲೇ ಭೇದವಲ್ಲದೆ ಮಹಾಮಹಿಮೆಯಿಂ
ದಲ್ಲ. ಇಂತೆಂದು ಬಸವಾವತಾರವನ್ನು ತಾಳುತ್ತಿರುವ ಶ್ರೀವೃಷಭನನ್ನು
ಕೊಂಡಾಡಿದುದರಲ್ಲಿ ಆಗಮಂಗಳ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಪರಮಾತ್ಮನಂತೆಯೇ ಆ
ತನು ತಿಳಿದಿರುವನೆಂದು ಹೇಳಿರುವುದೂ, ಬಸವಾವತಾರ ಕಾರ್ಯ
ವು ಅನ್ಯವಿರೋಧಿಮತಗಳ ನಿವಾರಣಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ವೀರಶೈವ ಮತ
ಸ್ಥಾಪನವೆಂದು “ಆಜ್ಞಾಪಯಾಮಾಸ ತಮಂಬಿಕಾಯಾಃ | ಪತಿಸ್ತ್ವ
ಯಾಶಾಸನಮಸ್ತದೀಯಂ | ಪ್ರಕಾಶನೀಯಂ ಪ್ರಕಟಾಪದಾನ್ಯೈರ್ವಿಜಿತ್ಯ
ಭೂಮೌ ವಿಮತಾನಶೇಷಾನ್” ನೆಮ್ಮಶಾಸನವು ನಿನ್ನಿಂದ ಪವಾಡಗೆ
ಳಿಂದ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ವಿಮತಗಳನೆಲ್ಲಗೆದ್ದು ಪ್ರಕಾಶಿಸಲ್ಪಡತಕ್ಕದ್ದು—ಎಂ
ದು ಅಂಬಿಕಾರಮಣನು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿರುವುದೂ ಪ್ರಮಾಣವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ
ವೀರಶೈವಧರ್ಮವು ಅನಾದಿ ಭಕ್ತನಿಂದಲೇ ಉಪದೇಶಿಸಲ್ಪಡತಕ್ಕದ್ದೆಂದು
ಯೋಗಜಾಗಮವು ಹೇಳುತ್ತದೆ.

ಆದುದರಿಂದ ಧರ್ಮಬೋಧವೆಂಬ ಲಕ್ಷಣವು ಶ್ರೀಬಸವೇಶ್ವರಾನ
ತಾರದಲ್ಲಿ ಅನ್ವಯಿಸುವುದರಿಂದ ಬಸವನೇ ಅನಾದಿಭಕ್ತನೆಂಬುದು ನಿರ್ವಿ

ವಾದವು. ಅನಾದಿಭಕ್ತನ ಪಶ್ಚಿಮ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ನಿರಂಜನ ಜಂಗಮವೆಂದು ಹೇಳಿಯದೆ. ಘೋಷು “ಭಕ್ತಸ್ಯ ಪಶ್ಚಿಮಹೃದಿಸ್ಥಿತೋಯೋ ನಾದಿಜಂಗಮಃ | ತಸ್ಯ ಸ್ವರೂಪಮಧುನಾ ಸಮಾಸೇನ ಪ್ರಕಾಶ್ಯತೇ || ಪಶ್ಚಾದನಾದಿಭಕ್ತಸ್ಯ ಹೃಚ್ಚೈತ್ಯದ್ವಾಂತರೇಸದಾ | ಚಿಂತೃಡಲತ್ರಯೋಪೇತಃ ಪ್ರಣವಾಸನಮಧ್ಯಗಃ | ನಿರಂಜನಸ್ತತ್ಪ್ರಣವಸ್ವರೋಪೋ ತ್ರ ನಿಗದ್ಯತೇ || ನಿರಾಕೃತಂ ರಂಜನಂಯನ್ಮಾಯಾಮೋಹವಿಜೃಂಭಿತಂ | ಏಕಸ್ವರೂಪಸಿದ್ಧೇನ ಸಭವೇದ್ಧಿನಿರಂಜನಃ | ತದೇವನಿಷ್ಕಲಂ ಬ್ರಹ್ಮನಿರ್ವಿಕಲ್ಪಂ ನಿರಂಜನಂ ನಿಃಸಂಜ್ಞಂ ನಿರವಗ್ರಹಂ ನಿರಶನಂ ನಿಷ್ಕಾರಣಂ ನಿಷ್ಕಲಂ | ನಿಃಸಂಗಂ ನಿರುಪಾಧಿಕಂ ನಿರುಪಮಂ ನಿಷ್ಪ್ರಕ್ರಿಯಂ ನಿಶ್ಚಲಂ | ನಿಷ್ಪುಣ್ಯಂ ನಿರವಗ್ರಹಂ ನಿರಧಿಕಂ ನಿರ್ವಾಸನಂ ನಿರ್ವಹಂ | ನಿರ್ಭೇದ್ಯಂ ನಿರಘಂ ನಿರಂಜನಪದಂ ಚೈತಂ ಭಜೆ ಜಂಗಮಂ || ಆದ್ಯಂತರಹಿತಂ ಜ್ಯೋತಿರನಾದಿಪ್ರಭುರವ್ಯಯಂ | ಅನಾದೇತೋಹ್ಯ ಯಾತಶ್ಚ ಜಂಗಮಃ ಸ್ಯಾನ್ನಿರಂಜನಃ ||

ಭಕ್ತನ ಪಶ್ಚಿಮಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಅವುನಾನೊಂದು ಜಂಗಮ ತತ್ತ್ವವಿಹುದೊ ಅದರ ಸ್ವರೂಪವೀಗ ಸಂಕ್ಷೇಪದಿಂದ ವಿವರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿದೆ. ಅನಾದಿಭಕ್ತನ ಪಶ್ಚಿಮಹೃದಯದ ಚಿತ್ಪದ್ವಾಂತರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಣವಾಸನದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿರಂಜನ ತತ್ತ್ವವು. ಅದರ ಸ್ವರೂಪವದೀಗ ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತಿದೆ. ಮಾಯಾಮೋಹದಿಂದ ತೋರಿದ ರಂಜನವನ್ನು ನಿರಾಕರಣಮಾಡುವುದರಿಂದ ಈ ತತ್ತ್ವವು ನಿರಂಜನವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಅದು ನಿತ್ಯಸಿದ್ಧವಾದ ಏಕರೂಪದಿಂದಲೇ ಇಹುದು ವಿಕಾರಿಯಲ್ಲ. ಅದುವೆ ನಿಷ್ಕಲಬ್ರಹ್ಮವೆಂತಲು ನಿರ್ವಿಕಲ್ಪವೆಂತಲೂ ನಿರಂಜನವೆಂದೂ ಅನ್ನಲ್ಪಡುವುದು. ಅದು ನಾಮಾದಿ ಸಂಜ್ಞೆಗಳಿಲ್ಲದುದು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವ ಬಾಧೆಯು ಇಲ್ಲ ಪ್ರತಿಬಂಧವಿಲ್ಲ. ಅದು ಹಸಿವೆಯುಳ್ಳದ್ದಲ್ಲ. ಕಾರ್ಯಕಾರಣಗಳದಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಅದು ಅಸಂಗವು, ಉಪಾಧಿಗಳಿಲ್ಲದುದು. ಅದರಂತಹದು ಬೇರೊಂದಿಲ್ಲ ಅದಕ್ಕೆ “ಅಸ್ಮಿ ಪ್ರಕಾಶೇ ನಂದಾಮಿ” ಎಂಬ ವಿಮರ್ಶವಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಕ್ರಿಯೆಗಳಿಲ್ಲ. ಪುಣ್ಯವನ್ನು ಮೀರಿದುದು ಅದಕ್ಕೆ ಬೇರೊಂದರ ಅನುಗ್ರಹವಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇರೊಂದು ಅಧಿಕವಿಲ್ಲ. ಅದು ವಾಸನಾರಹಿತವಾದುದು ಅದುದರಿಂದಲೇ ಈ ಲೋಕದಿಂದ ಆ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಆ ಲೋಕದಿಂದ ಈ ಲೋಕಕ್ಕೆ ವಹಿಸಲ್ಪಡುವ ಜೀವನಂತೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕರ್ಮಗಳೆಂಬ ವಾಹಕಗಳಿಲ್ಲ. ಜಂಗಮವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ಸದಾರ್ಥಕ್ಕೆ ತೆರವಿಲ್ಲದರಿಂದ ಅದು ಬೇರೆ ವಸ್ತುವಿನೊಡನೆ ಬಿರಿಕೆಯಾದುದಲ್ಲ ಪಾಪಪುಣ್ಯಗಳೆಂಬ ಅಘವಿಲ್ಲದುದು. ಮಾಯಾ ಮೋಹರಂಜನವಿಲ್ಲದುದು. ಜಂಗಮತತ್ತ್ವವು ತಡೆನೊದಲುಗಳಿಲ್ಲ

ದುದು. ಮೊದಲಿಲ್ಲವ ಜ್ಯೋತಿ ಸ್ವರೂಪವು. ಅದು ಪ್ರಭುವು. ಕೇಡಿಲ್ಲದುದು. ವಾಚಂಲಕ್ಷಣದಿಂದ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬಾರದುದು. ಅದು ಹೋದುದಲ್ಲ ಇಂತಹ ಜಂಗಮನನ್ನು ನಾನು ಭಜಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಈ ಶಿವವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ (ಕೇಳದಿಭೂಮಿಪಾಲನು ಶಿವಾಗಮವಾಕ್ಯಗಳ ನ್ನೇ ಉದಾಹರಿಸಿರುವನು) ಹೇಳಿದಪ್ರತಿಯೊಂದು ಲಕ್ಷಣವು ಶ್ರೀಮದಲ್ಲಮ ನಲ್ಲಿದೆ—ನೋಡು—ನಿರಾಕೃತಂ ರಂಜನಂ ಯನ್ಮಾಯಾ ನೋಹ ವಿಜೃಂ ಭಿತಂ—“ಬ್ರಹ್ಮಾವಿಷ್ಟಗಳ ಮಾಯೆ ತೊತ್ತಳದುದುಳಿದಂದು, ದೇವದಾನವ ರ ಮಾಯೆ ಅಗಿದಗಿದು ತಿಂಬಂದು ರುದ್ರಗಣ ಪ್ರಮಥಗಣರೆಂಬವರಮಾ ಯೆ ಮರುಳ್ಳಾಡಿ ಕಾಡುವಂದು ನೊಸಲುಗಂಣು ಸಂಚಮುಖದಶಭುಜದ ವರಿಗೆ ಮಾಯೆ ಅರ್ಧಾಂಗಿಯಾದಂದು ಅಷ್ಟಾಶ್ರೀತಿ ಋಷಿಗಳ ತಪೋ ಮದದಲ್ಲಿ ಕೇಡಹುವಂದು ನಾನು ಮಾಯಾಕೋಲಾಹಲನಾಗಿದೇಕಾ ಣ ಗುಹೇಶ್ವರಾ”

“ನಿರ್ವಿಕಲ್ಪಂ—”ನಿಷ್ಪ್ರಕಾರಕವೆಂಬರ್ಥ ಸಕಲ ಸವಿಕಲ್ಪ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಪ್ರಕಾರದಿಂದಿರುವನೆಂಬರ್ಥ. “ಕಲ್ಮಷಗಣ್ತು ಪಾವಕದಂತೆ ಉದಕದೊಳಗಣ ಪ್ರತಿಬಿಂಬದಂತೆ ಬೀಜದೊಳಗಣ ವೃಕ್ಷದಂತೆ ಶಬ್ದ ದೊಳಗಣ ನೀಶಬ್ದದಂತೆ ಗುಹೇಶ್ವರ ನಿಮಿಶರಣಸಂಬಂಧ.

“ನೀಸಂಜ್ಞಂ ನಿರ್ನಾಮಃ—ನಿರಾಳವೆಂಬಕೂಸಿಗೆ ಬೆಣೆಯನಿಕ್ಕಿ ಹೆಸಂಟ್ಟು ಕರೆದವರಾರೊ ಅಕಟಕಟಾ ಶಬ್ದದಲಿಜ್ಜೆಯನೋಡಾ ಗುಹೇಶ್ವರ.

ನಿಶ್ಯಬ್ದಂ—ಎನ್ನನಾನಂದದಂದು ಮುನ್ನನೀನೇನಾಗಿದೇ ಹೇಳಾ ಮು ನ್ನನೀಬಾಯಿಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿದೇ ಎಂಬುದ ನಾನಿನ್ನ ಕಂಣಿಂದ ಕಂಡೆನು ಎ ನ್ನ ನಾನರಿದಬಳಿಕ ಇನ್ನು ನೀ ಬಾಯಿದೆರೆದು ಮಾತನಾಡಿದರೆ ಅದೇನನ್ನ ಕಂಣಿಂದ ಕಂಡುನಾಚಿದೆ ನೋಡಾ ಗೊಹೇಶ್ವರಾ! ನಿಮಿ ಬೆಡಗಿನ ಬಿ ನ್ನಾಣವರಿದೆ” ನೋಡಾ ಭಾವವಳಿಯದೆ ಬಯಕೆ ಸವಿಯದೆ ಏಕೈವ ಅವ ಘನವೆಂದಡಹುದೆ ಶಬ್ದಸುಭ್ರಮದ ಮದವಳಿಯದೆ ತನ್ನ ಇದಿರಿನಲ್ಲಿ ಪ ತಿಯುಳ್ಳಡೆ ಏನೆಂದರುಹದೆ ಗುಹೇಶ್ವರವೆಂಬ ಶಬ್ದ ಸಂದಳಿಯದೆ” ಬೇಸತ್ತು ಬಯಲಾದಡೆ ಆಯತಿ ಶಿವಜ್ಞಾನ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಶಿವತ್ವದ ನಿಲುವೆ ತಾನೆಂದಲ್ಲಿ ಶಬ್ದವೃತ್ತಿಗಳು ಅಡಗಿದವೆಂಬರ್ಥ.

ನಿರವಗ್ರಹಂ— ಪ್ರತಿಬಂಧರಹಿತವೆಂಬರ್ಥ— ಹಸಿವಿನಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಬೋನನ ಹಿಡಿಸರು ತೃಷೆಯ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಮಜ್ಜನಕ್ಕೆರೆವರು ದೇವರಿಲ್ಲ ಭಕ್ತ

ರಿಲ್ಲ ನಾನು ಇಲ್ಲ ನೀನು ಇಲ್ಲ ಗುಹೇಶ್ವರ ಪೂಜಿಸುವರು ಪೂಜೆಗೊಂಬುವರು ಇಲ್ಲ—ಲಿಂಗಾಂಗ ಸಾಮರಸ್ಯಕ್ಕೆ ಅವಿರಳ ಚಿದಾನಂದ ಲೀನವಹುದೆ ಮಾರ್ಗವು. ಅದೇ ಅವಿರಳಲಿಂಗಾರ್ಚನೆಯು ಹೀಗಲ್ಲದವರು ಹಸಿವು ತೃಷೆಗಳ ಪ್ರತಿಬಂಧದಿಂದ ಲಿಂಗಪೂಜೆಯನ್ನಾದರು ಹಸಿವು ತೃಷೆಗಳ ನಿವಾರಣಕ್ಕೆ ಮಾಡುವರಲ್ಲದೆ ಚಿದಾನಂದಪ್ರಾಪ್ತಿಗಲ್ಲ. “ತನುಗುಣವಳಿದು ಲಿಂಗಸಂಗಿಯಾದ. ಮನಗುಣವಳಿದು ಜ್ಞಾನಸಂಬಂಧಿಯಾದ. ಪ್ರಾಣಗುಣವಳಿದು ಪ್ರಸಾದ ಸಂಬಂಧಿಯಾದ. ಭಾವಭ್ರಮೆಯಳಿದು ನಿಜಲಿಂಗ ಸಂಬಂಧಿಯಾದ. ಇಂತೀಚತುರ್ವಿಧ ಸಂಬಂಧಿಯಾಗಿ ಶೂನ್ಯಸಿಂಹಾಸನವ ನಿಂಬುಗೊಂಡ ಕಲಿದೇವರದೇವ ನಿಮಿಶರಣ ಪ್ರಭುದೇವರಪಾದಕ್ಕೆ ನಮೋ ನಮೋ ಎಂಬೆನು” ಕಬ್ಬಸಂಭ್ರಮದಲ್ಲಿ ಹಿಂದುಗಾಣರು ಮುಂದುಗಾಣರು ತನು ತಾವರಿಯರು ಇದುಕಾರಣಮೂರು ಲೋಕವೆಲ್ಲವು.

ನಿರಶನಂ-ವಿಷಯಭೋಗವಿಲ್ಲದವನು “ಬಂದ ಬಂದವರೆಲ್ಲರು ಮಿಂದುಂಡು ಹೋದರು. ಗೊಹೇಶ್ವರನಲ್ಲಯ್ಯನುಂಣದೆ ಹೋದುದನಾರು ಅರಿಯರಲ್ಲ” ಈ ಭವಕ್ಕೆ ಬಂದಜೀವರೆಲ್ಲರು ಸಂಸೃತಿಯೆಂಬನದಿಯಲ್ಲಿ ಮಿಂದು ಕರ್ಮ ಫಲವನುಂಡುಹೋದರು. ಅಲ್ಲಯ್ಯನೆಂಬ ಪರವಸ್ತು ಭಕ್ತಾನುಗ್ರಹಕ್ಕಾಗಿ ಕಾಯವಿಡಿದು ಚರಿಸಿದಡು ಕರ್ಮಫಲಗಳ ತೊಡಕೆಲ್ಲದಿರುವುದನ್ನು ಅರುತಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲ.

“ಹೆಣೆಗೆಬಂದಾತನಲ್ಲ ಹೊನ್ನಿಗೆಬಂದಾತನಲ್ಲ ಮಂಣೆಗೆ ಬಂದವನಲ್ಲ ಅಶನಕ್ಕೆ ಬಂದಾತನಲ್ಲ ವಸನಕ್ಕೆ ಬಂದಾತನಲ್ಲ ಕೂಡಲ ಚೆನ್ನಸಂಗಯ್ಯನ ಭಕ್ತಿಪಥವತೋರ ಬಂದಾತನಯ್ಯ ಪ್ರಭುದೇವರು”.

ನಿಷ್ಕಾರಣಂ—ತನಗೆಮತ್ತೊಂದು ಕಾರಣವಿಲ್ಲದವನಾಗಿ ನಿತ್ಯಸಿದ್ಧನೆಂಬರ್ಥ “ನಾದಬಿಂದುಗಳಿಲ್ಲದಂದು ನಿರ್ಭಯನೆಂಬ ಗಣೇಶ್ವರನು ಉತ್ಪತ್ತಿಸ್ಥಿತೀಯವಿಲ್ಲದಂದು ಅಕ್ಷಯನೆಂಬ ಗಣೇಶ್ವರನು ಐದುವೇದಗಳಿಲ್ಲದಂದು ಒಂಕಾರವೆಂಬ ಗಣೇಶ್ವರನು ಯುಗಜುಗವಿಲ್ಲದಂದು ಉದ್ಭವಮುಖನೆಂಬ ಗಣೇಶ್ವರನು ಗುಹೇಶ್ವರಲಿಂಗವಿಲ್ಲದಂದು ನಿರ್ಮಾಯನೆಂಬ ಗಣೇಶ್ವರನು” ನಾದ—ಶಿವ ಬಿಂದು—ಶಕ್ತಿ ಯುಗಜುಗ—ಕಾಲಾದಿ ಅಧಃಸೃಷ್ಟಿ ಗುಹೇಶ್ವರಲಿಂಗವಿಲ್ಲದಂದು—ಅಂಗಲಿಂಗವೆಂಬ ಭೆದವು ತೋರದಂದು “ಆಯ್ಯಾಜಲಕೂರ್ಮಗಜಘನೆಯ ಮೇಲೆ ಧರೆ ವಿಸ್ತರಿಸಿ ನಿಲ್ಲದಂದು, ಗಗನವಿಲ್ಲದಂದು ಪವನನ ಸುಳುಹಿಲ್ಲದಂದು ಅಗ್ನಿಗೆ ಕಳೆದೋರದೆಂದು, ತರುಗಿರಿ ತಣ್ಣಕಾಪ್ಪಾದಿಗಳಿಲ್ಲದಂದು ಯುಗಜುಗ ಮಿಗಿಲೆನಿ

ಸಿದ ಹದಿನಾಲ್ಕು ಭುವನ ನೆಲೆಗೊಳ್ಳದಂದು ನಿಜವನರಿದಿಹರೆಂಬ ಜಗತ್ತು
ಯದಧಿಪತಿಗಳಿಲ್ಲದಂದು, ತೋರುವ ಬೀರುವ ಭಾವದ ಸರಿಯಭಾವದಲ್ಲಿ
ಭರಿತಾಗಮ್ಯ ಗೋಹೇಶ್ವರನಿರಾಳವು” ಪಂಚಭೂತದಿಂದಾಗಲಿ ಅವುಗಳ
ಕಾರ್ಯಗಳಾದ ಭುವನಾದಿ ಭೌತಿಕಗಳಿಂದಾಗಲಿ ಆಗದ ನಿತ್ಯಸಿದ್ಧವೆಂ
ಬರ್ಥ.

ನಿಷ್ಕಲಂ—ತನ್ನಿಂದ ಜಡಕಾರ್ಯವಾವುದೂ ಜನಿಸದವನೆಂಬರ್ಥ
ಲೋಕದಲ್ಲಿ ತಾನು ಮತ್ತೊಂದರಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದಕಾರ್ಯವು ನಶ್ವರವಾಗಿರು
ವಂತೆ ತನ್ನಿಂದ ಕಾರ್ಯವು ಹುಟ್ಟಿದ ಕಾರಣವು ನಶ್ವರವಾಗಿರುವುದುಂ
ಟು. ಬಾಳೆಯಗಿಡಕ್ಕೆ ಬಾಳೆಯಕಾಯಿಯಗಡವು ಹುಟ್ಟಿದುದೆ ಆಗಿಡದ
ಅವಸಾನಕ್ಕೆ ಕಾರಣವು. ಆದುದರಿಂದ ನಿತ್ಯ ಸಿದ್ಧವಸ್ತು ಕಾರ್ಯಕಾರಣ
ಭಾವಗಳನ್ನು ನಿರಿದುದಾಗಿದೆ. “ಮೊಲೆಇಲ್ಲದಾವಿಗೆ ತಲೆಯ ಮೊಲೆ
ಮನದಲ್ಲಿ ಉಂಟುಕಂಡಾ ತಾ ಸತ್ತು ಹಾಲುಕುಡಿಯಬಲ್ಲರೆ ಗೋಹೇಶ್ವರನೆಂ
ಬಲಿಂಗವು ತಾನೇಕಂಡಾ” ಮೊಲೆ ಇಲ್ಲದಾವು—ಕಾರ್ಯಕಾರಣತ್ವವೆರಡಿಲ್ಲ
ದಅವ್ಯತಬಿಂದುವೆಂಬ ಪರವಸ್ತು (ಶ್ರೀಪ್ರಭುದೇವರ ವಚನಕ್ಕೆ ಕುಮಾರ
ಬಂಕನಾಥ ದೇವರ ಟೀಕೆ.)

ನಿಸ್ಸಂಗಂ—“ ಆದಿಯಸಂಗದಿಂದಾದವನಲ್ಲ ಸಂಗಸುಖದೊಳಗಿದ್ದ
ವನಲ್ಲ ಇಬ್ಬರ ಸಂಗದಿಂದಾದವನಲ್ಲ ರವಿಶಶಿಯ ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಬೆಳೆದವನಲ್ಲ
ನಾದಬಿಂದುಕಳೆ ಹುಟ್ಟಿದಮುನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದತ್ತ ಗುಹೇಶ್ವರಯ್ಯ” “ಅಂಗ
ವಿಲ್ಲಾಗಿ ಅನ್ಯಸಂಗವಿಲ್ಲ ಅನ್ಯಸಂಗವಿಲ್ಲಾಗಿ ಮತ್ತೊಂದು ವಿವರಿಸಲಿಲ್ಲ
ಮತ್ತೊಂದು ವಿವರಿಸಲಿಲ್ಲಾಗಿ ನಿಸ್ಸಂಗವಾಯಿತಯ್ಯ ಗೋಹೇಶ್ವರ”

ನಿರುಪಾಧಿಕಂ—ದೇಹಬುದ್ಧ್ಯಾದಿ ಉಪಾಧಿಗಳಿಲ್ಲದವನು—“ ಕಾಯ
ಭಿನ್ನವಾಯಿತೆಂದು ಮುಟ್ಟಿಸುವರು ಲಿಂಗವನು-ಮುಟ್ಟಲಾಗದು ಲಿಂಗವಃ
ಮುಟ್ಟಿದಾತ ಮುಂದೆಹೋದ: ಮುನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದವರೆಲ್ಲ ಉಪಜೀವಿಗಳಾದರು
ಮುಟ್ಟಿದವರಿಗೆ ಗತಿಯುಂಟೆ ಗುಹೇಶ್ವರ.” ಸತ್ತು ಪಾಪಕ್ಕೆ ಹೋದಹೆನೆಂ
ದಂಜಿ ಲಿಂಗವಧರಿಸಿ ಪೂಜಿಸುವರು ಅಂತಸ್ಪವರೆಲ್ಲ ಸತ್ತು ರುದ್ರಲೋಕದ
ಲ್ಲಿ ಚತುರ್ವಿಧ ಫಲಪದವಿಯ ಪಡೆದರು. ಇದು ಕಾರಣ ದೇಹಾದ್ಯುಪಾ
ಧಿಯಿಂದ ಲಿಂಗವ ಪೂಜಿಸದೆ ಸಹಜಲಿಂಗವೇದಿಯಾದರೆ ಆತನೆ ಶರಣ
ನು—ಕುಮಾರ ಬಂಕನಾಥ ದೇವರ ಟೀಕೆ.

ನಿರುಪಮಂ—ತನಗೆ ದೋಲಿಸ ಬಹುದಾದುದೆಂದು ಇಲ್ಲದವನೆಂಬ

ರ್ಥ. ಸುಜ್ಞಾನ ಭರಿತ ನಿರುಪಮ ಸುಖವೆಂಬ ತಾತ್ಪರ್ಯ —“ಧಾತು ಮಾ ತು ಪಲ್ಲಟಿಸಿದಡೆ ಗಮನವಿನ್ನೆಲ್ಲಿಯದೊ ಧ್ಯಾನಮೌನವೆಂಬುದು ತನುಗುಣ ಸಂದೇಹವಯ್ಯ ಸುಜ್ಞಾನಭರಿತ ಅನುಪಮ ಸುಖಿ ಗೊಹೇಶ್ವರ ನಿಮ ಶರಣನು.

ಭಿನ್ನವಾದ ಬಾಹ್ಯ ವಿಷಯಗಳ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಮಾತುಗಳ ಪಲ್ಲಟ ದಿಂದ ಅಂದರೆ ತಿರುವು ಮುರುವಿನಿಂದ ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ತನ್ನ ನಿ ಜವನು ಗಮನಿಸಲು ಅಂದರೆ ತಿಳಿಯಲು ಮಾತಿನ ಪಲ್ಲಟವು ಸಾಲದು. ಅನಿಜವು ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಾರದು. ತಿಳಿಯದು. ಹಾಗಾದರೆ ನುಡಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಧ್ಯಾನ ಮೌನದಿಂದರಿಯಬಹುದೆಂದರೆ ಈ ಧ್ಯಾನಮೌನಗಳು ತ ನುಗುಣ ವಾದುದರಿಂದ ವಸ್ತು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವಾಗಲಾರದು. ವಚನದಿಂ ದ ಹೇಳಲು ಬಾಹ್ಯವಲ್ಲ. ಧ್ಯಾನಮೌನದಿಂದರಿಯಲು ಅಂತರವಲ್ಲ ಪರಿ ಪೂರ್ಣ ಪರಬ್ರಹ್ಮವಸ್ತುವು ಅಭಿಮಾನ ರಹಿತವಾದ ಸಹಜಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಪ್ರಕಾಶಿಸುವದಾದುದರಿಂದ ಅನುಪಮವಾದುದು.

ನಿಪ್ಪಕ್ರಿಯಂ—ಬಾಹ್ಯಕ್ರಿಯಾಕಲಾಪಗಳಿಲ್ಲದುದೆಂಬರ್ಥವು “ ಹೂ ವಕೋಯ್ಯಹೋದರೆ ದೂ ದೊರಕೊಳ್ಳವು. ಅಗ್ಗವಣಿಯ ತುಂಬುವರೆ ಅಗ್ಗವಣಿ ತುಂಬದು. ಪೂಜಿಸಹೋದರೆ ಪೂಜನೆಗೊಳ್ಳದು. ಇದೇನು ಸೋ ಜಿಗವೊ ಅಯ್ಯ ! ಆರಿದು ಮರಿದವನಲ್ಲ ಬೆರಗು ಹಿಡಿದವನಲ್ಲ ಗೊಹೇಶ್ವ ನೆಂಬುದಿಂತುಟು” ಸರ್ವಾಂಗ ಲಿಂಗಸ್ವಾಯತಪಾಗಿ ಲಿಂಗಭಾವದಲ್ಲಿ ಭ ರಿತವಾದ ಶರಣನ ಸರ್ವೇಂದ್ರಿಯ ದ್ವಾರದೊಳಗೆ ತೋರುವವೆಲ್ಲವು ಲಿಂಗ ಮಯವಾಗಿಪ್ಪವಾಗಿ ಆತ ಮಾಡುವ ಅಷ್ಟ ವಿಧಾರ್ಚನೆ ಷೋಡಶೋಪ ಚಾರಗಳೆಲ್ಲವು ಲಿಂಗಮಯವಿರ್ಪವಾಗಿ ಆತನು ಅನ್ಯ ಕ್ರಿಯಗಳನರಿಯ ನೆಂಬರ್ಥ. ಕುಮಾರ ಬಂಕನಾಥ ದೇವರ ಟೀಕೆ.

ಇಂತನಂತ ವಚನಗಳನ್ನುದಾಹರಿಸಬಹುದು ಗ್ರಂಥವಿಸ್ತರ ಭ ಯಕ್ಕಾಗಿ ವಿರಮಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇವೆಲ್ಲ ಉದಾಹರಣಗಳಿಂದ ಶ್ರೀಮದಲ್ಲಮ ನು ಅನಾದಿ ಜಂಗಮವಹುದು.

ಇಂತಪ್ಪ ಅನಾದಿಜಂಗಮ ಪರವಸ್ತು ನಿರಶೈವ ಮತೋಧಾರಕ್ಕಾ ಗಿ ಅವತರಿಸಿತು. ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯನಾಗಿ ತಪಶ್ಚರ್ಯದಿಂದಲೂ ಶಿವ ಭಕ್ತಿ ವಿಶೇಷದಿಂದಲೂ ಪ್ರಾಕೃತಭಾವವನ್ನು ಗೆದ್ದವನಾದೊಡೆಯು ಪೂ ಜನೆನ್ನುವ ಶಿವನಾಕೃತಿಗಳನ್ನೇಕವಾಗಿ “ಅಸಿ ವಾಯಾಶ್ಚೂದಾಲಃ ಶಿವೇತಿ ವಾಚಂ ವದೇತ್ತಿನ ಸಹವಸೇತ್ತಿನ ಸಹ ವಿಶೇತ್ತೇನ ಸಹಭುಂಜೀತ ತೇನ

ಸಹ ಭುಂಜೀತ" ಅವನೊಬ್ಬ ಚಾಂಡಾಲನು ಅನ್ಯೋಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಶಿವಾಚಾರಪರನಾಗಿ ಶಿವಮುತ್ರಧರನಾಗಿದನೊ ಆತನೊಡನೆ ನುಡಿಯ ಬಹುದು, ಆತನೊಡನೆ ವಾಸಿಸಬಹುದು. ಆತನೊಡನೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಬಹುದು. ಆತನೊಡನೆ ಉಣಬಹುದು. ಉಣಬಹುದು. ಈ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ನೆಲೆಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕೆಯೇ, ಶಿವಾಜ್ಞೆಯಿಂದ ಶ್ರೀವೀರಭದ್ರಾದಿ ಮಹಾಗಣೇಶ್ವರರು ಮಾಚಿದೇವಾದಿ ನಾಮಗಳಿಂದ ಉಚ್ಚ ನೀಚಕುಲಗಳಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿ ಅಸ್ರಾಕೃತ ಶಿವಾಚಾರಪರನಲ್ಲಿ ಜಾತ್ಯಾದಿಗಳಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿರುವರು ನೋಡು—“ ವೀರೈಶ್ವರಾದ್ಯಾಃ ಪ್ರಮಥೇಶ್ವರಾಶ್ಚ | ಕ್ಷಿತೌ ಕ್ರಮೇಣೈವ ಕೃತಾವತಾರಾಃ || ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಸಿದ್ಧಿರತುಲಪ್ರಭಾವೈಃ || ಸ್ಥಿರೀ ಕರಿಸ್ಯಂತಿ ಸದಾಮಾಜ್ಞಾಮ್ ” “ ಅಥರ್ಯುಟಿತಿ ಶಿವಾಜ್ಞಾಂಕರ್ತುಮು ತ್ಯುಚ್ಚನೀಜೇ | ಸ್ವಪಿಜನನಮವಾಪುಃ ಶಂಭುಭೃತ್ಯಾಃ ಕುಲೇಷು | ಮಣಯ ಇವ ಮಹಾರ್ಘಾ ರೋಹಣಾಂಭೋಧಿ ಶುಕ್ತಿ ಸ್ವಪಹತ ಪರಿ ಪಂ ಥಿಧ್ವಾಂತ ವೃಂದಾ ಮಹೋಭಿಃ || ” ಶಿವತತ್ತ್ವರತ್ನಾಕರ ಳ ಕಲ್ಲೋಲ ತರಂಗ ೧೨-೩೨ ಎಲೆ ವೃಷಭೇಶನೆ ವೀರೇಶ್ವರನೆ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಮಥ ಶ್ರೇಷ್ಠರು ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಅವತರಣಂಗೆಯ್ದು ಲೋಕ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದ ಅತುಲ ಪ್ರಭಾವಗಳಿಂದ ಶಿವಾಗಮಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ಗಟ್ಟಿಗೊಳಿಸುವರು.— ಆಮೇಲೆ ಅವಿಲಂಬದಿಂದಲೆ ಶಿವಶಾಸನವನ್ನು ಪಾಲಿಸಲೆಂದು ಶಂಭುಭೃತ್ಯರಾದ ಪ್ರಮಥರು ಅತ್ಯುಚ್ಚವಾದ ಮತ್ತು ನೀಚವಾದ ಕುಲಗಳಲ್ಲಿ ಜನ್ಮವನ್ನು ತಾಳಿದರು. ಮಹಾರ್ಘವಾದ ಮಣಿಗಳು ಅತ್ಯುಚ್ಚವಾದ ರೋಹಣ ಗಿರಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಅಗಾಧವಾದ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಹುಟ್ಟುವಂತೆ ತುಚ್ಛವಾದ ಚಿಪ್ಪಿನಲ್ಲಿಯೂ ಉಂಟಾಗುವವು. ಅರತ್ನಗಳೂ ಮಣಿಗಳೂ ತಂಮ ಪ್ರಕಾಶದಿಂದ ಕತ್ತಲೆಯನ್ನು ಚದರಿಸುವಂತೆ ಈ ಶರಣರು ಶಿವಮತ ವಿರೋಧಿಗಳೆಂಬ ಕತ್ತಲೆಯನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವರು.

ಶ್ರೀಬಸವ ಭೂಮಿಪಾಲನು ಈ ಪ್ರಮಾಣಗಳನ್ನು ಪುರಾಣಾಗಮಾದಿಗಳಿಂದ ಉದಾಹರಿಸಿರುವನು. ಸ್ವಕಪೋಲದಿಂದ ಕಲ್ಪಿಸಿಲ್ಲ. ನೋಡು ಧರ್ಮಪ್ರವೃತ್ತಿಂ ಶಿಥಿಲಾಂ ವಿಲೋಕ್ಯ ಚ ಸಮಂತತಃ | ಅವತೀರ್ಯ ದಯಾವಶ್ಯೋ ಭಗವಾನ್ಬಸವೇಶ್ವರಃ | ಧರ್ಮಂ ಸಂಸ್ಥಾಪಯಾಮಾಸ ಸರ್ವಮೇವ ಧರಾತಲೇ | ವೀರಶೈವಮತಂ ಸ್ಥಾಪ್ಯ ಪ್ರಕಾಶನಮಕಾರಯತ್ || ತಸ್ಯಾವಿಭಾವ ಮಧುನಾ ವಿಚಿತ್ರಂ ಕಥಾಯಾಮಿತೇ | ಮಿಥಃ ಸಂನಾದ ರೂಪೇಣ ಪುರಾಣಾಂತಃ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತಮ್ || ಶಿವತತ್ತ್ವರತ್ನಾಕರ ಳ ಕಲ್ಲೋಲ ತರಂಗ-ಶ್ಲೋಕ ೧೧-೧೨ ಸುತಲು ಧರ್ಮ ಪ್ರವೃತ್ತಿ

ಯುತಿಥಿಲವಾದುದನ್ನು ಕಂಡು ದಯಾಸರವಶನಾದ ಷಡ್ಗುಣೈಶ್ವರ್ಯ ಸಂಪನ್ನನಪ್ಪ ಬಸವೇಶ್ವರನು ಭೂತಲದಲ್ಲಿ ಧರ್ಮವನ್ನು ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದನು. ವೀರಶೈವಮತವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಪ್ರಕಾಶನಂಗೈದನು. ಪುರಾಣದಲ್ಲಿ ಪರಪುರ ಸಂವಾದ ರೂಪದಿಂದ ಇದ್ದ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಅವನ ಅವತಾರ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಶಿವಲಿಂಗಧರನಾಗಿ ಶಿವಾಚಾರ ಪರನಲ್ಲಿ ಜಾತಿಗುಣಗಳಿಲ್ಲ ವೆಂಬ ಶಿವಾಚಾರವನ್ನು ಶರಣರು ಉಚ್ಚ ನೀಚ ಕುಲಗಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತೋರಿಸಿದರು. ಮತ್ತು ವೀರಶೈವರಾದುದರಿಂದ ಈ ಜಾತಿ ಮಾಲಿನ್ಯ ವಿಲ್ಲದವರಲ್ಲಿಯೂ ಜನಿಸಿ ವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸಿದರು. ಶ್ರೀಬಸವೇಶನಂತಹರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಲ್ಲಿಯೂ ಶ್ರೀಮತ್ಕೃಷ್ಣಯ್ಯನಂತಹರು ಡೋರರಲ್ಲಿಯೂ ಜನಿಸಿದಂತೆ ಪ್ರಭುವು ಸುಜ್ಞಾನನಿರಹಂಕಾರರೆಂಬ ವೀರಶೈವ ದಂಪತಿಗಳಲ್ಲಿ ಅವತರಿಸಿದನು. ಮೇಲೆ ಶ್ರೀಬಸವೇಶನ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಿಸಿನ ಆಗಮ ವಚನಗಳುಳ್ಳ ಮೂಲ ಗ್ರಂಥಗಳು ನಮಗೆ ದೊರಕಿಲ್ಲವಾದರು ವಾತೂಲಾಗಮಾಗ ಮಾಂತರ್ಗತವಾದ ಅನುಭವ ಸೂತ್ರವೆಂಬ ಮೂಲಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಶ್ರೀಬಸವ ಚನ್ನಬಸವ ಅಲ್ಲಮರಹೆಸರುಗಳು ಉಪಲಭಿಸುತ್ತವೆ. ಆದರ ಮೇಲಿಂದ ಶಿವತತ್ತ್ವರತ್ನಾಕರ ಕಾರನು ಉದಾಹರಿಸಿದ ಶ್ಲೋಕಗಳು ಆಗಮದಲ್ಲಿರುತ್ತವೆಂಬುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತಿದೆ. “ವಾತುಲೋತ್ತರ ತಂತ್ರಂಜ ಕಾಲಜ್ಞಾನಂ ಪುರೋಹಿತಂ ; ಶ್ರೇಷ್ಠಂ ಸರ್ವಾತ್ಮಕಂ ಶರ್ವಂ ಶುದ್ಧಂ ನಿತ್ಯಮಹಾರಮಮ್ ನಿಶ್ಚಂ ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕಂ ತತ್ತ್ವಂ ದ್ವಾದಶಸ್ಯುಸ್ತು ವಾತುಲೇ ” ಉತ್ತರ ಕಾರಣಾಗಮ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾತಂತ್ರ ತಂತ್ರಾವತಾರ ಪಟಲ-ಈ ಉತ್ತರ ತಂತ್ರದಲ್ಲಿ ತಂತ್ರೋತ್ತರ ಪ್ರದೀಪವೆಂಬ ಭಾಗವಿದೆ ಆದರಲ್ಲಿ ಶಿವಸಿದ್ಧಾಂತ ತಂತ್ರವೆಂಬ ಉಪಭಾಗವಿರುವದು. ಆ ಉಪಭಾಗವೇ ಅನುಭವ ಸೂತ್ರ ವಿಶೇಷಾರ್ಥ ಪ್ರಕಾಶಿಕೆ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಶ್ರೀಮಾಯಿದೇವನಿಂದ ಸಂಗ್ರಹಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ. ಆ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಬಸವ ಚನ್ನಬಸವಾಲ್ಲಮರ ಹೆಸರುಗಳು ಕಂಡದಿಂದಲೇ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ ನೋಡು—“ಕಾಮಿಕಾ ದ್ಯಾವಾತುಲಾಂತಾಃ ಶಿವೇನೋಕ್ತಾಃ ಶಿವಾಗಮಾಃ | ತೇಷು ವಾತುಲ ಸಂಕ್ಷೋಭಯಂ ಸರ್ವೋತ್ಕೃಷ್ಟೋ ಮಹಾಗಮಃ || ವಾತುಲಾಖ್ಯೇ ಮಹಾತಂತ್ರೇ ಪೂರ್ವೋತ್ತರವಿಭೇದತಃ | ಭಾಗದ್ವಯಂ ಸಮಾಖ್ಯಾತಂ ತಸ್ಮಿನ್ನುತ್ತರನಾಮನಿ | ತಂತ್ರೋತ್ತರ ಪ್ರದೀಪಾಖ್ಯಂ | ಶಿವಸಿದ್ಧಾಂತ ತಂತ್ರಕಂ | ಅಸ್ತಿ ತತ್ರಾಹದೇವೇಶೋ ದೇವೈಃ ಷಟ್ಪ್ರಕೃಲನಿರ್ಣಯಂ ” ||

ವಾಗಿನೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ವಾತುಲದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವೋತ್ತರವೆಂದು ಎರಡುಭಾಗಗಳಿ
ವೆ. ಇದು ಸರ್ವೋತ್ಕೃಷ್ಟ ವಾದಾಗಮವು. ಈ ಉತ್ತರಭಾಗದಲ್ಲಿ ತಂತ್ರೋ
ತ್ತರ ಪ್ರದೀಪವೆಂಬ ಶಿವಸಿದ್ಧಾಂತವಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಶಿವನು ಪಾರ್ವತಿಗೆ ಸ
ಟ್ಪಲ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಹೇಳಿರುವನು.

ಈ ಸಟ್ಪಲ ಪ್ರತಿನಾದಕವಾದ ಶಿವಸಿದ್ಧಾಂತದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷಾರ್ಥ
ಪ್ರಕಾಶಿಕೆಯ ಪಂಚಮಾಧಿಕರಣದಲ್ಲಿ “ ಸಾಧಿವಕಾಯೋ ವೃಷಭ
ಸ್ತೈ ಜಸಕಾಯಸ್ತು ಚನ್ನವೃಷರಾಜಃ | ವೈಯತಕಾಯೋಲ್ಲಮ ವಿಭುರಿ
ತ್ಯೇತೇಂ ಕಾಯ ಭೇದ ಉಪದಿಷ್ಟಃ ” || ವೃಷಭನು ಪೃಥ್ವೀ ತತ್ತ್ವ
ದ ಕಾಯವುಳ್ಳವನು. ಚೆನ್ನಬಸವರಾಜನು ತೈಜಸಕಾಯನು ಅಲ್ಲಮವಿ
ಭುವು ಆಕಾಶಕಾಯನು ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಂಠೋಕ್ತಿಯುಂಟು ಅದು
ದರಿಂದ ಬಸವಾದ್ಯವತಾಲಗಳು ವಾತುಲಾಗಮದಲ್ಲಿಯೂ ಸೂಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿ
ವೆ ಯಂಬಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ.

ಪ್ರಭುವು ನಿರಹಂಕಾರ ಸುಜ್ಞಾನಿಗಳಿಗೆ ಅಯೋನಿಜವಾಗಿ ಪ್ರಕಟ
ನಾದನು. ಇದಕ್ಕೆ “ ಒಬ್ಬರಸಂಗದಿಂದಾದವನಲ್ಲ ” ಎಂಬ ಆತನ ಉಕ್ತಿ
ಯು ನಿರ್ದರ್ಶನವಾಗಿದೆ. ಪರಿಮಾತ್ಮನು ಕರ್ಮದಿಂದ ಶರೀರ ಗ್ರಹಣವನ್ನು
ಮಾಡುವದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಭಕ್ತರ ಅನುಗ್ರಹಕ್ಕಾಗಿ ಆಗಲಿ ಲೋಕದ ಉದ್ಧಾರ
ಕ್ಕಾಗಿ ಯಾಗಲಿ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಶರೀರವನ್ನು ತಾಳುವನು. ಅವನದಿವ್ಯ
ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಯೋನಿಜನಾಗಿಯು ಜನಿಸಬಲ್ಲನು. ಅಯೋನಿಜನಾಗಿ
ಯು ತೋರಬಲ್ಲನು. ಯೋನಿಜನಾದರು ಆತನಿಗೆ ಗರ್ಭವಾಸದ ದುಃಖ
ಗಳಿಲ್ಲ. ಸ್ವತಂತ್ರನಿಗೆ ದುಃಖವಿರಲಾರದು. ದುಃಖಕ್ಕೆ ಅಜ್ಞಾನ ಕರ್ಮಗಳಿ
ಗೀಡಾಗಿರುವುದೆ ಕಾರಣವು ಈಶನಲ್ಲಿ ಇವೆರಡೂ ಸಂಬಂಧ ವಾಗದರಿಂದ
ಆವನಿಗೆ ದುಃಖವಿಲ್ಲ.

ಈ ನಿರಹಂಕಾರ ಸುಜ್ಞಾನಿಗಳು ನಿಜವಾಗಿಯೆ ನಿರಹಂಕಾರನೂ.
ಸುಜ್ಞಾನಿಯೂ ಆಗಿದ್ದರು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅವ್ಯುತ್ಪನ್ನವೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟುಕೊಂ
ಡು ಯಮನ ದವಡೆಯಲ್ಲಿ ಬೀಳುವ ನರನಂತೆಯೂ ಸಾವಿತ್ರಿಮಯವೆಂದು
ಕರೆಯಿಸಿಕೊಂಡು ಪತಿಯನ್ನು ನೀಗುವ ಸ್ತ್ರೀಯಂತೆಯೂ ಹೆಸರಿಗೆ ಮಾ
ತ್ರ ಹಸನಾದವರಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅನಾದಿ ಜಂಗಮ ಮೂರ್ತಿಯು ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ
ಸಾಕಾರವಾಗಿ ಚರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ನಿಮಿತ್ತವಾಗಬೇಕಾದ ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷರು ಸಾ
ಮಾನ್ಯರಾಗಿರಲಾರರು.

ನಿರಹಂಕಾರ ಸುಜ್ಞಾನಿಗಳ ಸ್ವರೂಪವು.

ಸಕಲ ಜೀವಭಾವದ ತೋರಿಕೆಗೆ ಅಹಂಕಾರವು ಮೂಲವು. ಅಹಂಕಾರ ವಿರದಿದ್ದಡೆ ಆತ್ಮನಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಜಂಜಡವು ತೋರುತಿರಲಿಲ್ಲ. ಉದ್ಭವಸೃಷ್ಟಿಯಂತಲು ಅಧಃ ಸೃಷ್ಟಿಯಂತಲು ಸೃಷ್ಟಿಯು ಎರಡು ತೆರನಾದುದು. ಉದ್ಭವಸೃಷ್ಟಿಯೆಂದರೆ ತ್ರಿಗುಣಾತ್ಮಕ ವಸ್ತು ಸತರಜಸ್ತಮೋಗುಣಗಳ ಸಂಪರ್ಕವಿಲ್ಲದ ಒಂದೆ ಪರಶಿವನೆಂಬ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಅಂಗಲಿಂಗವೆಂಬ ತೋರಿಕೆಯು. ಈ ತೋರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅಜ್ಞಾನವಿರದರಿಂದ ಸಂಸಾರ ಬಂಧವಿಲ್ಲ. ಈ ಅರ್ಥವನ್ನು ಶಿವಸಿದ್ಧಾಂತ ತಂತ್ರದಿಂದ ಶ್ರೀಮಾಯಿದೇವನು ಅನುಭವಸೂತ್ರದ ದ್ವಿತೀಯಾಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿರುವನು ನೋಡು—“ಉಪಾಸ್ಯತ್ವಂ ತಥೋಪಾಸಕತ್ವಂ ಚ ಪರಮಃ ಶಿವಃ । ಅಪ್ರಚ್ಯುತಾತ್ಮಭಾವೇನ ಸ್ಥಿತಃ ಸನ್ನಾತ್ಮಲೀಲಯಾ । ಸ್ವಶಕ್ತ್ಯಾಯುಗಪತ್ಸಾಕ್ಷಾ ತ್ವಪ್ರಪ್ತ ಏವಸ್ಥಯಂ ಕ್ರಮಾತ್ । ನಾಶಿವಸ್ಯ ಶಿವೋಪಾಸ್ತಿರ್ಘಟಿತೇ ಜನ್ಮ ಕೋಟಿಭಿಃ” ಪರಮಶಿವನು ತನ್ನ ಲೀಲೆಯಿಂವ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ವಿಕಾರವನೈದದ್ದು ಒಂದೇಸಮಯದಲ್ಲಿ ಉಪಾಸ್ಯನೆಂದೂ ಉಪಾಸಕನೆಂದೂ ಭೇದವನು ಹೊಂದಿದನು. ಈ ಉಪವಾಸೋಪಾಸಕ ಭಾವವು ಅಥವಾ ಪೂಜಾಪೂಜಕ ಸಂಬಂಧವು ಒಬ್ಬಶಿವನಲ್ಲಿಯ ಘಟಿಸುವುದಲ್ಲದೆ ಶಿವನಲ್ಲದವನು ಶಿವನನ್ನು ಕೋಟಿಜನ್ಮಗಳಿಂದಲೂ ಅರ್ಚಿಸಲಾರನು ಇದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು ಇದನ್ನೀಗ ವಿವರಿಸಲು ಹವಣಿಸುವೆನು.

ಸ್ಥಲವು.

ಈ ಸಕಲ ಪ್ರಪಂಚದ ಸೃಷ್ಟಿ ಸ್ಥಿತಿಲಯಂಗಳಿಗೆ ಅಂದರೆ ಪ್ರಪಂಚದ ಸೃಷ್ಟಿಸ್ಥಿತಿಲಯವೆಂಬ ಚಿತ್ರಕ್ಕೆ ಭಿತಿಯಂತಿರುವ ಒಂದ ವಸ್ತುವು ಸ್ಥಳವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ಈ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಆಧಾರವಾದುದೂ ಆಪ್ರಪಂಚವು ಅಡಗಲಿಕ್ಕೆ ಲಯವಾದುದೂ ಆಗಿಹುದು. ಸ್ಥಲವೆಂಬ ಶಬ್ದದಲ್ಲಿ “ಸ್ಥ” ಎಂಬಕ್ಷರವು ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಅಂದರೆ ಹುಟ್ಟುವ ಮತ್ತು ಹುಟ್ಟಿದ ವಸ್ತುವು ನಿಲ್ಲುವ ವಸ್ತುವನ್ನೂ ಮತ್ತು “ಲ” ಎಂಬವರ್ಣವು ಹುಟ್ಟಿದ ವಸ್ತು ಲಯವನೈನುವ ಮೆಟ್ಟಿನನ್ನೂ ಬೋಧಿಸುತ್ತದೆ. ಸ್ಥಲವೆ ಶಿವನೆಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಶಿವಶಬ್ದವಾದರು “ಶೇರತೆ ಅಸ್ಮಿನ್ ಭುವನಾನಿ ಇತಿ ಶಿವಃ” ಎಂಬ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿಂದ ಸಕಲಭುವನಂಗಳ ಆಧಾರಸ್ಥಾನವಾಗಿಹ ಪದಾರ್ಥವನ್ನು ಬೋಧಿಸುತ್ತದೆ. ಇರತಪ್ಪ ಶಿವನು ಸಚ್ಚಿದಾನಂದ ಸ್ವರೂಪ ನಾಗಿಹನು ಸಮಸ್ತವಿಷಯಗಳ ಆಧಾರವಾಗಿಹ ಶೇತನ

ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆಲ್ಲ ಹೇತುವಾದುದರಿಂದ ಅದು ಮತ್ತೊಂದು ಕಾರಣವಿಲ್ಲದುದು ಅದರಿಂದಲೇ ಸದ್ರೂಪವಾಗಿಹುದು. ತಾನೇ ಸರ್ವತೋರಿಕೆಗೆ ಕಾರಣವಾದುದರಿಂದ ತನ್ನ ತೋರಿಕೆಗೆ ಪ್ರಮಾಣ ಪ್ರಮೇಯ ಪ್ರಮಾತೃವೆಂಬ ಸಾಧನವನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸದು. ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಚಿದ್ರೂಪವೆಯಾಗಿಹುದು. ಪ್ರಪಂಚದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪದಾರ್ಥವು ತನ್ನ ಬಾಳುವೆಯನ್ನು ಆನಂದವೆಂದು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿಹುದು ಅಂತಹ ಬಾಳುವೆಗೆಲ್ಲ ತಾನೇ ಮೂಲಕಾರಣವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಆನಂದಸ್ವರೂಪವಾದವು. ತನ್ನೀಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಆ ವಸ್ತುವು "ಆಸ್ತಿ" ಪ್ರಕಾರೇ "ನಂದಾಮಿ." ಎಂದು ಜೇತಿಸುತ್ತಿರುವುದು ಅದಕ್ಕೆಯ ವೀರಶೈವ ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ವಿಮರ್ಶವೆನ್ನುವುದು. ಅದೇ ಶಕ್ತಿಯು. ಈ ಶಕ್ತಿಯು ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಶಿವನು ಜಡನೆನಿಸುವನು. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ದರ್ಪಣಾದಿಗಳು ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿ ಹೊಳೆವುವು ಅದರೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮಹೊಳಸಿನ ವಿಮರ್ಶವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಅವು ಜಡವಾಗಿರುವವು ವಿಮರ್ಶವಿಲ್ಲದೆ ಪ್ರಕಾಶವಿರುವ ಪದಾರ್ಥವು ಜೇತನವೆನಿಸಲಾರದು.

ಹೀಗೆ ಜೇತನವಾದ ಪರಶಿವವಸ್ತುವು ಸ್ವಭಾವತಃ ಒಂದೆ ಯಾಗಿದೆ ಅದರ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಕಾರಣಗಳೆಂಬ ಅಥವಾ ಅಂಶಾಂಶಿಗಳೆಂಬ ವಸ್ತುಭೇದವಿಲ್ಲ. ಅದರ ಅಪರವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ತಾದಾತ್ಮ್ಯದಿಂದಿರುವ ಶಕ್ತಿಯು ಅಂದರೆ ವಿಮರ್ಶವು ವಿಭಾಗ ಪರಾಮರ್ಶರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದಬಲ್ಲದು. ಈ ವಿಭಾಗ ಪರಾಮರ್ಶವು ವಸ್ತುತಃ ಭೇದವಿಲ್ಲದ ಒಂದೆ ಪದಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಒಡೆದು ವಿಭಾಗಮಾಡಿಸಬಲ್ಲದು. ವಿಭಾಗವೆ ಭೇದವು. ಈ ಭೇದದಿಂದ ವಸ್ತುಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ಹಾನಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ರಹಸ್ಯ ವಿಷಯವನ್ನು ಒಂದು ಉದಾಹರಣದಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಿಸಬಹುದು. ಬಂಗಾರವದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಕಡಗವು ತೋರುತ್ತದೆ. ಈ ಕಡಗವು ಬಂಗಾರದಿಂದ ಬೇರೆಯಲ್ಲ. ಕಡಗವಾದುದರಿಂದ ಬಂಗಾರದ ಸ್ವರೂಪಕ್ಕೆ ಹಾನಿಯಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಕಡಗವೆಂಬ ವಿಭಾಗವು ಒಡೆದು ತೋರಿಯೆ ತೋರುವುದು. ವಸ್ತುಸ್ವರೂಪ ಪರಿಚಯವುಳ್ಳ ಜ್ಞಾನಿಯು ಮಾತ್ರ ಬಂಗಾರದ ಹೊರತು ವಸ್ತುವಂತರಲ್ಲೆಂದೂ ಕಡಗದ ತೋರಿಕೆಯಿಂದ ಬಂಗಾರಕ್ಕೇನೂ ಏಕಾರವಿಲ್ಲೆಂದೂ ಗುರುತಿಸುವನು.

ಅದರಂತೆಯೇ ಶಿವನು ತನ್ನ ವಿಮರ್ಶಶಕ್ತಿಯ ಮಹಿಮೆಯಿಂದ ಈ ಜಗತ್ತನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುವನು. ಶಿವನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದ ಜಗತ್ತು ಶಿವನಿಂದ ನೈವಲ್ಲ. ಅದು ಭಿನ್ನವಾಗಿ ತೋರುವುದೆ ಮಾಯಿಕ ಪ್ರಪಂಚವು. ಅಭಿನ್ನವಾಗಿ ಚಿನ್ನದಲ್ಲಿ ಕಡಗವು ತೋರಿದಂತೆ ತೋರುವುದೆ ಸುಜ್ಞಾನವು.

ಶಾಂಕರಾದ್ವೈತದಲ್ಲಿ ಜಿನ್ಯ ಕಡಗನ ದೃಷ್ಟಾಂತವು ಹಲವು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದಾದರು ಅದಕ್ಕೆ ರಜ್ಜುಸರ್ಪನ್ಯಾಯನೆ ಸಮ್ಮತವು. ವೀರಶೈವನಿದ್ದಾಂತದಲ್ಲಿ ರಜ್ಜುಸರ್ಪದೃಷ್ಟಾಂತವು ಉಪಲಭಿಸುವದಾದರು ಸುವರ್ಣಕುಂಡಲನ್ಯಾಯನೆ ಪ್ರಾಪ್ಯವು. ಶಾಂಕರ ಮತದಲ್ಲಿ ಜಗತ್ತು ಮಿಥ್ಯವಾದುದೆಂಬ ಮತವು. ವೀರಶೈವದಲ್ಲಿ ಅದು ಮಿಥ್ಯೆಯಲ್ಲ ಆದರೆ ಶಿವನಿಂದ ಎಂದಿಗೂ ಜೀರಿಯಾಗಿರದೆಂಬ ಸಿದ್ಧಾಂತವು.

ಜಗತ್ತು ಶಿವನ ವಿಮರ್ಶಶಕ್ತಿಯಿಂದಲೇ ತೋರಬಲ್ಲುದು. ವಿಮರ್ಶಶಕ್ತಿಯಿಂದರೆ ಸ್ವಾತ್ಮನರಿವೆಂಬರ್ಥ. ತೋರಿದ ಜಗತ್ತನ್ನು ಶಿವನೇ ಅರಿಯಬಲ್ಲನು. ಶಿವನಿಂದಲೇ ಜಗತ್ತಿನ ಸಿದ್ಧಿಯು. ಜಗತ್ತನ್ನೆಲ್ಲ ಸುವರ್ಣದಲ್ಲಿ ಪಡೆವ ಸಾನಕೊಂದುವ ಕುಂಡಲದಂತೆ ಅಭೇದದಲ್ಲಿ ಮುಗಿಯುವ ಭೇದವುಳ್ಳದೆಂದು ಅನುಸಂಧಾನ ಮಾಡುವುದೇ ಲಿಂಗತತ್ತ್ವವು. ಅಂದರೆ ಈ ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ ಹಲವು ಪದಾರ್ಥಗಳು ಕಂಡರು ಆಪದಾರ್ಥಗಳೆಲ್ಲ ಪರಶಿವನಲ್ಲಿ ಅಭಿನ್ನವಾಗಿವೆಯೆಂದು ಶಿವಸ್ವರೂಪವನ್ನಲ್ಲದೆ ಜೀರಿಯದನ್ನೇನು ಅದರಿಂದ ಅಭಿನ್ನವಾಗಿ ಕಾಣದದುವೆ ಲಿಂಗತತ್ತ್ವವು ಲಿಂಗತಾ ಎಂಬುದರಿಂದ ಬಂದ ಲಿಂಗವೆಂದರೆ ಸರ್ವವನ್ನೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿ ಗರ್ಭೀಕರಿಸಿದುದೆಂಬರ್ಥ. ಸಾಗರವೂ ಅದರಲ್ಲಿಯ ತರಂಗಗಳೆಂಬ ದೊಡ್ಡತರೆಗಳೂ ಭಂಗಿಗಳೆಂಬ ಸಣ್ಣತರೆಗಳೂ ವಸ್ತುತಃ ಏಕರೂಪವಾದುದೇ ಅಭೇದ ಪರ್ಮಸಾಯಿ ಭೇದಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣವಾಗಿದೆ. ಸಾಗರವು ಇವೆಲ್ಲನ್ನು ಗರ್ಭೀಕರಿಸಿ ಒಳಕೊಂಡಿದೆ.

ಶಿವನಲ್ಲಿಯ ಚಿಚ್ಛಕ್ತಿಯು ಅಥವಾ ವಿಮರ್ಶಶಕ್ತಿಯು ನ್ಯೂನಭಾವವನ್ನು ಹೊಂದಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವುಳ್ಳದಾಗಿದೆ. ಈ ನ್ಯೂನವಾದ ಚಿಚ್ಛಕ್ತಿಯು ಶಿವನನ್ನು ಅಂಗನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿತು. ಅಂಗಶಬ್ದವು ಅಗಿ ಗತವೆಂಬ ಗತ್ಯರ್ಥಕ ಧಾತು: ಪಿನಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದೆ ಅದರರ್ಥವು ಅಗ್ನಿಯಿಂದ ತೋರುವ ಕಿಡಿಯಂತೆ ಲಿಂಗದಿಂದ ಬಂದುದಂತಲೂ, ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿಯೆ ಲಯವಾಗುವ ನದಿಯಂತೆ ಲಿಂಗದಲ್ಲಿಯೆ ಲಯವಾಗುವುದೆಂದೂ ಆಗುತ್ತದೆ. ಚಿಚ್ಛಕ್ತಿಯ ನ್ಯೂನೀಭಾವದಿಂದ ಅಂಗವಾದುದರಿಂದ ಅಂಗತತ್ತ್ವವು ನ್ಯೂನವಾದ ಭೇದವನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪರಾಮರ್ಶಿಸುವದು—ಅಂದರೆ ವಿಶ್ವದಲ್ಲಿ ತೋರುವ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಭಾವಗಳನ್ನು ಅಥವಾ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ತಿಳಿವುದು. ಆದರೆ ಚಿಚ್ಛಕ್ತಿಯು ನ್ಯೂನವಾದರೂ ಶುದ್ಧವಿರುವುದರಿಂದ ಭೇದವು ಆ ವಿಭಾಗದಿಂದದೆಯಲ್ಲದೆ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಮೂಲವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಭೇದವಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ವಿಚಾರತಃ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಮೂಲವಸ್ತು

ವಿನಿಂದನ್ಯವಲ್ಲ. ಎಂಬ ಸ್ಫುರಣವು ದೃಢವಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಅಂಗನಿಗೆ ಚಿಚ್ಛಕ್ರಿಯೆ ಭಕ್ತಿಯೂ, ಅಂತಃಕರಣವೂ, ಜ್ಞಾನೇಂದ್ರಿಯಗಳೂ ಶಬ್ದಾದಿ ಪದಾರ್ಥಗಳೂ, ಆ ಶಬ್ದಾದಿವಾಚಕವಾದ ಪದಕ್ಷರಗಳೂ ವಾಗಾದಿ ಕರ್ಮೇಂದ್ರಿಯಗಳೂ, ಆಗುತ್ತದೆ. ತಿಳಿದು ನೋಡಿದರೆ ಸರ್ವ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಆ ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೆ ಸಾಧನೀಭೂತವಾದ ಅಂತರಬಾಹಿರಿಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೂ ಚಿಚ್ಛಕ್ರಿಯೆ ಮೂಲವಾಗಿ ಅನೇಕ ಚಿಚ್ಛಕ್ರಿಯೆ ಪನೆಯಾಗಿವೆ.

ಲಿಂಗಾಂಗತತ್ತ್ವಗಳ ಸ್ವರೂಪದ ಅಲ್ಪ ವಿವರಣವಿದು. ಸುವರ್ಣದರಿವನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿಟ್ಟು ಕಟಿಕಾದಿಗಳನ್ನು ಅದರಿಂದನ್ಯವಲ್ಲದೆ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸುವುದೇ ಲಿಂಗತತ್ತ್ವವು. ಕಟಿಕಾದಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಅವುಗಳೆಲ್ಲ ಸುವರ್ಣದಿಂದ ವಿಭಾಗವಾಗುವೆ ಅಂದರೆ ಒಡೆದು ತೋರಿವೆ ಎಂದನುಭವವುಳ್ಳದೆ ಅಂಗತತ್ತ್ವವು. ಅದುದರಿಂದ ಅಂಗಲಿಂಗತತ್ತ್ವಗಳಿಗೆ ಭೇದವಿಲ್ಲ. ಚಿಚ್ಛಕ್ರಿಯೆ ಅಂತಃಕರಣೇಂದ್ರಿಯಪದಾರ್ಥಾದಿಯಾಗಿ ಅಂಗನಿಗೆ ಉಪಕರಣವೆನಿಸಿದರಿಂದ ತೋರುವ ಸೃಷ್ಟಿಯೇ ಉದ್ಭವ ಸೃಷ್ಟಿಯು.

ಈ ಶುದ್ಧತ್ವವಿಲ್ಲದೆ ಸ್ವರೂಪ ವಿಸ್ತೃತಿಯೆಂಬ ಮಲವೂ ತನಗನ್ಯವಾಗಿ ಜಗತ್ತು ತೋರುವದೆಂಬ ಮಾಯೆಯೂ ಮಲಮಾಯಗಳಿಂದ ಮೋಹಿತವಾಗಿ ಫಲಗಳನ್ನು ಬಯಸಿ ಮಾಡುವ ಪುಣ್ಯಪಾಪಮಯವಾದ ಕರ್ಮವೂ ಉಳ್ಳ ಜೀತನವೇ ಜೀವವು. ಇಂತಹ ಜೀವನಸುಖದುಃಖದೇತುವಾದ ಸೃಷ್ಟಿಯೇ ಅಧಃ ಸೃಷ್ಟಿಯು-ಉದ್ಭವಸೃಷ್ಟಿಯೇ ಶಿವಸೃಷ್ಟಿಯೆನಿಸುವುದು ಅಧಃ ಸೃಷ್ಟಿಯೇ ಬ್ರಹ್ಮಸೃಷ್ಟಿಯು.

ಅದುದರಿಂದ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ವಿಭಾಗಪೂರ್ವಕವಾದ ಭೇದವನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿ ವಿಶ್ವಕಾರಣವಾದ ಪರವಸ್ತುವನ್ನು ಅಭೇದಮಯವಾದುದೆಂದು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸುವದೇ ಶಿವಸೃಷ್ಟಿಯು, ಭೇದವೇ ಪರಪದಾರ್ಥವೆಂದು ತಿಳುವುದೇ ಮಾಯಾಸೃಷ್ಟಿಯು.

ಶಿವಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಅಹಂಕಾರವಿಲ್ಲ. ಅಹಂಕಾರವೆಂದರೆ ಸತ್ತ್ವರಜಸ ಮೋಗುಣಾತ್ಮಕವಾದ ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ತೋರಿದ ಒಂದುವಿಕಾರವು. ಉದ್ಭವ ಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿದೆವು. ಅಧಃ ಸೃಷ್ಟಿಯು ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪಹೇಳಿದೆವು. ಅಧಃ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಅಹಂಕಾರವು ಹೇಗೆಹುಟ್ಟುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ವಿಚಾರಿಸುವ. ಪರಮೇಶನ ನಿಮಿತ್ತಶಕ್ತಿಯು ಸಚ್ಚಿದಾನಂದಚ್ಚಿದಾನಂದನಿತ್ಯವಾದುದಾಗಿವೆ. ಅದರ ಸ್ವತಂತ್ರತೆಯಿಂದ ಜ್ಞಾನೇಂದ್ರಿಯಗಳಲ್ಲಿ ಪದಕ್ಷರ ಭೇ

ದವನ್ನು ತೋರಿಸಬಲ್ಲದು. ತುಷ್ಟವುಹೇಗೆ ಒಂದಂಶದಲ್ಲಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಬಲ್ಲವೆ
 ದೊ ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ರಸತ್ವಕ್ಕೆ ಹಾನಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರು ತೋರಿಕೆಯ
 ಲ್ಲಿ ಪ್ರವಾಹಿತ್ವವು ಇಲ್ಲದಂತಾಗುವದೊ ಅದರಂತೆ, ತುಷ್ಟವೂ ಪ್ರವಾಹಿತ್ವವೂ
 ಕೂಡಿದ್ದಂತಿರುವ ಜ್ಞಾನಕ್ರಿಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನವು ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲ ಎಂಬ ಬುದ್ಧಿ
 ಯು ಉಂಟಾಗುವುದು. ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯೆಯು ಜ್ಞಾನವಲ್ಲೆಂದು ತೋರುವು
 ದು. ಜ್ಞಾತೃತೆಯು ಕರ್ತೃತಾರೂಪವಾಗಿದ್ದರೂ ಕರ್ತೃತಾರೂಪವಲ್ಲೆಂದು
 ಭಾಸಿಸುವುದು ಕರ್ತೃತ್ವವು ಜ್ಞಾತೃತಾರೂಪವಿದ್ದರೂ ಜ್ಞಾತೃತಾರೂಪವಲ್ಲೆಂದು
 ತೋರುವುದು ಆತ್ಮನ ಜ್ಞಾತೃತ್ವ ಕರ್ತೃತ್ವಗಳು ಉತ್ತಮ ಜ್ಞಾತೃತಾಕರ್ತೃತೆ
 ಗಳೆನಿಸುವವು. ವ್ಯಾಕರಣದ ವಿಚಾರದಿಂದ ಈ ವಿಷಯವು ತಿಳಿವುದು.
 ಆವುದೊಂದು ಕ್ರಿಯೆಯು ತನ್ನಿಂದಾ ಯಿತ್ತೆಂದು ಮಾತಾಡುವವನು ಹೇ
 ಲುವವಾಕ್ಯದ ಕ್ರಿಯಾಪದವು ಉತ್ತಮಪುರುಷದಲ್ಲಿರುವುದು. ಉದಾಹರ
 ನೆ ನಾನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಮಾಡಿದೆನು. ಮಾಡುವೆನು ಎಂಬ ಕ್ರಿಯಾಪ
 ದಗಳು ಉತ್ತಮ ಪುರುಷದಲ್ಲಿವೆ. ತಾನು ಜ್ಞಾತೃಕರ್ತೃಸ್ವಭಾವ
 ನಾಗಿದ್ದರೂ ಜ್ಞಾತೃಸ್ವಭಾವನು ಕರ್ತೃಸ್ವಭಾವನಲ್ಲ. ಕರ್ತೃಸ್ವಭಾವನು
 ಜ್ಞಾತೃಸ್ವಭಾವನಲ್ಲ ಎಂಬುವುಗಳು ಮೊದಲನೆಯದು ಉತ್ತಮ ಕರ್ತೃತಾ
 ವಿನಿರ್ಮುಕ್ತ ಜಾತೃತ್ವವೆಂತಲೂ. ಎರಡನೆಯದು ಉತ್ತಮ ಜ್ಞಾತೃತಾ
 ವಿನಿರ್ಮುಕ್ತ ಕರ್ತೃತ್ವವೆಂತಲೂ ಅನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವವು. ಉತ್ತಮ ಕರ್ತೃತಾ
 ವಿನಿರ್ಮುಕ್ತ ಜ್ಞಾತೃತ್ವದಿಂದ ಸತ್ವಗುಣವೆಂಬ ವಿದ್ಯಾಶಕ್ತಿಯು ಹುಟ್ಟಿತು.
 ಉತ್ತಮ ಜ್ಞಾತೃತಾ ವಿನಿರ್ಮುಕ್ತ ಕ್ರಿಯಾಶಕ್ತಿಯಿಂದ ರಜೋಗುಣ
 ವಾಯಿತು. ಜ್ಞಾನವು ಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲ ಕ್ರಿಯೆಯು ಜ್ಞಾನವಲ್ಲವೆಂಬ ಪರಸ್ಪರ
 ವಿಯೋಗವೆ ತಮೋಗುಣವೆನಿಸಿತ್ತು. ಈ ಸತ್ಪರಜಸ್ತಮೋಗುಣಗಳೆ ಸ
 ಮಾನ್ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರಲು ಅದೇ ಪ್ರಕೃತಿಯು. ಈ ಪ್ರಕೃತಿಯು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ
 ರೀತಿಯಿಂದ ಸರಮೇಶ್ವರನ ವಿಮರ್ಶಶಕ್ತಿಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದಿಂದ ಕಲ್ಪಿತ
 ವಾಗಿದೆ ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ಪ್ರಧಾನವೆಂತಲು ಹೆಸರುಂಟು. ಈ ಪ್ರಧಾನವೆ ಅಧಃ
 ಸೃಷ್ಟಿಗೆ ಬೀಜವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಧಾನವು ಬೀಜವು ಮೊಳಕೆಗೆ ಮೊದಲು ಉಬ್ಬು
 ವಂತೆ ಕಾರ್ಯಮುಖವಾದುದೆ ಮಹತ್ತತ್ವ ವೆನಿಸುವುದು. ಆ ಮಹತ್ತ
 ತ್ವದಿಂದ ಅಹಂಕಾರವು ಉತ್ಪನ್ನವಾಗುವದು. ಅಹಂಕಾರದಿಂದ ಮನ,
 ಬುದ್ಧಿ, ಇಂದ್ರಿಯ ಕರ್ಮೋದ್ರಿಯ ತನ್ಮಾತ್ರಾ ಭೂತಗಳು ಹುಟ್ಟುವವು.
 ಅಹಂಕಾರದಿಂದ ಆತ್ಮನು ಸುಖದುಃಖಭೋಗಕ್ಕೀಡಾಗುವನು. ನೋಡು.
 “ಸ್ಯಾತ್ರಿ ವಿಧೋಹಂಕಾರೋ ಜೀವನ ಸಂರಂಭಗರ್ವರೂಪೋಯಂ || ಸೌ
 ಭದಾದಸ್ಯ ಸತೋ ವಿಷಯೋವ್ಯವಹಾರ್ಯ ತಾನೇತಿ || ತತ್ತನ ಸ್ವಕಾ
 ಕಿಕಾ.

ಚಿಚ್ಚಕ್ತಿ ಅಥವಾ ಶಿವವಿಮರ್ಶವೆಂಬ ಶುದ್ಧವಿದ್ಯೆಯ ಅಂತಃಕರಣೇಂದ್ರಿಯಾದಿಗಳಾದಾತನೆ ಅಂಗನು-ಕ್ರಕ್ತಿ-ಅಥವಾ ಮಾಯೆಯಿಂದಾದ ಅಂತಃಕರಣೇಂದ್ರಿಯಾದಿಗಳುಳ್ಳಾತನು ಜೀವನು. ಮಾಯೆಯು ಶಿವನ ವಿಮರ್ಶಶಕ್ತಿಯ ವಿಲಾಸದಿಂದ ತೋರಿದುದರಿಂದ ಶಿವದೀಕ್ಷೆಯು ಮಾಯೆಯನ್ನು ಕಳೆದು ಜೀವನ ದೇಹೇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ವಿಮರ್ಶಮಯವಾಗಿ ಮಾಡಬಲ್ಲುದು. ಇಂತಪ್ಪ ಜೀವನು ಅಂಗಸ್ವರೂಪನಹನು. ಅಂದರೆ ಗುರು ಕರದಿಂದ ಉರ್ಧ್ವಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಡುವನು. ಇದನ್ನು ಯೋಗಜಾಗಮವು "ಗುರುಸಂಸ್ಕೃತಭಾವಾಸನ್ ಗುರು ನಿರ್ಮಿತದೇಹವಾನ್ | ವಿಸ್ತೃತ್ಯ ಪೂರ್ವದುರ್ಭಾವಂ ತದಧೀನಃ ಸಮಾಚರೇತ್ || "

ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದೆ.

ಉರ್ಧ್ವಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಆಡುವ ಅಂಗನಿಗೆ ಕಾಣುವ ಭೇದವೆಲ್ಲ ವಿಭಾಗ ನಿಬಂಧನೆಂದಾಗುವುದರಿಂದ ಭೂತ ಭೌತಿಕಗಳೂ, ಕಾಲವೂ, ನಿಯತಿಯೂ (ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಇಂತಿಂತಹ ಕಾರ್ಯಗಳಿಂತಿಂತು ಅಗಲಿಕ್ಕೆಯ ಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವು) ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಬಾಧಿಸುವಂತೆ ಬಾಧಿಸಲಾರವು. "ದ್ವಿತೀಯಾಷ್ಟೈ ಭಯಂ ಭವತಿ" ಎಂಬ ಶ್ರುತಿಯಿಂದ ಅನ್ಯಕಲ್ಪನವೂ ಅನ್ಯಕಲ್ಪನದಿಂದಾದ ಭೇದವೂ ಭಯದೇತುವಾಗಿದೆ. ಅನ್ಯಕಲ್ಪನವಿಲ್ಲದೆ ವ್ಯವಹಾರವಾಗದೆಂಬುದು ಯುಕ್ತವಲ್ಲ. ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಭೇದವು ಸಾಕು. ಆ ಭೇದವು ಅನ್ಯಕಲ್ಪನದಿಂದಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಆಗತಕ್ಕವಲ್ಲ. ಅನ್ಯ ಕಲ್ಪನವೇ ಬೇಕೆಂದರೆ ಈಶ್ವರನಲ್ಲಿ ಅನ್ಯಕಲ್ಪನವಿಲ್ಲದರಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿ ಸ್ಥಿತಿ ಸಂಹಾರ ಲೀಲಾವ್ಯವಹಾರ ವಾಗಬಾರದಾಗುವುದು. ಕಡಗವು ಬಂಗಾರದಿಂದ ಅನ್ಯವಲ್ಲೆಂದು ತಿಳಿದರು ಬಂಗಾರವೆಂತಲೂ ಕಡಗವೆಂತಲೂ ವ್ಯವಹರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲ. ಈ ಬಗೆಯ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಆತ್ಮನನ್ನು ಖಂಡಿಸುವ ಅಹಂಕಾರವಿಲ್ಲ. ಆತ್ಮನು ಸ್ವನಿಮರ್ಶದಲ್ಲಿಯೇ "ನಾನು" " ಇದು" ಎಂಬಿರಡನ್ನೂ ಕಂಡು ಅಹಂನಿಂದಲೂ ಇದಮಿನಿಂದಲೂ ಬದ್ಧನಲ್ಲ.

ಸಂಸಾರದುಃಖಕಾರಣವಾದ ಅಹಂಕಾರವಿಲ್ಲದಿಂದ ನಿರಹಂಕಾರನಿಗೆ ಸುಜ್ಞಾನಿಯೆಂಬ ಹೆಂಡತಿಯಿದ್ದಳು. ಅಹಂಕಾರದೊಡನೆ ಅಜ್ಞಾನವಿರುವಂತೆ ಬಾಹ್ಯದಲ್ಲಿ ಸರ್ವಗೃಹಕೃತ್ಯಗಳನ್ನಭಿಮಾನಿಸುವ ಪತಿಗೆ ಆ ಅಭಿಮಾನಗಳನ್ನು ಪುಷ್ಟಿಗೊಳಿಸುವ ಪತ್ನಿಯಿರುವಳು. ಆದರೆ ನಮು ನಿರಹಂಕಾರನು ಉರ್ಧ್ವಸೃಷ್ಟಿಯವನಾದುದರಿಂದ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯು ಅಂತರಂಗದ ಸುಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಸುಜ್ಞಾನದೊಳಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಶ್ರೀಪ್ರಭುಲಿಂಗಲೀಲಾಕಾರಸು ನಿರಹಂಕಾರಸುಜ್ಞಾನಂಮಗಳಿಗೆ ಸ್ತು
ಭುವು ಅಯೋನಿಜನಾಗಿ ಜನಿಸಿದ ಪರಿಯನ್ನು ವಿಶ್ವರೂಪನು.

ಧಾನವಿಲ್ಲದ ಧರ್ಮ ವಿಷಯ । ಧ್ಯಾನವಿಲ್ಲದ ತಪಸ್ ಜೀವಸ್ಥಾನದ
ನುಸಂ । ಧಾನವಿಲ್ಲದ ಯೋಗಪ್ರಭಾಸಂ || ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದ ಸಿದ್ಧ ವರಸಂ ।
ತಾನವಿಲ್ಲದ ಬಾಳ್ವೆಯಲಿ ಸುಖವೇನು ದೊರಕುವದೆನುತ ನಿರಹಂಕಾರ
ಚಿಂತಿಸಿದ || ಲೌಕಿಕರು ಕಾಮಿಸುವರಿಹಸರ । ಲೋಕವನು ತಮಗೀವ
ಪುತ್ರನ । ನೇಕೆಯಾ ಮಾಯಾಪ್ರಪಂಚಿನ ಘಳಿಕೆಗಳು ನಮಗೆ || ಏಕವೆನಿ
ಸುವ ನಿಜವನೀವನಿ । ರಾಕುಳದ ಸುಕುಮಾರನಾಗಲಿ । ಬೇಕುನಮಗೆಂದೆ
ನುತ ನಿರಹಂಕಾರನಿಂತೆಂದ ||

ಹೀಗೆ ಲೋಕದವನಲ್ಲದ ಪುತ್ರನನ್ನು ಬಯಸಿದ ನಿರಹಂಕಾರನು
ಅಂತಹ ಪುತ್ರನು ಸ್ನಾನ ಜಪತಪನಿಯುಮಗಳಿಂದ ದೊರಕನು. ಇವೆಲ್ಲ
ಮಾಯಾಪ್ರಪಂಚವು ಇಂತೆಂದು, ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಲಿಂಗಸಮಾಧಿಯಿಂದ ಆ
ಲಿಂಗದ ಚೈತನ್ಯರೂಪವಾದ ಜಂಗಮವೆ ಪುತ್ರನಾಗುವನೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ
ಆಸವಾಧಿಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು.

ಉಪಮಿಸಲು ಸಲೆ ಸಂಗ ಜಲದಲಿ | ಜಪದ ಜಂಜಡ ಜೋಕೆಯ
ಲಿ ಮೇಣ್ । ತಪದ ತಾನುಸಭಾವದಲಿ ಮಾಯಾಪ್ರಪಂಚಿನಲಿ || ವಿಫಲ
ವಿಮಲಜ್ಞಾನ ಕಲೆಯಲಿ ; ಚಪಳನಾದ ಕುಮಾರನಿಲ್ಲೆನು । ತಪರಿಮಿತ ದೆ
ಣಿಕೆಗಳ ನಿರಹಂಕಾರ ಚಿಂತಿಸಿದ ||

ಆದಡಂತೆ ಕರಣ ವೃತ್ತಿಯು । ಹಾದಿಯನು ಪಲ್ಲಟಿಸಿ ಮೆಲ್ಲನೆ ।
ನಾದಬಿಂದುಕಲಾ ಪ್ರಬಂಧದ ಬಲೆಗಳಂ ನುಸುಳಿ || ಆದರಿಸಿ ಎನಗಚಲ
ಪದವನು । ವೇದಿಸುವ ಸತ್ಪುತ್ರ ನೊಬ್ಬನ । ಸಾಧಿಸುವೆನೆಂದೆನುತ ನಿರ
ಹಂಕಾರನನುಗೆಯ್ದು || ಸತಿಸಹಿತ ಸಂಕಲ್ಪಸಾಧನ । ಗತಿಯ ಮೇಳಾಪ
ದಲಿನೆರೆನಿ । ಶ್ವಿತವ ಮಾಡಿ ಮನಸ್ಸನೇಕೋಭಾವ ನಿಶ್ಚಯಲಿ || ಪ್ರತಿ
ಇಡುವ ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯಂಗಳ | ನತಿಗಳವನಂದನನ ಬಯಕೆಯು । ಮುಗ
ಳಲಿ ಸುಜ್ಞಾನಿ ನಿರಹಂಕಾರ ರೊಪ್ಪಿದರು || ಸಂತೆಯೊಳಗುಂಟೇ । ಸಮಾಧಿ
ಯು । ಸಂತತಾನಂದದ ಸುಖೋದಯು । ವೆಂತುದೊರಕುವದೆನುತ ಮಂ
ದಿಯ ಕಳಕಳವ ತೊಲಗಿ । ಸಂತತಿಯು ಸಂಕಲ್ಪದಿಂದೇ । ಕಾಂತನಾಸವ
ಹೊಕ್ಕು ಮನಗೊಳ್ಪುತ್ತಿಯಲಿ ಸುಜ್ಞಾನ ನಿರಹಂಕಾರರೊಪ್ಪಿದರು ||

ಲಿಂಗ ಸಮಾಧಿಯು.

ಅನುಗೊಳಿಸಲಕಪಟ್ಟಪದ್ಮಾ | ಸನದಹಸ್ತನ್ಯಸ್ತಲಿಂಗದ | ನೆನಹು
ನೆರೆಕಂಗೆಟ್ಟದಂಗದ ನಟ್ಟದಿಟ್ಟಗಳ || ಮನದ ಮೇಳಗಳೊಳಗೆ ಸಿಕ್ಕದ |
ಘನತರ ಪ್ರಾಣಾನಿಲನಸಾ | ಧನಸಮಾಧಿ ವಿಳಾಸದಲಿ ದಂಪತಿಗಳೊಪ್ಪಿ
ದರು || ಹೊಳೆಹೋಯಿತ್ತನ್ನ ಪಾನದ | ಮೇಲಣಿಚ್ಚೆಯ ನೇಕಪರಿಯಲಿ |
ಹಾಳುಬಿದ್ದವು ಜಾಗ್ರಸ್ವಪ್ನಸುಷುಪ್ತಿಗಳ ಬಲುಡು || ಕೋಳುಹೋದುವು
ಕರಣಗಳಕಾ | ಲಾಳು ಬೆಂಬಿಟ್ಟೆಯ ಸುಷುಮ್ನಾ | ನಾಳದಲಿ ದಂಪತಿಗ
ಳನುಭವವಿರೆ ಸಮಾಧಿಯಲಿ ||

ಆಸಮಾಧಿಯ ಭಾವದಲಿನವ | ಮಾಸಪೂರಿತವಾಗಿ ನೆನಪಿನ |
ನೇಸರಿನ ಒಲು ಬಿಸಿಲು ಬೆಳಗಿಬುದಂತರಂಗಲಿ || ಲೇಸನಿಸಿ ಕಾಣಿಸಿದು
ದೊಯ್ಯನೆ | ಭಾಸುರತ್ರಮೂರ್ತಿಯೊಂದುವಿ | ಅಸನಿರಹಂಕಾರ ಸು
ಜ್ಞಾನಿಗಳಮನದೊಳಗೆ || ಕಂಡರೇಕೋಭಾವದಲಿನಿ | ಖಂಡಮಹಿಮನ
ನಿಬಿಳಭವಭಯ | ಖಂಡನನನಾದ್ಯಂತರಹಿತನ ಪ್ರಮೇಯನನು || ಚಂಡಕ
ರಕೋಟ್ರಕಾರೋ | ದ್ವಂಡಮಯನಸುಹೃನ್ಮನೋಂಬುಜ | ಮಂಡಿತನ
ನಾದಂಪತಿಗಳೊಲಿದಂತರಂಗದಲಿ || ಕರಣಗಳು ಕಾಲಿಡಲು ನೇತ್ರದ |
ಬಿರಿಮುಗುಳು ಬಿಚ್ಚಿದುವುನಾಡಿಯ | ಹೊರಳಿ ಹುರಿಗೊಳಿಸಿದವು ಚೇಷ್ಟಿಸಿ
ಬಾಹಿರಂಗದಲಿ || ಅರಳಿದುದು ಮನದಕೆ ಭೋಂಕನೆ | ಹೊರೆಯಲಿಹ
ಬಾಲಕನ ಕಂಡರು | ಪರಮನಿರಹಂಕಾರ ಸುಜ್ಞಾನಿಗಳು ಹರುಷದಲಿ ||
ಬಿಸಿಲ ಬೇಂಟ್ವಳೆಗಳಿಗಿದುರೋ | ಭಿಸುವಸೂರ್ಯನೊ ಹಿಮವನತಿಗಳೆ
ದಸೆವಚಂದ್ರನೊ ನೆಟ್ಟನಾತ್ರಿತಭವ್ತ ಗುಣವಳಿದು || ಮಿಸುಗುವಗ್ನಿಯೊ
ಪೇಳಿನಲುರಂ | ಜಿಸುವ ತೇಜೋಮಯದಬಾಲಕ | ನೆಸೆದನಾಸುಜ್ಞಾನಿ
ನಿರಹಂಕಾರರೆದುಂನಲಿ ||

ಹೊಗಳಿಹೋರುವ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರದ | ಬಗೆಗೆಬಾರದಹರಿವಿರಿಂಚಾ |
ದಿಗಳು ಸಾಧಿಸಿಕಾಣಲರಿಯದ ಪರಮ ಮುನಿನಿಕರ || ಮೊಗಸಿ ಮಾಡುವ
ತಪಕೆ ಸಿಲುಕದ | ಸುಗುಣ ನಿರ್ಗುಣ ಮೂರ್ತಿಯಲ್ಲನು ವಿಗಡತಿಶುವನು
ಕಂಡರಾದಂಪತಿಗಳತ್ತಿಯಲಿ || ಸುರರುಹೂಮಳೆಗರೆದರಾಗಲೆ | ನೆರೆದು
ನುಡಿದುವು ದೇವದುಂದುಭಿ | ಪರಮ ಮುನಿಜನರಂತರಂಗದ ಲಾಡುದು
ತ್ಸಾಹ || ಕೊರಡುಗಳು ಕೊನರಿದುವು ಕರೆಯದ | ಬರಡುಗಳು ಹಯನಾ
ದವೆಂಮಯ ಗುರುಗೊಹೇಶ್ವರನಿಳಿಗೆ ನೋಹಿಸಿ ಮೆರೆದ ಕತದಿಂದ || ಭಾ
ವು ಘನಗುರುಲಿಂಗಮೂರ್ತಿಯ | ಭಾವುಜಂಗಮ ಲಿಂಗಮೂರ್ತಿಯ |

ಭಾಪುಶಿವಲಿಂಗ ಸ್ರಸಾದವ್ಯೋಮಮೂರುತಿಯೆ || ಭಾಪುರೇ ಎಂದೆನುತ
ಲಾಚಿ | ದ್ರೂಪಶಿಶುವನು ಕಂಡುಹಿಗ್ಗಿದ | ನಾಪುರಾತನೇನಿಪ ನಿರಹಂಕಾರ
ನರಿಯಲಿ ||

ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತ ಪ್ರಭುಲಿಂಗಲೀಲಾಕಾರನಾದರು ಮೂ
ಮೀಕವಾಗಿ ವರ್ಣಿಸಿರುವನು. ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಉದಾಹರಿಸದೆ ಕೇವಲ ಉದ
ಯವರ್ಣನವನ್ನಷ್ಟೆ ಕೊಡುವೆನು—ಇತ್ಯಂತಯೋಃ ಪರಶಿವಾತ್ಮಜ ಕಾಂ
ಕ್ಷಯೈವ | ಲೋಕೋತ್ತರ ವ್ರತಪರಾಯಣಯೋಸ್ತದಾನಿಂ || ಅರೂಢ
ಯೋಗಪದಯೋಃ ಕರಪದ್ಮಸಂಘ | ಲಿಂಗಪ್ರಭೈವಕೃದಯೇಸ್ತಘನೀಬಭೂ
ವ || ಇತ್ಯುತ್ಪ್ರೇಕ್ಷಾ ವಿಷಯಮುಭಿತಃ ಪ್ರಸ್ಫುರತ್ಸರ್ವತೇಜೋಜೇತ್ಯ ಬ್ರ
ಹ್ಮಾಭಿಧ ಮುಭಿನವಂ ಶುದ್ಧತೇಜಃ ಸಮಗ್ರಂ || ದಂಪತ್ಯೋರ್ಹೃತ್ಪ್ರಮ
ಲಕುಹರೇ ಸದ್ಗುಣಂ ನಿಗುಣಂ ತತ್ಪ್ರಾದುರ್ಭೂತ್ವಾಘಟಿಕ ವಿಶದಂ
ಸರ್ವಪೂರ್ಣತ್ವಮಾಪ್ತ || ತದುನುವಿಮಲತೇಜಸ್ತತ್ಪ್ರಯೋಗಭಾಗೇ ಬಹಿ
ರಹಹಮಿತಿತ್ವಾ ಪ್ರಸ್ಫುರದ್ವಿಗ್ರಹಂ ಸತ್ | ಪೃಥಗಿವದದೃಶೇಸ್ತಪ್ರಾಪ್ತ
ನಿದ್ರಾಂತಭಾಜೋಃಸುತ ಇತಿ ಮತಿ ಮಾತ್ಮನ್ಯಾವಹದ್ವೈಷ್ಯಮಾನಂ ||

ಹೀಗೆ ಅವರಿಬ್ಬನು ಪರಶಿವನೆ ತಮಗೆ ಮಗನಾಗಬೇಕೆಂಬ ಅಭಿಲಾ
ಷೆಯಿಂದ ಲೋಕೋತ್ತರವಾದ ವ್ರತವನ್ನಾಚರಿಸುತ್ತ ಯೋಗಪದಾರೂಢ
ರಾಗಿರಲು ಕರಕಮಲದಲ್ಲಿರುವ ಇಷ್ಟಲಿಂಗಪ್ರಭೆಯ ಹೃದಯವನ್ನಾವರಿಸಿ
ನಿಬಿಡವಾಯ್ತು! ಎಂಬ ಉತ್ಪ್ರೇಕ್ಷೆಗೆ ವಿಷಯವಾದ, ಚಂದ್ರಸೂರ್ಯಾದಿ
ಸರ್ವತೇಜಸ್ಸುಗಳನ್ನು ಧಿಕ್ಕರಿಸುವ, ಪರಬ್ರಹ್ಮವೆನಿಸಿದ ಶುದ್ಧತೇಜಸ್ಸಮಗ್ರ
ವು (ತನ್ನಶಕ್ತಿಯಿಂದ) ಸಗುಣ ನಿಗುಣ ವೆನಿಸುವಂತಹದು, ಅವರ್ಣವ
ರ ಹೃದಯಕಮಲಕುಹರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾದುರ್ಭವಿಸಿತು. ಮತ್ತು ಹೊರಗೆ
ಒಟ್ಟುಗೂಡಿತೇಜೋಮೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಶಿವಯೋಗನಿದ್ರಾಜಾಗರಿತರಾದ ಅ
ವರಿಬ್ಬರಿಗೆ ಇದು ತಮ ಶಿಶುವೆಂಬ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನಂಟುಮಾಡಿತು. ತ
ದನಂತರದಲ್ಲಿ-ಉನ್ನಿಲೈ ಚಕ್ಷುರ್ನಿರಹಂಕ್ರಿಯಾಖ್ಯೋ ಮುನಿಗುರ್ಹೇಶಂಸ
ಸುತಾಯಮಾನಂ | ಪೃಷ್ಠಾನ್ನಿಜಾಂತಃ ಪುನರಪ್ಯವೇಕ್ಷ್ಯ ವಿಭಾವಯಾ
ಮಾಸ ತಯೋಸ್ತದೈಕ್ಯಂ || ನಿರಹಂಕಾರನು ಕಣ್ಣೆರದು ಮಗನಂತಾಚರಿ
ಸುವ ಗುಹೇಶನನ್ನು (ಗುಹಾಹಿತಂ ಗಹ್ವರೇಷ್ಮಂ ಪುರಾಣಮ್ ಎಂಬ
ಕಾಠಕ ಶ್ರುತಿಯಿಂದ ಹೃದಯಗುಹಾಶಯನಾದ ಪರಮಾತ್ಮನನ್ನು)
ಹೊರಗೆಕಂಡುಪುನಃ ತನ್ನ ಅಂತರಂಗವನ್ನು ನೋಡಿ ಒಳಗಿನ ಆ ಗುಹೇಶ
ನೆಹೊರಗಾಡುವ ಶಿಶುವೆಂದು ಗುರುತಿಸಿದನು.

ಇಷ್ಟಲಿಂಗದ ತೇಜವೆ ಮೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಶಿಶುವಿನಂತಾಚರಿಸಿತೆಂದು ಉಭಯ ಕವಿಗಳು ಹೇಳುವ ತಾತ್ಪರ್ಯವು ಇಷ್ಟಲಿಂಗವೆ ಜಂಗಮವಾದುದರಿಂದ ಪ್ರಭುಲಿಂಗವು ಸಕಲ ಅಷ್ಟಾವರಣಧರನಾಗಿದ್ದನೆಂದು ಇರುವುದು. ಅಷ್ಟಾವರಣಗಳು ಒಂದನ್ನೊಂದು ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. ತಂದೆತಾಯಿಗಳರೇತೋರಕ್ಕೆ ಜನ್ಮವಾದ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಭೌತಿಕ ಶರೀರಾವಯವಗಳು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗುವಂತೆ ಲಿಂಗತೇಜಃ ಪ್ರಾದುರ್ಭವವಾದ ಲಿಂಗಶರೀರಕ್ಕೆ ಲಿಂಗಾದಿ ಅಷ್ಟಾವರಣಗಳು ಸಹಜವಾಗಿವೆ.

ಕನ್ನಡ ಪ್ರಭುಲಿಂಗ ಲೀಲಾಕಾರನಾದ ಚಾಮರಸನಂತು ಅಲ್ಲಮನ ಇಷ್ಟಲಿಂಗಮಹತ್ವವನ್ನು ನಿರಹಂಕಾರನುಮಾಡಿದ ಪ್ರಭುವಿನ ಸ್ತುತಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸಿರುವನು. “ಭಾಪು ಘನಗುರುಲಿಂಗ ಮೂರ್ತಿಯೆ | ಭಾಪು ಜಂಗಮ ಲಿಂಗಮೂರ್ತಿಯೆ | ಭಾಪು ಶಿವಲಿಂಗಪ್ರಸಾದವೋಮ ಮೂರುತಿಯೇ || ಭಾಪುರೇ ಎಂದೆನುತಲಾ ಚಿದ್ರೂಪಶಿಶುವನು ಕಂಡುಹಿಗ್ಗಿದ | ನಾಪುರಾತನನೆನಿಸಿ ನಿರಹಂಕಾರನರಿಯಲಿ ||”

ಇಷ್ಟಲಿಂಗ ತೇಜೋರೂಪವೆಂದು ಸಂಸ್ಕೃತ ಲೀಲಾಕಾರನು ಸ್ತುತಿಸಿದರಿಂದ ಅಂಗದಮೇಲೆ ಇಷ್ಟಲಿಂಗವಿತ್ತೆಂದು ಹೇಗಾಯಿತೆಂಬ ಶಂಕೆಯು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬರಬಹುದು. ಈ ಶಂಕೆಗೆ ವೀರಶೈವಶಾಸ್ತ್ರದ ಅಪರಿಚಯವೆ ಮೂಲವು. ಅಂಗಲಿಂಗವೆಂಬ ವಿಭಾಗನಿಬಂಧನ ಭೇದವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಲೇ ಒಂದು ಲಿಂಗತತ್ತ್ವವು ಉಪಾಸ್ಯವಾಗಿಯೂ ಮತ್ತೊಂದು ಅಂಗತತ್ತ್ವವು ಉಪಾಸಕವಾಗಿಯೂ ಇರುವುವು. ಅಗ್ನಿಗತಾ ಎಂಬ ಧಾತುವಿನಿಂದಾಗಲಿ “ಅಮಿತಿ ಬ್ರಹ್ಮಸನ್ನಾತ್ರಂಗಚ್ಛತೀತಿ ಗಮುಚ್ಛತೇ” ಎಂಬ ನಿರ್ವಚನದಿಂದಾಗಲಿ ಬ್ರಹ್ಮದಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯಪ್ರಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಅಥವಾ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಾಳಿದ ಅಂಗವು ಲಿಂಗದಿಂದ ಬೇರಿರಲಾರದು. ಲಿಗಿ ಚಿತ್ರೀಕರಣೇ ಎಂಬ ಧಾತುವಿನಿಂದಾಗಲಿ “ಲಿಕಾರೋ ಲಯ ಬುದ್ಧಿಸ್ಥೋ ಬಿಂದುನಾಸ್ಥಿತಿರುಚ್ಯತೇ | ಗಕಾರಾದ್ಗಮನ ಮಿಶ್ಯುಕ್ತಂ ಲಿಂಗಂ ಸೃಷ್ಟ್ಯಾದಿ ಕಾರಣಂ” ಎಂಬ ನಿರ್ವಚನದಿಂದಾಗಲಿ ಆ ಅಂಗನ ಉಪಾಧಿಗಳಾದ ಮಾನಸಾದಿ ಕರಣಗಳಿಗೆ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಸ್ಥಿತಿಲಯ ಕಾರಣವಾದ ಲಿಂಗವು ಅಂಗವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರಲಾರದು. ಪ್ರಾಕೃತ ಮಾಯಾಮಯವಾದ ಜೀವನು ಮಾಯೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿ ಶಿವನನ್ನು ಮರೆಸನು. ಶಿವನಿಂದ ವಿಯುಕ್ತನಾಗಿರುವನು. ಆದುದರಿಂದ ಮಾಯಾಬದ್ಧನಾದ ಜೀವನು ಪೂರ್ವಕಾಂಡೋಕ್ತವಾದ ಯಜ್ಞಯಾಗಾದಿಗಳಿಂದ ನಿರ್ಮಲನಾಗಿ ಮಾಯಿಕಮಾದ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಹೇಯ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ತ್ಯಜಿ ಸಮಗುನವಲ್ಲಿ ಲಿಂಗದಾರೂಪವನ್ನು ಪೊಂದಿ ಅಂಗರೂ

ಪನಾಗಿ ಲಿಂಗದೊಡನೆ ಸಾಮರಸ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದುವನು. ಲಿಂಗಾಂಗಗಳಿಗೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ ನಿತ್ಯಸಂಯೋಗವನ್ನು ಶಿವಾದ್ವೈತ ಮಂಜರಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡು—ಏವಂಚ ಲಿಂಗತತ್ತ್ವಸ್ಯ ಶರಣತತ್ತ್ವಮೇವಾಂಗಂ ಶರಣಸ್ಯ ಲಿಂಗಂ ಪ್ರಾಣಃ | ಆನಯೋರ್ಬಿಜ ವೃಕ್ಷನ್ಯಾಯೇನ ನಿತ್ಯ ಸಾಮರಸ್ಯಮೇವ | ಏವಮನಾದಿತಃ ಶರಣ ಏವ ಲಿಂಗಂ ಲಿಂಗಮೇವ ಶರಣ ಇತಿನೂನಂ | ಮೇಲೆ ಉದಾಹರಿಸಿದ ರೀತಿಯಿಂದ ಲಿಂಗತತ್ತ್ವಕ್ಕೆ ಅಂಗತತ್ತ್ವವು ಶರಣವು ಶರಣತತ್ತ್ವಕ್ಕೆ ಲಿಂಗತತ್ತ್ವವು ಪ್ರಾಣವು. ಇವೆರಡಕ್ಕೆ ಬಿಜ ವೃಕ್ಷನ್ಯಾಯದಿಂದ ಅನ್ಯೋನ್ಯ ಸಾಮರಸ್ಯವು. ಅಂದರೆ ಲಿಂಗದೊಡನೆ ಅಂಗದ ಸಾಮರಸ್ಯವು ಅಂಗದೊಡನೆ ಲಿಂಗದ ಸಾಮರಸ್ಯವು. ಕೇವಲ ಅಂಗದ ಸಾಮರಸ್ಯವು ಲಿಂಗದೊಳಗಲ್ಲ. ಉಭಯ ಸಾಮರಸ್ಯವು. ಹೀಗೆ ಅನಾದಿಯಿಂದಲೂ ಶರಣನೆ ಲಿಂಗವು. ಅಂಗವೇ ಶರಣನು.

ಮಾಯಿಕ ಜೀವನು ಅಂಗವಾಗಿ ಲಿಂಗವಾಗ ಬಲ್ಲನು. ಇನ್ನು ಮಾಯಿಕ ಜೀವನು ಅಂಗವಾಗುವ ಪರಿಯನ್ನು ಅಂಗದಲ್ಲಡಗಿ ಅಥವಾ ಅಂಗವಾಗಿ ಲಿಂಗವಾಗುವ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಅದೇ ಶಿವಾದ್ವೈತ ಮಂಜರಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡು—“ಆತ್ರ ಬಹೂನಾಂ ಜನ್ಮನಾಮಂತೇ ಜ್ಞಾನವಾನ್ಮಾಂ ಪ್ರಪದ್ಯತೇ” ಇತಿ ಭಗವದುಕ್ತೇಃ ಅನೇಕ ಜನ್ಮಾರ್ಜಿತ ಶಿವಪೂಜಾದಿ ಸತ್ಕರ್ಮಮಹಿಮಾ ಇಹಜನ್ಮನಿ ಗುರುಕಟಾಕ್ಷ ವಶಾದೇವಂವಿಧ ಪಟ್ಟಿಲಃ ಜ್ಞಾನಂ ಕಶ್ಚಿದೇವ ಲಬ್ಧ್ವಾಮುಕ್ತೋ ಭವತೀತಿ ನೂನಂ” ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹುಟ್ಟುಗಳಾದ ಬಳಿಕ ಜ್ಞಾನವಂತನಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಸಾರುವನು ಎಂದು ಭಗವದುಕ್ತಿಯು ಇರುವುದರಿಂದ ಅನೇಕ ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಶಿವಪೂಜೆ ಮೊದಲಾದ ಸತ್ಕರ್ಮಗಳ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಗುರುಕರುಣಾಕಟಾಕ್ಷದಿಂದ ಅವನೊ ಬಬ್ಬನು ಇಂತಹ ಪಟ್ಟಿಲದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದು ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆವನೆಂಬುದು ನಿಜವು.

ಅನಾದಿ ಜಂಗಮತತ್ತ್ವವು.

ಅನಾದಿಯಿರದ ಮಾಯಾಕೋಲಾಹಲನಾದ ಶ್ರೀಮದಲ್ಲಮನು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಅಂಗಲಿಂಗಾತ್ಮಕನಿದ್ದನು. ಆದುದರಿಂದ ವೀರಶೈವಧರ್ಮವರೂಪುಗೊಂಡ ಅಲ್ಲಮನು ಅನಾದಿ ಜಂಗಮವೆನಿಸಿಕೊಂಬುವನು—ಈ ಜಂಗಮತತ್ತ್ವವು ವೀರಶೈವರಿಗೆ ಆತಿ ಪೂಜ್ಯವಾದುದು.

ಅನಾದಿಭಕ್ತ ಜಂಗಮವಿವರ.

ಪಟ್ಟಲಾತ್ಮಕವಾದ ಅಂಗಲಿಂಗ ರಹಸ್ಯದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಶಕ್ತಿಯು ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಪ್ರಾಣಾಂಗ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತನಿವನು. ಜ್ಞಾನಪ್ರಧಾನವಾಗಿ

ನಿರತಿಪರನಾದಲ್ಲಿ ಜಂಗಮನಪ್ಪನು. ಭಕ್ತಜಂಗಮ ತತ್ತ್ವಗಳು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಏಕವಾಗಿವೆಯಾದರು ಭಕ್ತನು ಪೂಜಕನಾಗಿ ಅಂಗತತ್ತ್ವದಲ್ಲಿಯೂ ಜಂಗಮನು ಪೂಜ್ಯವಾಗಿ ಲಿಂಗತತ್ತ್ವದಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯವಹರಿಸುವನು. ಆದರೆ ಮೇಲೆಹೇಳಿದ ಲಿಂಗಾಂಗಗಳ ಸಾಮರಸ್ಯವು ನಿತ್ಯವಾದುದರಿಂದ ಭಕ್ತನಲ್ಲಿ ಲಿಂಗತತ್ತ್ವವೂ ಜಂಗಮನಲ್ಲಿ ಅಂಗತತ್ತ್ವವೂ ಸಮರಸಭಾವದಿಂದ ಇದ್ದೇರ್ಪಡತಕ್ಕದ್ದು. ಭಕ್ತಜಂಗಮ ಭೇದವು ಜಾತಿಯಿಂದಾದುದಲ್ಲ. ನೀರಶೈವದಲ್ಲಿ ಜಾತಿಗಳಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆಯಾ ಆತ್ಮನ ಭಕ್ತಿಜ್ಞಾನಗಳ ಗುಣಪ್ರಧಾನ ಭಾವದಿಂದಾಗತಕ್ಕದ್ದು. ಭಕ್ತನಾಗಲಿ ಜಂಗಮನಾಗಲಿ ಇಬ್ಬರು ಮುಕ್ತರೆ.

ಪ್ರಭುಜನ್ಮಸಮರ್ಥನ.

ಅನಾದಿ ಜಂಗಮವಾದ ಅಲ್ಲಮನು ಸಾಧಿಸತಕ್ಕದ್ದೆನೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಮಾಯಾಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಬಳಲಿದ ಜೀವರುಗಳು ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಾಂಕ್ಷಿಸರು. ಆ ಮುಕ್ತಿಸಂಪಾದನಕ್ಕಾಗಿ ನರಜನ್ಮವೆತ್ತುವರು. ಕರ್ಮಭೂಮಿಯೆನಿಸ ಈ ಭಾರತವರ್ಷದಲ್ಲಿ ದೇಹಧರಿಸುವರು. ಅಲ್ಲಮನೇಕೆಜನಿಸಿದನು? ಇದಕ್ಕುತ್ತರವನ್ನು ಮೇಲೆಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಆದರೆ ಅಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಶಂಕೆಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ತಾನು ತೋರಲಿಕ್ಕೆ ಸುಜ್ಞಾನಿ ನಿರಹಂಕಾರರೆಂಬ ತಾಯಿ ತಂದೆಗಳೇಕೆ ಬೇಕಾದರು? ಶಿವನಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಇದೊಂದು ಸೋಜಿಗನೆ. ರಾವಣಾದಿ ದುಷ್ಟನಿಗ್ರಹಕ್ಕಾಗಿ ನಾರಾಯಣನು ಅವತಾರ ಗೆಯ್ಯಬೇಕಾಗಿದ್ದರೂ ಪುತ್ರಕಾಂಕ್ಷೆಯಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿರುವ ದಶರಥ ಭೂವಾಲನನ್ನೆ ನಿಮಿತ್ತವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅವತರಿಸಿದನು. ಕೌರವಾದಿಗಳ ಭೂಭಾರವನ್ನಿಳುಹಬೇಕೆಂಬ ಕೃಷ್ಣನು ಕಂಸನಿಂದ ಗಾಸಿಯಾಗುತ್ತಿರುವ ವಸುದೇವನ ದೇವಕಿಯರನ್ನೆ ಮುಂದುಮಾಡಿಹುಟ್ಟಿದನು. ನಾರಾಯಣನಿಗೆ ಹಾಗೇ ತೋರಲಿಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲೆಂತಲ್ಲ. ಅದರಂತೆಯೇ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅನಾದಿ ನೀರಶೈವ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಪಸರಿಸಲು ಬಂದ ಪ್ರಭುವು ಸುಜ್ಞಾನಿ ನಿರಹಂಕಾರರನು ನಿಮಿತ್ತೀಕರಿಸಿದನು.

ಹಾಗಾದರೆ ಕೃಷ್ಣನು ದೇವಕಿಯ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿಯೂ ರಾಮನು ಕೌಸಲ್ಯೆಯ ಬಸುರಲ್ಲಿಯೂ ಬಂದಂತೆ ಅಲ್ಲಮನು ಸುಜ್ಞಾನಾಂಬೆಯ ಗರ್ಭದಿಂದ ಬರಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ. ಅಂದಬಳಿಕೇನು ಸುಜ್ಞಾನಿ ನಿರಹಂಕಾರರವೇಕ್ಷೆಯು? ಕೇಳು. ಈ ತೋರಬಡಲೆ ಒಂದು ಒಡಲಲ್ಲ. ಭೌತಿಕ ಕಾಯದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ಕಾಯವುಂಟು. ಆ ಭಕ್ತಿ ಕಾಯವು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿಹುದು. ಸುಜ್ಞಾನಿ

ನಿರಹಂಕಾರರ ಆ ಭಕ್ತಿ ಕಾಯದ ದೆಸೆಯಿಂದಲೆ ಅಲ್ಲಮನು ಅನಾದಿ ಜಂಗಮರೂಪದಿಂದ ಪ್ರಕಟನಾದನು.

ಅಲ್ಲಮನು ಐತಿಹಾಸಿಕ ಪುರುಷನು.

ಶ್ರೀಮದಲ್ಲಮನ ಅವತಾರವು ಸತ್ಯವಾದುದೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಹೇರಳವಾದ ಅವನ ವಚನ ಭಂಡಾರವು ಮುಖ್ಯಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಅವನ ವಿಭೂತಿಗೆ ಕಾರಣವಾದ ಸುಜ್ಞಾನಾಂಬಾ ನಿರಹಂಕಾರರ ಅರಮನೆಯ ಕುರುಹುಗಳು ಈಗಲು ಶಿಕಾರಪುರ ತಾಲೂಕು ಬಳಗಾಂವಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಣಿಗೆ ಬೀಳುವುವು. ಈ ಸುಜ್ಞಾನ ನಿರಹಂಕಾರರು ಇಷ್ಟುಜ್ಞಾನಿಗಳಾಗಿಯೂ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದರಾದರೆ ಅವರು ಸಂಸಾರದ ಇಡುಕೆರಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದಿಲ್ಲವೇನು? ಇಲ್ಲ-ಸಂಸೃತಿಯು ಮನಸಿನಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಅಂತಃಕರಣದಲ್ಲಿದೆ. ಮನೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ-ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ಸಾಗಿಸಿಯೂ ಜನಕನು ಮಹಾಜ್ಞಾನಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಆಪ್ತಿಕಾಖಂಡದ ಕಾಡುಗಳಲ್ಲಿರುವ ವನ್ಯಮನುಜರು ಮುಕ್ತಿಭಾಜನವಾಗಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಪೂರ್ವದವರ ಸೂಕ್ತಿಗಳೂ ಉಂಟು “ ಮನವಿವ ಮನುಷ್ಯಾಣಾಂ ಕಾರಣಂ ಬಂಧಮೋಕ್ಷಯೋಃ | ಬಂಧಾಯ ವಿಷಯಾಸಕ್ತಂ ಮುಕ್ತೈರ್ನಿರ್ವಿಷಯಂ ಸ್ತುತಂ || ಇತ್ಯಾದಿ.

ಅಲ್ಲಮಶಬ್ದ ನಿರ್ವಚನ.

ಅನಾದಿ ಜಂಗಮರೂಪನಾದ ಪರಶಿವನು ಆವಿರ್ಭವಿಸಿದೊಡನೆಯೇ ನಿರಹಂಕಾರನು ಅವನಿಗೆ ಅಲ್ಲಮನೆಂಬಭಿಧಾನವನ್ನಿಟ್ಟನು. ಅಲ್ಲಮ ಶಬ್ದವು ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಸೇರುತ್ತದೆ. ಪರಶಿವತತ್ತ್ವದ ಗೂಢಾರ್ಥವನ್ನು ಕನ್ನಡನುಡಿಯಿಂದ ಯೋಗ್ಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಸುಲಭವಾಗುವಂತೆ ಬೀರಲಿಕ್ಕೆಬಂದ ಅಲ್ಲಮನು ಕನ್ನಡಹೆಸರಿನಿಂದಲೆ ಅವನಿಗೆ ಪ್ರಿಯನಾಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಇದನ್ನರಿತು ನಿರಹಂಕಾರನು ಕನ್ನಡನಿರುಕ್ತಿಯಿಂದಲೆ ಅಲ್ಲಮನೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟನು. ನೋಡು-ಬಲ್ಲಡೀಶಿತುನೇತರೊಳಗಿಹೆ. ನಲ್ಲಹೊರಗಿಹನಲ್ಲ ಭಾವಿಸೆ | ಲಿಲ್ಲದಿರುತಿಹನಲ್ಲ ವೆನ್ನುತ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳೂ || ಎಲ್ಲಜಾಡ್ಯದ ಜಂಜಡಂಗಳ | ನಲ್ಲವೆನಿಸುವ ಬಾಲಕಗೆಬೆ | ಕಲ್ಲಮಪ್ರಭುವೆಂಬ ಹೆಸರನು ಕೊಟ್ಟಿರೆಯಲಿ || ಈ ಲೀಲಾಶಿಲುವು ಮಾಯಿಕವಾದ ವಿಶ್ವದಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಗದವನಾದುದರಿಂದ ಅದೇತರಲ್ಲಿಯೂ ಇರುವನಲ್ಲ. ಆದರೆ ತನ್ನ ಸದ್ರೂಪದಿಂದೆಲ್ಲವನ್ನು ವ್ಯಾಪಿಸುವನಾದುದರಿಂದ ಆ ವಿಶ್ವದಹೊರಗಿಹನಲ್ಲ. ವಿಚಾರಿಸಿದರೆ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಇಲ್ಲವಾಗು

ವನಲ್ಲ. ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿ ಆ ತಂದೆತಾಯಿಗಳು ಸರ್ವಜಾಡ್ಯದ ಜಂಜಡ ವಂಟದ ಆ ಬಾಲಕನಿಗೆ ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭುವೆಂದು ನಾಮವನ್ನಿಟ್ಟರು. ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುವೆಂಬುದು ಸಂಸಾರದ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕದ ಸ್ವತಂತ್ರನೆಂಬರ್ಥವುಳ್ಳದಾಗಿದೆ.

ಶ್ರೀಮದಲ್ಲಮನಾದರು ತನ್ನ ನಾಮವನ್ನು “ ಆದಿಯಸಂಗದಿಂದಾದವನಲ್ಲ. ಸಂಗಸುಖದೊಳಗಿದ್ದವನಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರಸಂಗದಿಂದಾದವನಲ್ಲ ರವಿಸಸಿಯಬೆಳಗಿನಿಂದ ಬೆಳೆದವನಲ್ಲ ” ಎಂದು ಸಕಲ ಸಂಸಾರಸಂಗದಿಂದ ದೂರನೆಂದೂ, ದ್ವಂದ್ವಸುಖದೊಳಗಿಲ್ಲದವನೆಂದೂ ಇತ್ಯಾದಿ ಯಾಗಿ ಕನ್ನಡ ನಿರ್ವಚನದಿಂದಲೇ ಹೇಳಿರುವನು.

ಆದರೆ ಭಾಷಾಗಾಂಭೀರ್ಯವನ್ನು ಸರಸ್ವತಿಯೆ ಬಲ್ಲಳು. ಹಲವು ಶಬ್ದಗಳು ಕನ್ನಡವಾಗಿಯೂ ಸಂಸ್ಕೃತವಾಗಿಯೂ ಇವೆ ಅಂತಹ ಶಬ್ದಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಮಶಬ್ದವು ಒಂದಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಅಲ್ಲಶಬ್ದದಂತೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಅಲ್ಲ ಶಬ್ದವಾದರು ನಿಷೇಧ ವಾಚಕವಾಗಿದೆ. ಅಂದರೆ “ ನೇತಿ ನೇತಿ. ” ಇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಯಿಂದ ಸರ್ವಪ್ರಾಕೃತ ಹೇಯಗುಣಗಳ ನಿಷೇಧ ಭೂಮಿಯಾದ ಪರಮಾತ್ಮವಸ್ತುವೆ ಅಲ್ಲವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಶಬ್ದಕಲ್ಪದ್ರುಮ ಕೋಶದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ:—ಪರಪೋಶ್ವರ: ಎಂದು ನಿರೂಪಿಸಿರುವನು ಮತ್ತು ಅಲ್ಲ ಶಬ್ದವನ್ನು ಅಲ್ ಧಾತುವಿಗೆ “ ಕ ” ಪ್ರತ್ಯಯದಿಂದ ಸಾಧಿಸಿರುವನು. ಕ ಪ್ರತ್ಯಯವು ಎಂಬಲ್ಲಿ ಅಕಾರವೆ ಪ್ರತ್ಯಯವಾಗಿದೆ. ಕ್ ಅನ್ನುವುದು ಇತ್ ಆಗಿದೆ. ಕ್ ಎಂಬ ಇತ್ ಈ ಆ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ ಅನುಬಂಧವಾಗಲಾಗಿ ಧಾತುವಿಗೆ ಗುಣವೃದ್ಧಿ ಗಳೆಲ್ಲೆಂದು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರಿಂದ ಅಲ್+ಅ ಅಲ್ಲ ಎಂದಾಯ್ತು ಕೃದಂತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೂ ಉಣಾದಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೂ ಪರವಾಗಲಾಗಿ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಧಾತುಗತ ವರ್ಣಗಳಿಗಾಗಲಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗತ ವರ್ಣಗಳಿಗಾಗಲಿ ದ್ವಿತ್ವಾದಿ ವಿಕಾರಗಳಾಗುತ್ತವೆ ಒಂವೊಂವೆ ವರ್ಣಗಳ ಆಗಮ ಆದೇಶಗಳು ಆಗುತ್ತವೆ. ಉದಾ:— “ ಶೇವಯಹ್ವಜಿಹ್ವಾಗ್ರೀವಾಪ್ಪಾಮೀವಾ: ” ಅದರಂತೆ ಇಲ್ಲಿ ಲಕಾರಕ್ಕೆ ದ್ವಿತ್ವವಾಗಿದೆ. ಮಾತಿ—ನಿರ್ಮಾತಿ ಸ್ವ ಶರಣಾನಾಂ ಜ್ಞಾನಮಿತಿಮಃ ಮಾ+ಕ-ತನ್ನ ಶರಣಾಗತರಿಗೆ ಜ್ಞಾನವನುಂಟುಮಾಡುವನು ಮಃ-ಅಲ್ಲ+ಮ— ಅಲ್ಲಮ. ಪರಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪನಾಗಿ ತನ್ನ ಪಾಪಶರಣರನ್ನು ಜ್ಞಾನವಂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವನು ಅಲ್ಲಮನು—ಅಲ್ಲಮಶಬ್ದವನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯಿಂದಲೂ ನಿರ್ವಚಿಸಬಹುದು. ಅಲ ತೀತಿ ಅಲ್—(ಅಲ್ ಧಾತುವಿಗೆ ಕ್ಲಿಪ್ ಪ್ರತ್ಯಯವು.) ರಮತ ಇತಿ ರಮಃ

(ರಮ ಧಾತುನಿಗೆ ಅಜ್ ಪ್ರತ್ಯಯವು.) ಅಲ್+ರಮಃ-ಅಲ್ಲಮಃ (ರಲಯೋ ರಭೇದಃ) ಕುತ್ಸಿತಾನಿ-ಕುತ್ಸನೈಃ ಎಂಬ ಸೂತ್ರಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣ ವೊಂದಾದ ಮೋಮಾಂಸಕ ದುರ್ದುರೂಟಃ ಎಂಬಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನೇಂದ್ರ ಸರಸ್ವತಿಯ ತತ್ತ್ವಬೋಧಿನೀ ವ್ಯಾಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ. “ರಲಯೋರೇಕತ್ವ ಸ್ಮರಣಾಲ್ಪಸ್ಯರಃ” ಎಂದು ಅದೆ. ಹಾಗು ತರುಣಸ್ತಲುನೋಯುವಾ. ರಮಕೋಲಮಕೋ ವಿಲಾಸೀರಮ+ಕ್ಪನ್ ರಸ್ಯಲಃ) ಅಲ್ ಅಂದರೆ ನಿವಾರಿಸು ಎಂಬ ಧಾತುನಿಗೆ ಕ್ವಿಪ್ ಪ್ರತ್ಯಯವು ಹತ್ತಿ ಅಲ್ ಅಂದರೆ ನಿವಾರಿಸುವನು ರಮ ಧಾತುನಿಗೆ ಅಜ್ ಪ್ರತ್ಯಯವು ಹತ್ತಿ ರಮ ರಮಿಸುವನು ಅನಂದ ಭರಿತನು. ಅನೇಲೆ ಅಲ್+ರಮ-ಅಲ್ಲಮ. ರಕಾರಕ್ಕೂ ಲಕಾರಕ್ಕೂ ಅಭೇದವು. ತರುಣನೆಂದರೂ ತಲುನನೆಂದರು ಯುವಕನೆಂಬರ್ಥವು. ರಮಕನೆಂದರು ಲಮಕನೆಂದರು ವಿಲಾಸಿಯೆಂಬರ್ಥ. ಅಲ್ಲಮನೆಂದರೆ ತನ್ನ ಶರಣಾಗತ ರ ಪಾಪವನ್ನು, ಮಲವನ್ನು, ನಿವಾರಿಸುವ, ಶಿವಾನಂದದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾದ ಶಿವಯೋಗಿ ಎಂಬರ್ಥವು. ಈ ವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಾದರು ನಿಷೇಧಾರ್ಥವು ಮುಖ್ಯವಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನಲ್ಲಿಯೆ ಪ್ರಕಟನಾಗಿ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಪರ ತತ್ತ್ವವನ್ನು ಬೋಧಿಸಿ ಕನ್ನಡನುಡಿಯಿಂದಲು ಕನ್ನಡಿಗರಿಂದಲು ಪರಮ ಪಾವನವಾದ ವೀರಶೈವವನ್ನು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮೆರೆಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದ ಪರಮ ಸ್ತುವಿಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿಯೆ ಹಸಂಖ್ಯಂತೆ ನಟಿಸಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪರಶಿ ವಬೋಧಕನಾಮವನ್ನು ನಿರ್ಮಳನಿಟ್ಟುದು ಆತನ ಜ್ಞಾನದ ಪರಿವಾಕ-ಪರಿಣಾಮವು.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪ್ರಭುಲಿಂಗಲೀಲಾಕಾರನು ಕೊಟ್ಟ ಅಲ್ಲಮ ಶಬ್ದನಿರ್ವಚನವು ಬಹಳ ಸಯುಕ್ತವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಕೇವಲ ಶಿವಯೋಗಿ ಜ್ಞಾನಾ ವ್ಯಾಕರಣ ಶಾಸ್ತ್ರಪಾರಂಗತನೂ ಆದ ಆತನು ಕೊಟ್ಟ ನಿರ್ವಚನವು ನನ್ನಂತಹ ಒಬ್ಬ ಮಂದಮತಿಯಿಂದ ಸಮರ್ಥನವನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸದು. ಆದರು ವ್ಯಗ್ರಯು ಈ ಶಬ್ದವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ಆಕ್ಷೇಪಿಸಿರುವದರಿಂದ ಆಕ್ಷೇಪ ನಿರಾಕರಣವು ಅವಶ್ಯವಾಗಿದೆ

ಪ್ರಭುಲಿಂಗಲೀಲೆಯ ಎರಡನೆಯಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ೭೭ನೆಯ ಶ್ಲೋಕದಿಂದ ಗ್ರಂಥಕರ್ತನು ಅಲ್ಲಮಶಬ್ದ ನಿರ್ವಚನವನ್ನು ಯಥಾಶಾಸ್ತ್ರವಾಗಿ ಮಾಡಿರುವನು—ಮೊದಲು ಅಕಾರವು ಪರಬ್ರಹ್ಮ ಪರಶಿವ ವಾಚಕನೆಂದು ಶ್ರುತ್ಯನುಭವಗಳಿಂದ ಸಾಧಿಸಿರುವನು. ಅಬಲಿಕ ಪರಶಿವನ ಶ್ರವಣ ಮ

ನನ ಧ್ಯಾನಗಳಿಂದಾದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರದಿಂದ ಪರಶಿವನಂತಿರುವ ಯೋಗಿಗಳು ಅಶ್ವಿನಿಸಿ ಕೊಂಬು ಎಂದು ತೋರಿಸುವನು ಇಂತಪ್ಪಯೋಗಿಗಳನ್ನು (ಲಾ) ಅನುಗ್ರಹಿಸುವದಾದ (ಮಾ) ಅಂದರೆ ಪರಶಕ್ತಿರೂಪ ವಿದ್ಯೆಯು ಯುಕ್ತತನಾದುದರಿಂದ (ಮ) ಅಲ್ಲಮನೆಂತಲೂ ಸಾಧಿಸಿರುವನು. “ಅಮಿತಿಬ್ರಹ್ಮ ಸನ್ಮಾತ್ರಂ ಗಚ್ಛತೀತಿ ಗಮುಚ್ಯತೇ” ಎಂದು ಅಂಗಶಬ್ದದ ನಿರ್ವಚನವನ್ನು ಆಕಾರವಾಚ್ಯವಾದ ಪರಬ್ರಹ್ಮ ಜೈತನ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದುವ ಜೀವಜೈತನ್ಯವೇ ಅಂಗವೆಂದು ನಿರಶ್ಚಯ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಹೇಳುವುದರಿಂದ ಆಕಾರವು ಬ್ರಹ್ಮವಾಚಕವಾದುದು. “ಆಕಾರೋ ನೈಸರ್ವವಾಕ್” ಆಕಾರವು ಸರ್ವ ವಾಗ್ವಾಪವಾದುದು ಎಂಬ ಶ್ರುತಿಯನ್ನಾದರು ಪ್ರಭುಲಿಂಗ ಲೀಲಾಕರನು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಉದಾಹರಿಸಿರುವನು. “ಆಕ್ಷರಾಣಾಮಕಾರೋಸ್ತಿ” ಎಂಬ ಗೀತೋಕ್ತಿಯಾದರು ಇದೇ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಆಕಾರವು ಪರಶಿವ ವಾಚಕವೆಂದು ಪ್ರಭುಲಿಂಗ ಲೀಲಾಕಾರನು ಸಾಧಿಸಿರುವುದು ಯಥಾರ್ಥವೆ. ಅಂತಃ—ಪರಬ್ರಹ್ಮದಂತಾಚರಿಸುವ ಯೋಗಿಗಳು ಎಂದು ಸಾಧಿಸಿರುವುದಾದರು ಸಮಂಜಸವೆ “ಸರ್ವಪ್ರಾತಿಪದಿಕೇಭ್ಯಃ ಕ್ವಿಬ್ಜಾನಕ್ತವ್ಯಃ” ಎಂಬ ವಾರ್ತಿಕದಿಂದ ಅಃ ಎಂಬ ಪ್ರಾತಿಪದಿಕಕ್ಕೆ ಕ್ವಿಪ್ ಪ್ರತ್ಯಯವು ಹತ್ತಿ ಲೋಪವಾಗಿ ಅಃ ಎಂಬ ನಾಮಧಾತುವಾಯ್ತು. (ಅತಿ). ಅದಕ್ಕೆ ತಿಪ್ ಪ್ರತ್ಯಯವು ಹತ್ತಿ “ಅತಿ” ಎಂಬ ಕ್ರಿಯಾಪದವಾಗುತ್ತದೆ.) ಅತಿ ಎಂಬುದರರ್ಥವು ಪರಬ್ರಹ್ಮದಂತಾಚರಿಸುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುದು. ಅ ಧಾತುವಿಗೆ ಶತ್ವ ಎಂಬ ವರ್ತಮಾನ ಕೃದಂತ ಪ್ರತ್ಯಯವು ಹತ್ತಲು ಅಶ್ವ ಎಂದರೆ ಪರಬ್ರಹ್ಮದಂತೆ ಆಚರಿಸುವ ಶೀಲವುಳ್ಳ ಎಂಬರ್ಥವು ಆಗುತ್ತದೆ. “ಉಗಿದಚಾಂಸರ್ವನಾಮಸ್ಥಾನೇ ಧಾತೋ” ಎಂಬ ಸೂತ್ರದಿಂದ ಸರ್ವನಾಮಸ್ಥಾನವೆನಿಸಿಕೊಂಬ ಮೊದಲನೆಯ ಐದುರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ನುಮಾಗಮವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿ ಅಂತಃ—ಪರಬ್ರಹ್ಮದಂತಾಚರಿಸುವ ಶೀಲವುಳ್ಳವರು ಎಂದಾಯ್ತು. ಅಂತಹರನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸುವದರಿಂದ ಅತಃ ಲಾತಿ ಇತಿ ಅಲ್ಲಃ ಲಾ ಆದಾನೇ ಎಂದು ಅದಾದಿಗ ಣದಲ್ಲಿ ಸ್ವೀಕರಿಸು, ಅನುಗ್ರಹಿಸು, ಎಂಬ ಅರ್ಥವುಳ್ಳ ಲಾ ಎಂಬ ಧಾತುವುಂಟು. “ಆತೋನುಪಸರ್ಗೇಕಃ” ಎಂಬ ಸೂತ್ರದಿಂದ ಉಪಸರ್ಗರಹಿತನಾದ ಲಾ ಧಾತುವಿಗೆ ಕರ್ಮವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಅತಃ ಎಂಬ ಉಪಪದವಿರಲು ಲಾ ಧಾತುವಿಗೆ ಕ ಪ್ರತ್ಯಯವು ಬರುವುದು ಆಗ ಅತಃ ಲಾತೀತಿ ಅಲ್ಲಃ ಎಂಬ ರೂಪವಾಯ್ತು. “ಆಜಾದ್ಯ ತಷ್ಟವಾ” ಎಂಬ ಸೂತ್ರದಿಂದ, ಆಕಾರಾಂತವಾದ ಅಲ್ಲ ಪದಾರ್ಥದ ಸ್ವೀಕೃತವನ್ನು

ತೋರಿಸುವಲ್ಲಿ ಟಾಪ್ ಎಂಬ “ಆ” ಪ್ರತ್ಯಯವು ಹತ್ತಿತು. ಆಗ ಅಲ್ಲಾ ಎಂಬ ರೂಪಾಯ್ತು. ಮಾಜ್ಞಾನೇ ತಿಳಿಎಂಬರ್ಥದಲ್ಲಿ ಮಾಧಾತುವದೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕ್ವಿಪ್ ಪ್ರತ್ಯಯವು ಹತ್ತಿ ಮಾ ಎಂಬ ನಾಮರೂಪವಾಗುತ್ತದೆ. ಕ್ವಿಪ್ ಪ್ರತ್ಯಯವು ಇಲ್ಲಿ ಕರಣಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಮಾ ಶಬ್ದಾರ್ಥವು ಜ್ಞಾನಶಕ್ತಿಯಿಂದಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಾ ಮಾಯಸ್ಯಾಸ್ತಿಸಃ ಅಲ್ಲಮಃ ತಿನ ಯೋಗಿಗಳನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳವನೆಂಬರ್ಥ. ಇದು ಬಹು ಪ್ರೀತಿಯು “ಪ್ರಿಯಾಃ ಪುಂವದ್ಭಾಷಿತ ಪುಂಸ್ವಾದನೂಜ್ ಸಮಾನಾಧಿಕರಣೇ ಪ್ರಿಯಾಮ ಪೂರಣೇ ಪ್ರಿಯಾದಿಷು” ಎಂಬ ಸೂತ್ರದಿಂದ ಅಲ್ಲಾ ಎಂಬ ಪೂರ್ವಪದಕ್ಕೆ ಪುಂವದ್ಭಾವನಾಗಿ ಅಲ್ಲ ಎಂದಾಯ್ತು “ಗೋಸ್ತ್ರಿಯೋರುಪ ಸರ್ಜನಸ್ಯ” ಎಂಬ ಸೂತ್ರದಿಂದ ಚರಮಾವಯವನಾದ ಮಾಶಬ್ದವು. ಮು ಎಂದಾಯ್ತು ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಮಃ ಎಂಬರೂಪವಾಯ್ತು.

ಪ್ರಭು ಶಬ್ದವು ನಿಶ್ಚಾರ್ಥಕತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಮಸಂಜ್ಞಕ ಪ್ರಭುಃ ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭುಃ ಶಾಕಪ್ರಿಯಃ ಪಾರ್ಥಿವ ಶಾಕಪಾರ್ಥಿವಃ ಎಂಬಂತೆ “ಶಾಕಪಾರ್ಥಿವಾದೀನಾಂ ಸಿದ್ಧಯೇ ಉತ್ತರಪದಲೋಪಸ್ಯೋ ಪಸಂಖ್ಯಾನಂ” ಎಂಬೀವಾರ್ತಿಕದಿಂದ ಅಲ್ಲಮಸಂಜ್ಞಕಃ ಎಂಬ ಬಹುವ್ರೀಹಿಯಲ್ಲಿಯ ಉತ್ತರಪದವಾದ ಸಂಜ್ಞಕ ಎಂಬ ಪದವು ಲೋಪವಾಗಿ ಅಲ್ಲಮ ಪ್ರಭುಃ ಎಂಬ ರೂಪವಾಯ್ತು.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಪ್ರಭುಲಿಂಗಲೀಲೆಯ ಎರಡನೆಯಧ್ಯಾಯದ ನೂರನೆಯ ಶ್ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಮಾಪ್ರಭುವೆಂದೂ ಪ್ರಭುವಿನಹೆಸರು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಿತ್ತೆಂದು ಅದರ ನಿರ್ವಚನವನ್ನು ಮಾಡಿರುವನು. ಆದರೆ ಕೆಲವರು ತಮಗೆ ಈ ಶ್ಲೋಕದರ್ಥವಾಗದೆ ಅಲ್ಲಮಾ ಎಂದೂ ಶ್ರೀಪ್ರಭುವಿನ ನಾಮವಿದ್ದುದಾಗಿ ಗ್ರಂಥಕಾರನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಭ್ರಮಿಸುವರು ಈ ಪದ್ಯವನ್ನು ನೋಡು ಕಿಂ ಚಾಕ್ಷಾಲ್ಯಾಂಬಾಂಬಿಕಾದ್ಯಾ ಅಂಬಾರ್ಥಾಃ ಪರಿಕೀರ್ತಿತಾಃ | ಸಾಮಾ ಯಾ ರುದ್ರಮಹಿಷೀ ಸರ್ವಸ್ಯಾಲ್ಲಾ ಪ್ರಕೀರ್ತ್ಯತೇ || ಸಭಾಯಾಂ ಗರ್ವಿತಾಂ ತಾಂಪ್ರತ್ಯುವಾಚ ತತ್ರಾಲ್ಲಮಾಲ್ಲಮಾ | ಇತ್ಯಲ್ಲಮಾ ಪ್ರಭುರಿಂ ಪ್ರೋಚ್ಯತೇ ಪ್ರಮಥೋತ್ತಮೈಃ || ೯೯-೧೦೦- ಮತ್ತೇನೆಂದರೆ ಅಕ್ಷಾ ಅಲ್ಲಾ ಅಂಬಾ ಅಂಬಿಕಾ ಎಂಬಿವೆ ನೊದಲಾದ ಶಬ್ದಗಳು ತಾಯಿ ಎಂದು ಅರ್ಥವುಳ್ಳವು. ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮತ್ತೆ ಶಬ್ದವು ಈ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ

ತಾಯಿಯಾಗಿ ಅಲ್ಲಾ ಅನ್ನಿಸುವಳು. ಶಿವಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಗರ್ವಿತಳಾದ ಆ ಕೆಯನ್ನು ಕುರಿತು. ಅಲ್ಲ-ಅವ್ವ-ಮಾ-ಬೇಡ ಎಂದು ಎರಡು ಸಾರೆ ಹೇಳಿದುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಮಾಪ್ರಭು ಎಂದು ಪ್ರಮಥೋತ್ತಮರಿಂದ ಕರೆಯಲ್ಪಡುವನು. ಇಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಮಾ ಇತಿ ವಕ್ರೀತಿ ಅಲ್ಲಮಾ ವಚನಃ ಪ್ರಭುಃ ಅಲ್ಲಮಾಪ್ರಭುಃ ಎಂದು ಮಧ್ಯಮಪದಲೋಪ ಸಮಾಸವಾಗಿದೆ. ಅಥವಾ ಅಲ್ಲಮಾ ಇತಿ ವಚನಂ ಯಸ್ಯ ಎಂದು ಬಹುವ್ರೀಹಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಶಾಕಸಾರ್ಥವಾದಿ ವಾರ್ತಿಕದಂತೆ ಬಹುವ್ರೀಹಿಯ ಉತ್ತರಪದಲೋಪ ಸಮಾಸವನ್ನಾದರು ಮಾಡಬಹುದು.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಪ್ರಭುಲಿಂಗ ಲೀಲೆಯ ಆರನೆಯಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಗ್ರಂಥಕಾರನು ಅಲಂಮಾ ಪ್ರಭುವೆಂದು ನಾಮವನ್ನು ನಿರ್ವಚಿಸಿರುವನು. ಇಲ್ಲಿಯಾದರು ಭಿದ್ರಾನ್ವೇಷಿಗಳು ಅಲಂಮಾ ಎಂದು ನಾಮವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಈ ಹೆಸರು ಅಲ್ಲಮಾ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನೊಡನೆ ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗವೆಂದು ಹಾಸ್ಯಮಾಡಲು ಯತ್ನಿಸಿರುವರು. ಆ ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ನೋಡಿರಿ: "ತಸ್ಮಾದಲಂ ಶಬ್ದನಿಷೇಧ ಕಾರ್ಥ ಮಾಶಬ್ದಯೋಗಾಚ್ಚ ಭವೇದಲಂಮಾ | ಸಂಜ್ಞಾಪ್ಯಲಂಮಾಪ್ರಭುರಿತ್ಯ ಜಸ್ರಂಭೂ ಯಾಜ್ಞನಾಜ್ಞಾನನಿರೋಧಿಕೇಯಂ" || ಅಲಂಶಬ್ದವೂ ನಿಷೇಧವಾಚಕ ಮಾ ಶಬ್ದವೂ ಕೂಡಿದುದರಿಂದ ಅಲಂಮಾ ಎಂದಾಯ್ತು. ಅದುದರಿಂದ ಅಲಂಮಾ ಪ್ರಭುವೆಂದು ಈ ಶಿಶುವಿನ ಅಭಿಧಾನವು ಜನದ ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ದೂರಮಾಡತಕ್ಕದಾಗಿದೆ. ಅಲಂಮಾಪ್ರಭು ಶಬ್ದದ ನಿರ್ವಚನವಾದರು ಅಲ್ಲಮಾ ಪ್ರಭುನಾಮ ನಿರ್ವಚನದಂತೆಯೆ ಮಧ್ಯಮಪದಲೋಪ ಸಮಾಸವಾಗಲಿ ಶಾಕಸಾರ್ಥವಾದಿ ವಾರ್ತಿಕದಂತೆ ಬಹುವ್ರೀಹಿಯ ಉತ್ತರಪದಲೋಪ ಸಮಾಸವಾಗಲಿ ಅದೆ.

ಪ್ರಭುವಿಗೆ ಅಲ್ಲಮನೆಂದೂ ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭುವೆಂದೂ ನಾಮವಿದ್ದಿತು. ಆದರು ಆತನ ಮೇಲಿನ ಅಸಾಧಾರಣ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಆ ನಾಮದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪ ವೈತ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡಿ ಆತನಲ್ಲಿಯ ಅಲೌಕಿಕ ಗುಣಗಳನ್ನು ಪ್ರಭುವಿನ ಭಕ್ತನಾದ ನಿರಹಂಕಾರನೂ ಇತರರೂ ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವರು. ಅಥವಾ ಕವಿಯು ಭಕ್ತಿಪರವಶನಾಗಿಯಾದರು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿರಬಹುದು. ಇಂತಹ ಉದಾಹರಣಗಳು ವಾಙ್ಮಯದಲ್ಲಿ ಹೇರಳವಾಗಿವೆ. ನೋಡು ರಾಜನ್ ಶಬ್ದವು "ಕನಿನ್ಯಾಯ ವೃಷಿ ತಕ್ಷಿ ರಾಜಿಧನ್ವಿದ್ಯು ಪ್ರತಿದಿವಃ" ಎಂಬ ಸೂತ್ರದಿಂದ ರಾಜ ಧಾತುವಿಗೆ ಕನಿನ್ ಪ್ರತ್ಯಯವು ಹತ್ತಿ ಆಗಿರುವುದು. ಅದೇ ಕಾಳಿದಾಸನು ರಘುವಂಶದ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಸರ್ಗದ ಹನ್ನೊಂದನೆಯ

ಶ್ಲೋಕದಲ್ಲಿ ರಾಜ ಶಬ್ದವನ್ನು ರಂಜ ಧಾತುವಿನಿಂದ ಪ್ರಜಗಳನ್ನು ರಂಜಿಸು ವನೆಂಬರ್ಥದಲ್ಲಿ ನಿರ್ವಚನಂ ಗೆಯ್ದಿರುವನು “ ಯಥಾಪ್ರಹ್ಲಾದನಾಚ್ಚಂ ದ್ರಃ ಪ್ರತಾಪಾತ್ತಪನೋಯಥಾ । ತಥೈವ ಸೋಭಾದನ್ತರ್ಭೋ ರಾಜಾ ಪ್ರ ಕೃತಿ ರಂಜನಾತ್ ॥ ಆಹ್ಲಾದವನುಂಟುಮಾಡುವದರಿಂದ ಶಶಿಗೆ ಚಂದ್ರ ನೆಂದೂ ಪ್ರತಾಪದಿಂದ ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ತಪನನೆಂದೂ ಹೆಸರು ಅವರ್ಣವಾಗಿ ಅನ್ವರ್ಥವಾಗಿರುವಂತೆ ಪ್ರಕೃತಿಗಳ ಅಂದರೆ ಪ್ರಜಗಳ ರಂಜನದಿಂದ ಅವ ನಿಗೆ ಅನ್ವರ್ಥವಾಗಿಯೆ ರಾಜನೆಂಬ ನಾಮವು. ಒಂದು ಪದಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ರುವ ಗುಣಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ನಾಮದ ಆಕ್ಷರಗಳನ್ನು ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಪಡಿಸಿದ ಉದಾಹರಣಗಳು ವಶಿಷ್ಠನೆಂಬಲ್ಲಿ ವಸಿಷ್ಠನೆಂದು ತಾಲವ್ಯಕಕಾರಕ್ಕೆ ದಂತ್ಯಸಕಾರವನ್ನು ಹಾಕುವುದೂ. ಅಗಸ್ತ್ಯನೆಂಬಲ್ಲಿ ಅಗಸ್ತಿಯು ಷು ಯಕಾರಕ್ಕೆ ಇಕಾರವನ್ನು ಹಾಕುವುದೂ ಉದಾಹರಣವಾಗಿವೆ. ವ ಶಿಷ್ಠನೆಂಬಲ್ಲಿ ವಶಿಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೇಷ್ಠನು ಎಂದೂ ವಸಿಷ್ಠನೆಂಬಲ್ಲಿ ಪರಮತೇಜ ಸ್ವಿಯೆಂತಲೂ ಅರ್ಥವು ಲಭಿಸುತ್ತದೆ. ಅಗಸ್ತ್ಯನೆಂಬಲ್ಲಿ ವಿಂಧ್ಯವೆಂಬ ಅಗವನು ಅಂದರೆ ಪರ್ವತವನ್ನು ಶಿಷ್ಯತ್ವೇನಸ್ವೀಕರಿಸಿ ವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಿದವನೆಂ ದು ಅರ್ಥವು. ಅಗಂ ಸ್ತ್ಯಾಯತೀತಿ ಅಗಸ್ತ್ಯಃ ಸ್ತೈಶ್ಚಿದಾತುನಿಗೆ ಕ ಪ್ರತ್ಯಯವು. ಅಗಸ್ತಿ ಎಂಬಲ್ಲಿ ವಿಂಧ್ಯವೆಂಬ ಅಗವನ್ನು ಅಂದರೆ ಪರ್ವತ ವನ್ನು ಒಗೆದವನು ಅಂದರೆ ಅದರ ಗರ್ವವನ್ನು ಖಂಡಿಸಿದವನೆಂಬರ್ಥವು. ಇಲ್ಲಿ ಅಸ್ ಒಗೆ ಎಂಬಧಾತುವಿಗೆ “ ಸೇಸ್ತಿಃ ” ಎಂಬ ಉಣಾದಿ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ತಿ ಯೆಂಬಪ್ರತ್ಯಯವು ಅಸ್ ಧಾತುವಿಗೆ ಹತ್ತಿ ಆಗಮಸ್ಯತೀತಿ ಅಗಸ್ತಿಃ ಎಂದಾಗಿದೆ. ಅದರಂತೆಯೇ ಇಲ್ಲಿಯಾದರು ಕವಿಯು ಶ್ರೀಮದ ಲ್ಲಮನ ಆಭಿಧಾನದಲ್ಲಿ, ಆತನ ವಿಶೇಷ ಗುಣಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡಿರುವುದು ಬಹಳ ಮಾರ್ಮಿಕವಾಗಿದೆ.

ಕರ್ಣಾಟಕ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷಾ ಪರಿಚಯ ವಿಲ್ಲದೆ ಅಲ್ಲಮನೆಂಬಭಿಧಾ ನವು ಅಲ್ಲಮಗೀರ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಂತೆ ಮುಸಲ್ಮಾನಿ ಅಥವಾ ಪಾರಸಿ ಇರಬಹುದೇ ಎಂದು ಹಾಸ್ಯಮಾಡುವುದು ಅತ್ಯನುಚಿತವಾಗಿದೆ. ಮೊತ್ತ ಮೊದಲು ಅಲ್ಲಮಗೀರ ಎಂಬನಾಮವು ಪಾರಸಿಕ ಅಥವಾ ಮುಸಲ್ಮಾನಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ; ಅಲಂಗೀರ ಎಂಬುದುಂಟು. ಹಾಗಲ್ಲದೆ ಕೇವಲ ಪರ್ಣಗ ಳಾಗಲಿ ಧ್ವನಿಯಾಗಲಿ ಹೋಲುತ್ತದೆಂದು ಇದು ಪರಕೀಯ ಶಬ್ದವೆನ್ನ ಬಹುದಾದರೆ ವರಾಹನಾಚಕ ಮದಾರವೆಂಬ ಸಂಸ್ಕೃತನಾಮವು ಮದಾ ರನೆಂಬ ಹೆಸರು ಮುಸಲ್ಮಾನಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ಅವೆ ಭಾಷೆಯ ದೆನ್ನಬೇಕಾದೀತು. ನೂರೊಂದು ಸ್ಥಳಗಳಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದನೂರೊಂದಪ್ಪನೆಂಬ

ಹೆಸರು ಮುಸಲ್ಮಾನೀ ನೂರಸಾಹೇಬನೆಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಬಂದುದೇನ
ಬಹುದು.

ಶ್ರೀಮದಲ್ಲಮನು ಸುಜ್ಞಾನ ನಿರಹಂಕಾರರಿಗೆ ಜನಿಸಿದ ಅಥವಾ ಅ
ನಾರಿವರಾಗಿ ಅವತರಿಸಿದ ಪರಶಿವ ಮೂರುತಿಯೆಂಬುದು ಈ ವರೆಗಿನ
ನಿಬಂಧದಿಂದ ತೋರಿಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ತಾನೆ ಪರಶಿವನಾಗಿದ್ದರೆ ಶಾಲೆಗೆ
ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು? ಪ್ರಭುಲಿಂಗ ಲೀಲೆಯಲ್ಲಿ ಆತನು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗು
ತ್ತಿದ್ದನೆಂದು ಬರೆದಿದೆಯಲ್ಲ? ಎಂದು ಸಂಶಯವನ್ನು ಪಡಬಹುದು. ಇದು
ಸರಿಯಲ್ಲ. ಅವತಾರ ಪುರುಷರು ಲೋಕದವರಂತೆ ನಟಿಸ ತಮ ಅಲ್ಪ
ಕೆಕ ಶಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳಿಂದ ಅವತಾರಪುರುಷರೆಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸುವರು.
ರಾಮಾಯಣದ ಬಾಲಕಾಂಡದ ೧೮ ನೆಯ ಸರ್ಗದಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಅವತಾ
ರವಾದ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣಭರತಶತ್ರುಘ್ನರನ್ನು ಕುರಿತು “ ತೇ ಯದಾ ಜಾ
ನಸಂಪನ್ನಾಸ್ತ ವರ್ತಮಾನಾಃಕುಣೈಃ || ಕ್ರೀಮಂತಃ ಕೀರ್ತಿಮಂತಶ್ಚ ಸ
ರ್ವಜ್ಞಾ ದೀರ್ಘದರ್ಶಿಃ || - ತೇಜಾಸಿ ಮನುಜವ್ಯಾಘ್ರಾ ವೈದಿಕಾಧ್ಯಯ
ನೇ ರತಾಃ ಪಿತೃಶುಶ್ರೂಪಣರತಾ ಧನುರ್ವೇದೇಚನಿಷ್ಠಿತಾಃ || ” ಇಂತೆಂ
ದು ಬಾಲಕರಿಗೆ ತಕ್ಕ ಅಧ್ಯಯನಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದಂತೆಯೂ, ಆಯಾ
ವಯಸ್ಸಿಗನುಸರಿಸಿ ಆಯಾ ಜ್ಞಾನಸಂಪನ್ನರಾದಂತೆಯೂ ವರ್ತಿಸಿದೆ. ಅ
ದರಂತೆಯೇ ಪರಶಿವಾವತಾರನಾದ ಅಲ್ಲಮನು ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದನು. ಪ್ರಭು
ಲಿಂಗಲೀಲಾಕಾರನಾದರು “ ಅಥಶಿಶೂನನುಸೃತ್ಯ ವಿಭುಃ ಸ್ವಯಂ ಶಿಶು
ರಿವಾಪ್ರತಿಮಾನ ವಿಹಾರವಾನ್ ” ಎಂದು ಬಾಲಕರನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ
ಲೀಲೆಯಿಂದಲೇ ಬಾಲನಟನೆಯನಾಡಿದನೆಂದು ಹೇಳುವನು. ಶುಕರದಿ
ಗ್ವಿಜಯಕಾರನು ಶುಕರನವಿಷಯಕ್ಕೆ “ ಇತಿ ಸಪ್ತಮಹಾಯನೇಖಿಲಶ್ರು
ತಿಪಾರಂಗತ ತಾಂಗತೋಬಟುಃ | ಪರಿವೃತ್ಯಗುರೋಃ ಕುಲಾದ್ಗೃಹೇ ಜನ
ನೀ ಪೃಚ್ಛಚರಂತ್ಮಹಾಯಶಾಃ || ” ಎಂದು ಎಳನೆಯ ವರ್ಷದಲ್ಲಿಯೇ ನಿಖಿ
ಲ ಶ್ರುತಿ ಪಾರಾಂಗತನಾಗಿ ಗುರುಕುಲದಿಂದತಿರುಗಿ ತಾಯಿಯ ಸೇವೆಯ
ನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದನೆಂದು ಬರೆದಿರುವನು. ೬೦ಕರನು ಶಂಕರ
ನವತಾರವೆಂದು ಸ್ಮಾರ್ತರು ಭಾವಿಸುವರು. ಇಂತನೇಕ ಉದಾಹರಣ
ಗಳನ್ನು ಹೇಳಬಹುದು.

ಓಗೆ ಬಾಲ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದ ಅಲ್ಲಮನು ಗುರೂಪಾಸನೆಯಿಂದ
ತತ್ತ್ವಜೋಧವನ್ನು ಹೊಂದುವ ದಾರಿಯನ್ನೂ ಗುರುಲಕ್ಷಣವನ್ನೂ
ತೋರಿಸಿದನು ತಾನು ಲೋಕಗುರುವಾದರು ಗುರುಮಹತ್ವವನ್ನು ಪ್ರಕ

ಟೆಸಲಿಕೈ ಗುರುಸ್ವರೂಪವಾದ ಗೊಗ್ಗಯ್ಯನನ್ನೂ ಅನಿಮಿಷಯ್ಯನನ್ನೂ
 ಅಲ್ಲಮನು ಸಾದು ಕೃತಾರ್ಥನಾಗಿ ಸ್ತೋತ್ರಮಾಡಿರುವನು. ಲಿಂಗಾಂಗ
 ಸಾಮರಸ್ಯದಿಂದ ಜೀವ ಭಾವವು ನಷ್ಟವಾದ ಮಹಿಮನು ಶಿವನೆ ಯಲ್ಲದೆ
 ಮಾನವನಲ್ಲ. ಅವನಲ್ಲಿ ಜಾತ್ಯಾದಿ ಕಲ್ಪನೆಯು ಇಲ್ಲ ಇದೇ ಅಪ್ರಾಕೃತಭಾ
 ವವು ಎಂದು ಶಿವಾಗಮಗಳು ಸ್ವರವನ್ನೆತ್ತಿ ಹೇಳುವವು. ಅದೇ ಸನಾತನ
 ಧರ್ಮವನ್ನು ಅಲ್ಲಮನು ತನ್ನ ವಚನಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವರ್ತನದಲ್ಲಿಯೂ ತೋ
 ರಿಸಿರುವನು. ಗೊಗ್ಗಯ್ಯನೆಂದರೆ ಬಾಹ್ಯ ದೃಷ್ಟಿಯವರಿಗೆ ಒಕ್ಕಲಿಗನು.
 ಆದರೆ ಒಕ್ಕಲಿಗನಾದರೇನು ! ಮತ್ತಾರಾದರೇನು ? ಶಿವಕೃಪೆಯಿಂದ ತೀ
 ರಾದಿ ಪ್ರಕೃತಿಕಾರ್ಯಗಳ ತೊಡಕಿನಿಂದ ಜಾರಿ ನಿಂದ ಜಾಣನೆ ಗುರುವು.
 ತದನ್ಯನು ಗುರುವಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಅನರ್ಹನು-ಶಿವನಿಷ್ಠನಾದ ಆಚಾರ್ಯನಲ್ಲಿ
 ಪ್ರಾಕೃತಜನಕ್ಕೆ ಉಚಿತವಾದ ಜಾತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಎಣಿಸಿದರೆ ಮಹಾದೋ
 ಷವೆಂದು ಆಗಮವಚನಗಳುಂಟು—ಗುರುಕೃತದೀಕ್ಷೆಯಿಂದ ಜಾತ್ಯಾದಿ
 ಪ್ರಾಕೃತಧರ್ಮಗಳೆಳೆದು ಶಿವರೂಪತ್ವವನ್ನೆ ಹೊಂದುವರೆಂದು ಶಿವವಾಕ್ಯ
 ವಿದೆ. ಸೂಕ್ಷ್ಮಗಮದ ಪಂಚಮ ಪಟಲದಲ್ಲಿ, ಗುರುಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಹೇ
 ಳಿದೆ; ಅದರಲ್ಲಿ ಜಾತಿಯು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿಲ್ಲ—ದೀಕ್ಷೆಯಿಂದ ಜಾತಿಯು ದಹನವಾ
 ಗುತ್ತದೆಂದ ಬಳಿಕ ಜಾತಿಯನ್ನು ಹೇಳುವ ಪ್ರಸಂಗವೆ ಇಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವ
 ಕಾಶವೆ ಇಲ್ಲ ನೀನು ಲಿಂಗಸ್ವರೂಪನು ಜೀವನಲ್ಲ! ಎಂದು ಬೋಧಿಸಿ ಶಿಷ್ಯ
 ನ ಜ್ಯಾಷ್ಠವನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವ ಗುರುವಿನಲ್ಲಿ ಜಾತ್ಯಾದಿಗಳಿರಬಲ್ಲವೋ?
 ಅಂಧಕಾರವನ್ನು ತೊಲಗಿಸುವ ಪ್ರಕಾಶದಲ್ಲಿ ಅಂಧಕಾರವು ಸಿಗಬಹುದೋ!
 ನೋಡು—“ ನಾನಾವಿಧಾನಿ ಕಾಷ್ಠಾನಿ ವಹ್ನಿಯೋಗಾದ್ಯಘೃತಾಂ ।
 ತಥಾನೇಕವಿಧಾ ಮರ್ತ್ಯಾ ಗುರುತಃ ಶಿವತಾಮಿಯುಃ ” ಹಲವುತೆರನಾದ
 ಕಟ್ಟಿಗೆಗಳು ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ತಾಗಿ ಹೇಗೆ ಬೆಂಕಿಯ ಆಗುವವೋ ಅಂತೆಯೆ
 ಹಲವುತೆರನಾದ ಮನುಷ್ಯರು—ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾದಿಗಳೆಂದು ಹಲವುತೆರನಾದವೆ
 ರೂ—ಗುರುವಿನದೇಸೆಯಿಂದ ಶಿವರೂಪವನ್ನೆ ಹೊಂದುವರು. ಈ ಆಗಮ
 ವಾಕ್ಯವನ್ನೆ ಶ್ರೀ ಶಿವಯೋಗಿಯು ಸಿದ್ಧಾಂತ ಶಿಖಾಮಣಿಯಲ್ಲಿ ಹತ್ತನೆಯ
 ಪರಿಚ್ಛೇದದಲ್ಲಿ “ ಶಿವಸಂಸ್ಕಾರಯುಕ್ತೇಷು ಜಾತಿಭೇದೋನವಿದ್ಯತೇ ।
 ಕಾಷ್ಠೇಷು ವಹ್ನಿದಗ್ಧೇಷು ಯಥಾರೂಪಂ ನವಿದ್ಯತೇ । ತಸ್ಮಾತ್ಸರ್ವ ಪ್ರ
 ಯತ್ನೇನ ಶಿವಸಂಸ್ಕಾರ ಸಂಯುತಃ । ಜಾತಿಭೇದಂ ನಕುರ್ವೀತ ಶಿವಭಕ್ತೇ
 ಕದಾಚನ ” ಬೆಂಕಿಯಿಂದ ಸುಟ್ಟ ಕಟ್ಟಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನ ರೂಪವು ಹೇ
 ಗೆ ಇರುವದಿಲ್ಲವೋ ಅದರಂತೆ ಶಿವಸಂಸ್ಕಾರದಿಂದ ಯುಕ್ತರಾದವರಲ್ಲಿ ಜಾ
 ತಿ-ಭೇದವಿಲ್ಲ.

ದೂ ಜಾತಿಭೇದವನ್ನು ಮಾಡಲಾಗದು ಎಂದು ಹೇಳಿರುವನು. ಶಿವದೀಕ್ಷಿತನಲ್ಲಿ ಜಾತಿಗಳು ದಗ್ಧವಾಗುತ್ತವೆಂಬುದನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಯದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಗುರುಲಕ್ಷಣವನ್ನು ಹೇಳುವ ಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದರೆ ಶಿವಾಚಾರ ಶಿವಜ್ಞಾನ ಶಿವಶಾಸ್ತ್ರ ಪರಿಣತಿಗಳಿಂದ ಗುರುತ್ವವಲ್ಲದೆ ಜಾತಿಯಿಂದಲಿಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ “ಸತ್ಯಲಾಂ ಪ್ರಜಪನ್ ಶಾಂತಃ ಸತ್ಯನಾಗನಹಂಕೃತಃ | ನಿರ್ಮತ್ಸರೋ ನಿರುತ್ಪೇಕಃ ಕಾಮಾದಿ ಗುಣವರ್ಜಿತಃ | ಸ್ವದಾರನಿರತೋ ದಾಂತಃ ಸಮಸ್ತಾಗಮಪಾರಗಃ | ವಾಗ್ಮೀಗರ್ಭೀರಃ ಸಂತುಷ್ಟ ಪ್ರಗಲ್ಬಃ ಕರುಣಾಸ್ಪದಃ | ಇತ್ಯಾದಿ ಗುರುವನ್ನು ಮನುಷ್ಯನಿಂದ ತಿಳಿಯಲಾಗದೆಂಬ ಗ್ರಂಥಗಳಿಂದಾದರೂ ಮನುಷ್ಯತ್ವಗತವಾದ ಖಾತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಲಾಗದೆಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಂತಿವೆಲ್ಲ ತತ್ತ್ವಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಲವತರಿಸಿದ ಅಲ್ಲಮನನ್ನು ಕವಿಗಳು ಹಲವುರೀತಿಯಿಂದ ಕೊಂಡಾಡಿದರು.

ವಾರ್ಧಿಕ

ಮಿಸುಸ ನಿರ್ವಯಲಕಾಯವನಾಂತು ಧರೆಯಪಾ ||

ಲಿಸಲೆಂದು ಬಂದು ವಸುಮತಿಯೊಳಿಹ ಸದ್ಭಕ್ತ |

ವಿಸರಮಂ ಪಾವನಂ ಗೆಯ್ದು ನಿಂದೊಡೆ ಪೆಚ್ಚೆ ಸುಳಿದೊಡಂ ನೆಳಲಿಲ್ಲದೆ ||

ಜಸವೆತ್ತು ಚರಿಸಿ ಸುಜ್ಞಾನಪ್ರಕಾಶದಿಂ |

ಬಸವ. ಮೊದಲಾದ ಶರಣರ ಹೃದಯದಲ್ಲಿರಾ |

ಜಿಸುವ ನಿರ್ಮಾ ಯನೆನಿಪಲ್ಲಮಪ್ರಭುರಾಯ ನೊಸೆದು ರಕ್ಷೆಪುದೆಂದುನು ||

— ಶ್ರೀತೋಂಟಿದ ಸಿದ್ಧೇಶ್ವರ

ಭಾಮಿನಿ

ಅಲ್ಲಮಪ್ರಭುವೆಂಬ ಸಂಯಮಿ |

ವಲ್ಲಭಂ ಲೋಕಪ್ರಪಂಚಕೆ |

ದುರ್ಲಭಂ. ಚರಲಿಂಗಮೂರ್ತಿ ಸಮುಜ್ಜಲಿತಕೀರ್ತಿ ||

ಬಲ್ಲಹರಬಲ್ಲಹನು ವಿರತೋ |

ತ್ಫಲ್ಲಮುಖಕಮಲಂ ಜವಂಗದೆ |

ದಲ್ಲಣನು ಭಯಕರ್ಮಕೃಂತನ ಕರ್ಮಕರ್ಮರನೂ |

ಬಲ್ಲಿತಹ ಹರಿವಿಂಚಾದಿಗಳ ಮುನಿವರರ |
 ಸಲ್ಲಲಿತ ಚಿತ್ತಮಂ ತಲ್ಲಣಂಗೊಳಿಸಿ ಜಗ |
 ವೆಲ್ಲಮಂ ಕೊರಚಾಡಿ ಕಾಡಿಯಾಡಿಸ ಮಾಯಯಾರ್ಪ ನತಿಗಳ
 ದಾವಗಂ ||

ಉಲ್ಲಸದಿಂದಖಂಡಿತರೂಪನಾಗಿ ಚಿ |
 ದ್ವಲ್ಲಭನೆನಿಸಿ ರಂಜಿಸಲ್ಲಮಪ್ರಭುವರನ |
 ಮೆಲ್ಲಡಿಯ ನೆನದ ವಿದ್ಯಾವಲ್ಲರಿಯ ಚಿಲ್ಲವಿತ್ರದಿಂ ಭೇದಿಸುವೆನು ||
 — ಶ್ರೀತೋಂಟಿದಸಿದ್ಧ ಲಿಂಗಯತಿ

ಚಂಪಕಮಾಲೆ

ಪ್ರಭುವೆ ಮಹಾಗುರು ಪ್ರಭುವೆ ಲಿಂಗಕಳಾ ಪ್ರಭುವೇ ಚರಾಭಿಧ |
 ಪ್ರಭುವೆ ಶಿವಾತ್ಮವಿತ್ರಭುವೆ ಯೋಗಿವರ ಪ್ರಭುವೇ ಚಿರಂಗನಾ ||
 ಪ್ರಭುವೆ ಸದಾಮಲಪ್ರಭುವೆ ರಕ್ಷಿಸು ದೇವ ಗುಹೇಶ್ವರಾಲ್ಲಮ |
 ಪ್ರಭುವೆ ನಿರಂಜನ ಪ್ರಭುವೆ ಮಹಾಪ್ರಭುವೇ ಪ್ರಭುವೇ ಶಿವಾಧನಾ ||
 — ಶ್ರೀಮಾಯಿದೇವ

ನಾರ್ಥಕ

ನಿರುಪಾಧಿ ನಿಷ್ಕಂಗೆ ನಿರ್ಮಲ ನಿರಾಭಾರಿ |
 ಉರುನಿತ್ಯ ನಿರ್ದೇಹಿ ನಿಸ್ಸೀಮಸುಜ್ಞಾನಿ |
 ವರಭಕ್ತ ಸತ್ಪ್ರಾಣಿ ಸನ್ಮಾರ್ತಿ ಮುಕ್ತವದ ಮೋಹಾದಿಗುಣವಿ
 ರಹಿತಾ

ಭರಿತ ಮಾಯಾದೇಹ ಮಲರಹಿತ ಸಂಚಮಾ |
 ಕ್ಷರಮುಖಪ್ರಣವಾಂಗಪರತತ್ತ್ವವರಿವ ಚಿ |
 ಧರ ಬಿಟ್ಟಮಂಡೆಯಾ ಪ್ರಭುಜಂಗಮದ ಪಾಡಮಿರ್ಕೆನ್ನಹೃದಯ
 ದೊಳಗೆ ||

— ಶ್ರೀಗುಬ್ಬಿಯಮಲ್ಲಣಾರ್ಯ

ನಿರುಪಮನಿರಂಗನೆನಿಸಲ್ಲಮ ಪ್ರಭುರಾಯ |
 ಹರಭಕ್ತರೇಸಂಗಮೇಶರೆಂದೆಂಬಬಸ |
 ವರಸ ವಿಮಲಪ್ರಸಾದಾಂಗಿಯಹ ಚೆನ್ನಬಸವೇಶಂವರಂಭುಕ

ಪರಮಪಟ್ಟಿಲವಾದುವನುತಿಳುವೆಂ ನುತಿಸಿ ।

ನಿರುತ ಪಟ್ಟಿದಿಯಾದುವಿವು ಕಮಲಜಾಂಡದೊಳ್ ।

ಪರಿಕಲಿಸಿ ಪಸರಿಸುಗೆ ಚರಗುರುತಿವಾರ್ಚಕರ ಮನಕುತ್ಸವಂ ಬೀರುತೆ ॥

—ಶ್ರೀಗುಬ್ಬಿಯಮಲ್ಲಣಾರ್ಯಕೃತ ಭಾವಚಿಂತಾರತ್ನ

ಜಿತಮಾಯಂ ನಿರ ಪಾಯನನ್ನಿತಚಿದಂ ಗಂ ಸದ್ವಯಾಪಾಂಗನೊರ್ ॥

ಜಿತತೀಲಂ ಶ್ರುತಿಮೂಲನಾತ್ ಶಿವಮಂತ್ರಂ ಪ್ರೋಕ್ತ ತಂತ್ರಂ

ಕುಸಂ ।

ಸೃತಿದೂರಂ ಗಣಸಾರನನ್ಯಸಮಯಾಹಂಕಾರಶಂಕಾಹರಂ ।

ಸತತಂ ಮಾಳ್ಕೆಮಗಲ್ಲಮ ಪ್ರಭುವರಂ ವೈರಾಗ್ಯ ಸೌಭಾಗ್ಯಮಂ ॥

—ಶ್ರೀಷಡಕ್ಷರ ದೇವ

ದರ್ಪಣದೊಳೆಸೆವಪ್ರತಿಬಿಂಬದಂತಾಗಸದೊ ।

ಳಿರ್ಪಸುರಜಾಪದಿರ ವೆಂತಂತೆ ದಗ್ಧಪಟ ।

ತೋರ್ಪಂತೆ ಘನಮೇರಿಚಿಯ ನಿಲುನಿನಂತಾಲಿವರಲಂತೆ ಮಿಸುಪ ॥

ಕರ್ಪುರಂ ಶಿಖಿಯೊಳಡವೆರದಂತೆ ನಿಶ್ಚಿತಸಿತ ।

ಸರ್ಪಿಯೊಳಗಣರೂಪಿನಂತಂತೆ ಮೆರೆದು ಕಂ ।

ದರ್ಪನಂ ಸುಟ್ಟಿತುನಿರ್ಮಾಯನಮಪ್ರಭುರಾಯಸಲಹೆಂಮನು ॥

—ಶ್ರೀ ನಿರೂಪಾಕ್ಷ ಪಂಡಿತ

ಶುಭಸಂವಿದ್ವಿಹ್ನಿಯಿಂದಂ ನಿಖಿಲಕರಣ ಕಾಷ್ಠಂಗಳಂಸುಟ್ಟು ಸಚ್ಚಿತ್ ॥

ಪ್ರಭೆಯೇ ತಾನಾಗಿ ತನ್ನಂ ಪರಶಿವನೊಳೊಡಂಗೂಡಿಯಾನಂದರೂಪಾ ।

ದಭವಂ ಭಕ್ತೌಘರತ್ನಾಕರ ಹಿಮಕರನಾಭಕ್ತಹೈತ್ವದ್ವಸೂರ್ಯಂ ।

ಪ್ರಭುರಾಯಂಶಾಂತಮಾಯಂ ಕುಡುಗನವರತಂ ಶುದ್ಧ ವೈರಾಗ್ಯದೊಳ್ಳಂ ॥

—ಶ್ರೀ ಸುರಂಗ

ರೂಪಿಂಗಿರೂಪಾಗಿ ರೂಢಿಯೊಳು ಚರಿಸಿನೀ ।

ರೂಪಿಂಗಿ ನಿಶ್ಯೂನ್ಯ ನಿರ್ಮಾಯನಾಗುತ್ತ ।

ಪಾಪಸಂಸೃತಾಪಶರಧಿ ಕುಂಭಜನೆನಿಸಿ ನೆಲಿಸಿನಿಜಪುಣ್ಯದಯದಿ ।

ಅಪರಮಕಲ್ಯಾಣಪುರದಬಸವೇಶಶಿವ ।

ರೂಪಲಕ್ಷದ ತೊಂಭತಾರು ಸಾವಿರಕೆ ಸ ।

ಲ್ಲಾಪದಿಂ ಪಾಕಗೈದುದನೆಲ್ಲ ಸಲಿಸಿ ಬಸವಂಗೊಲಿದ ಪ್ರಭುವೆಸಲಹು ॥

—ಶ್ರೀ ಸಿದ್ಧಾಧ್ಯತ್ಯಕವಿ.

ವಾರ್ಧಿಕ

ನಿಂದಲ್ಲಿ ನೆಳಲಿಲ್ಲ ಸುಳಿಯೆ ಹೆಜ್ಜೆಗಳಿಲ್ಲ ।

ಬಂಧುರ ಮಹಾಲಿಂಗಮಂ ಕರದೊಳಾಂತು ಪ್ರಭು ।

ವೆಂದೆರಡನೆಯ ತಾನೆ ಕೆರೆಗಟ್ಟು ಗುಡ್ಡದೆಡೆಗೆಯ್ದ ಮುದದಿ ॥

ಬಂದುಕೇಳ್ವ ಗುಡ್ಡರಾಮಯ್ಯನೆಲ್ಲಿರ್ಪ ।

ನೆಂದವರು ಗುರುವ ಪಳಿಯುತ್ತಿರ್ಪನೆ ಕ ।

ಲ್ಲಿಂದೆಡಲು ಬಯಲನಿಟ್ಟಂತಾಗಲದ ಸಿದ್ಧಪತಿ ಕೇಳಿಯವರಘನವ ॥

--ಶ್ರೀಚಿಕ್ಕನಂ ಜಾ.ಚಾರ್ಯ

ಬಸವೇಶಾದಿ ಸರ್ವೇಷಾಂ ಗಣಾನಾಂ ಜ್ಞಾನದಾಯಿನೇ ।

ಯೋಗೀಂದ್ರಾಯನಮಸ್ತಸ್ಮೈ ಪ್ರಭವೇ ಶಿವಮೂರ್ತಯೇ ॥

--ಶ್ರೀನೀಲಕಂಠನಾಥಾಚಾರ್ಯ

ಗಣಾನಾಂಬಸವಾದೀನಃ ಸರ್ವೇಷಾಂ ಜ್ಞಾನದಾಯಿನೇ ।

ಯೋಗೀಂದ್ರಾಯನಮಸ್ತಸ್ಮೈ ಪ್ರಭವೇ ಶಿವಮೂರ್ತಯೇ ॥

ಶ್ರೀವೀರಶೈವಪ್ರದೀಪಿಕಾಯಾಂ ಶ್ರೀತೋಂಟಿದಾರ್ಯಃ

ಆದ್ಯಂತ ಶೂನ್ಯಮವಃಲಂ ಸದಾನಂದಮಯಃ ಪ್ರಭುಃ ।

ಅನಾದಿಜಂಗಮೋದೇವಿ ಬ್ರಹ್ಮವಿಷ್ಣುಂ ದ್ರ ಪೂಜಿತಃ ॥

--ಅನಾದಿವೀರಶೈವ ಸಂಗ್ರಹೇ ಶ್ರೀಸಿದ್ಧವೀರಾರ್ಯ

ಪ್ರಾಣಲಿಂಗೈಕ್ಯವಿಜ್ಞಾನರಹಸ್ಯಂ ಯೇ ನ ದರ್ಶಿತಂ ।

ಜಗದ್ಧಿತಃ ಫಲಂ ತಸ್ಮೈ ಮತ್ಪ್ರಭುವೇ ಪ್ರಭವೇನಮಃ ॥

--ಶ್ರೀಗುರುರಾಜಃ

ಚೇತಸ್ಯಾಕಲಯಾವಿಠಃ ಪ್ರಭುವರಂ ಶೈವಾಧ್ಯನೀನಶ್ರಮಃ ।

ಸ್ತೋಮೋನ್ಮೂಲನ ದಿವ್ಯಚಿತ್ಸುಖ ಸುಧಾಧಾರಾ ಪ್ರಪಾಯತ್ತನುೞಿ
ಮುಕ್ತೈರ್ಧ್ವಪ್ರತಿಕೂಲದುರ್ಮತತಮಃ ಸ್ತೋಮಾಪಹಾವಿ

ಭವದ್ ।

ರಾಕಾಚಂದ್ರಮಸಂಯದಲ್ಲಮಪದಖ್ಯಾತಂ ಗುರೂಣಾಂ ಗುರುಂ ॥

--ಶ್ರೀಮೌನಪ್ಪ ವಿದ್ವಾನ್

—:0:—

ಇಂತೆಂಬಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮ ಪ್ರಕರಣವು ಮುಗಿದುದು.

ಎರಡನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯವು

೦೦

ಜಗದ್ಗುರು ಪ್ರಕರಣವು

ಮಾಯಾನೋಹದೇ ಬೀಳ್ವು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮಹಾ ಘೋರಾಟವೇ ಮಧ್ಯದೋ |
ಳಾಯಾಸಂಬಡುತಿರ್ಪ ವಃತ್ಯರ್ ಶಿವಜ್ಞಾನಾಧ್ವದಿಂ ದಾಂಟಿಸಲಾ ||
ಕಾಯಂಬೆತ್ತು ಶಿವಂ ಕೃಪಾಭರದಿನಾ ಚಾರಾದಿಲಿಂಗಂಗಳಾ |
ಮ್ನಾಯಾಂತೋಕ್ತಿ ಗಂಧೆ ಭಕ್ತರೊಳೆ ತೋರಪ್ಪ ಚಾರ್ಯನೇ ಅಲ್ಲಮಂ ||

ಜಗದ್ಗುರು ಶಬ್ದ ನಿರ್ವಚನ

ಜಗದ್ಗುರು ಶಬ್ದವು ಜಗತ್ ಮತ್ತು ಗುರು ಶಬ್ದಗಳ ಸ್ಥಿತಿತತ್ವ ರುಪ ಸಮಾಸವಾಗಿದೆ. ಜಗತೋ ಗುರುಃ ಜಗತ್ತಿನ ಗುರುವು ಜಗದ್ಗು ರುವು. ಜಗಚ್ಚೈವ ಗವ ಧಾತುವಿಗೆ “ಭ್ರಾಜಬಾಸಧುರ್ವಿದ್ಯತೋರ್ಜಿ ಸ್ವಜುಗ್ರಾವಸ್ತು ವೇಕ್ತಿಪ್” ಎಂಬ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಕ್ತಿಪ್ ಪ್ರತ್ಯಯ ವು “ಅನ್ಯೈರ್ಭ್ಯೋಪಿ ದೃಶ್ಯತೇ” ಎಂಬ ಮುಂದಿನ ಸೂತ್ರದಿಂದ ಹತ್ತಲಾಗಿ “ದೃಶ್ಯತಿಗಮಿಜುಹೋತೀನಾಂ ದ್ವೇಚ” ಎಂಬ ವಾರ್ತಿಕದಿಂದ ಅಭ್ಯಸ್ತ ಸಂಜ್ಞೆಯೂ “ಗಮಃಕ್ವೇಚ” ಎಂಬ ಸೂತ್ರದಿಂದ ತಕಾರಾಗಮವೂ ಉಂ ಟಾಗಿ ನಿಷ್ಪನ್ನವಾಗಿದೆ. ಆಮದರಿಂದ ಜಗತ್ತೆಂದರೆ ಹುಟ್ಟುವಣ ಬದ್ಧ ಕುವಣ ಸಾಯುವಣ ಎಂಬ ಸಂಸಾರ ಗತಿಯುಳ್ಳದು. “ಕೃಗ್ರೋ ರುಚ್ಚ” ಎಂಬ ಸೂತ್ರದಿಂದ, ಗೃ ಧಾತುವಿಗೆ ಕು ಪ್ರತ್ಯಯವು ಹೊಂದಿ ಗುರುಶಬ್ದವಾಗಿದೆ. ಗೃ ಧಾತುವು ಶಬ್ದದಿಂದ ಬೋಧಿಸುವಲ್ಲಿ ವರ್ತಿಸು ತ್ತದೆ ಗುರುವೆಂದರೆ ತನ್ನ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ಶಿಷ್ಯರ ಅಜ್ಞಾನಾಂಧಕಾರ ವನ್ನು ದೂರಮಾಡುವನೆಂಬರ್ಥ. “ಸಂಗಿರತ್ಯಖಿಲಂ ತತ್ತ್ವಂ ಶಿಷ್ಯಾಯ ಪರಮಾರ್ಥತಃ | ಅಶೋಗುರರಿತಿ ಪ್ರೋಕ್ತಃ” ಸೂಕ್ತಾಗಮ. ಜಗದ್ಗುರು ವೆಂದರೆ ಸತ್ತು ಹುಟ್ಟುವ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ತೊಳಲುವ ಜೀವರನ್ನು ಜ್ಞಾನ ಬೋಧಕವಾಕ್ಯಗಳಿಂದುದ್ಧರಿಸುವನು. ಈ ಲಕ್ಷಣವು ಅಲ್ಲಮನಲ್ಲಿ ಅನ್ವ ಯಿಸ ತ್ತದೆ.

ವೀರಶೈವಕ್ಕೂ ಮತಾಂತರಗಳಿಗೂ ಅಂತರವು.

ವೀರಶೈವಮತವು ಬಲು ಉದಾತ್ತವಾದುದು. ಅದರಲ್ಲಿ ಕೃತ್ರಿ ಮಂಗಳಾದ ಭೇದಗಳಿಲ್ಲ. ಶಿವನಲ್ಲಿ ಅನನ್ಯವಾದ ಭಕ್ತಿಯೂ ಮುಕ್ತಿಯ ಬಯಕೆಯೂ ಉಕ್ಕಿ ಪ್ರತಿಪಾದವಾದ್ದು. ಶಿವಾರಾಧನಕ್ಕಾಗಿ ಮೋ

ಕ್ಷುಲಕ್ಷ್ಮಿಯು ಅವನ ಕೈವಶವಪ್ಪಂತೆ ವೀರಶೈವವು ಮಾಡಲವುದು. 'ಯೇಷು ಯೇಷು ಮಹಾದೇವಿ ಭಕ್ತಿರವ್ಯಭಿಚಾರಿಣೀ | ಯೋಗ್ಯಾಸ್ತು ಏನ ಮಂತ್ರಸ್ಯ ಭಕ್ತಿರೇವಾತ್ರ ಕಾರಣಂ || ಸೂ. ಕಾ. ಎಲಾ ಮಹಾದೇವಿ ಆರಾರಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯು ಒಂದುಗೂಡಿರುವುದೊ ಅವರವರು ಈ ಷಡಕ್ಷರ ಮಂತ್ರಬೋಧವನ್ನು ಹೊಂದಲು ಅಧಿಕಾರವುಳ್ಳವರು. ಭಕ್ತಿಯೊಂದೇ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಕಾರಣವು

ಅನಾದಿವೇದಕಾಲದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಭಕ್ತಿಯೆ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರವೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಛಾಂದೋಗ್ಯದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಕಾಮಜಾಬಾಲನ ಕಥೆಯು ಇದಕ್ಕೆ ನಿರ್ದರ್ಶನವಾಗಿದೆ. ಸತ್ಯಕಾಮನು ಜಬಾಲೆಯ ಮಗನು. ಅವನ ತಾಯಿಗೆ ಪತಿಯ ಗೋತ್ರವು ಗೋತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸತ್ಯಕಾಮನು ಬಾಲ್ಯವನ್ನು ಕಳೆದ ಬಳಿಕ ಜ್ಞಾನಾರ್ಜನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮನಸು ಮಾಡಿದನು. ಜ್ಞಾನಾರ್ಜನಕ್ಕಾಗಿ ಗುರುವಿನಬಳಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಯ್ತು. ಗುರುಗಳು ತನ್ನ ಗೃಹ್ಯವಿದ್ಯಮಾನಗಳನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿದರೆ ಏನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ತನ್ನ ತಾಯಿಯನ್ನು ಗೋತ್ರವ ಬೆಸಗೊಂಡನು. ಆಕೆಯು ತನಗದು ತಿಳಿಯದೆಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಸತ್ಯಕಾಮನು ನಿರಾಶನಾಗಲಿಲ್ಲ. ಸತ್ಯದಿಂದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವೆನೆಂದು ಬಗೆದನು. ಅವನು ಹರಿದ್ರುಮಂತನ ಮಗನಾದ ಗೌತಮನ ಬಳಿ ಸಾರಿದನು. ಗುರುವೆ! ತಂಮಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿರುವೆನು. ಸನ್ನಿಧಿಯಲ್ಲಿರಲಿಕ್ಕೆ ಅನುಮತಿಯನ್ನೀಯಬೇಕು ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ಅದಕ್ಕೆ ಗೌತಮನು ತಂಮಾ ನೀನಾವಗೋತ್ರದವನು? ಎಂದು ಬೆಸಗೊಂಡನು. ಸತ್ಯಕಾಮನು ಬುದ್ಧಿ! ನಾನಾವಗೋತ್ರದವನೆಂದು ತಿಳಿಯೆನು. ನನ್ನ ತಾಯಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದೆನು. ಆಕೆಯು ತನಗದು ತಿಳಿಯದೆಂದು ಹೇಳಿದಳು. ನನ್ನ ತಾಯಿ ಹೆಸರು ಜಬಾಲೆಯು. ನನ್ನ ಹೆಸರು ಸತ್ಯಕಾಮನು. ಆದುದರಿಂದ ನಾನು ಸತ್ಯಕಾಮಜಾಬಾಲನಿರುವೆನು ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಗುರುವಿಗೆ ಗುರುತರವಾದ ಹರ್ಷವಾಯ್ತು. ಸತ್ಯಕಾಮನು ನಾಮದಿಂದಲೇ ಅಲ್ಲ, ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸತ್ಯಕಾಮನಾಗಿದ್ದನು. ಸತ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವನ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನುಕಂಡು ಗುಣದಿಂದ ಇವನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೆಂದು ಗೌತಮನು ಗುರುತಿಸಿದನು. ಸತ್ಯಕಾಮನನ್ನು ಕುರಿತು ತಂಮಾ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಲ್ಲದವನು ಈ ಸತ್ಯವಚನವನ್ನು ನುಡಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನೀನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಿರುವಿ, ನಿನ್ನ ಉಪನಯನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಸಂಸ್ಕಾರಕ್ಕಾಗಿ ಹೋಮವನ್ನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಮಿತ್ತುಗಳನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡುಬಾ ಎಂದನು. ಸತ್ಯಕಾಮನನ್ನು ತಿಷ್ಠನನ್ನಾಗಿ ಅಂಗೀಕರಿಸಿದನು.

ವೀರಶೈವ ಸಂಪ್ರದಾಯದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಧರ್ಮವಿದ್ಯೆಗೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಿರುವರು. “ನಸ್ತ್ರೀಬಾಲಾದಿಕಲ್ಪನಾ | ನಜನ್ಮನುರಣಾಶೌಚಂ |” ಸಾರಮೇಶ್ವರ. ಈ ಮತದ ಅಧಿಕಾರಿತ್ವಕ್ಕೆ ಸ್ತ್ರೀಬಾಲರೆಂಬ ಮುಂತಾದ ಭಾವಗಳು ತಡೆಯಾಗಲಾರವು. ಈ ಮತಾನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ಜನ್ಮನುರಣಗಳ ಅಶೌಚವು ಅಡ್ಡಿಯಾಗದು ವೀರಶೈವನಿಗೆ ಅಂತಸ್ತು ಆಶೌಚಗಳಿಲ್ಲ. ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಾದರೂ ಬ್ರಹ್ಮವಿದುಷಿಯರನೇಕರು ಪುರುಷರ ಯೋಗ್ಯತೆಯವರಿರುವರು. ಗಾರ್ಗೀ, ವಾಚಕ್ಕವೀ, ವೈತ್ರೇಯೀ, ಮುಂತಾದವರು ಪ್ರಸಿದ್ಧರಿರುವರು. ಸಂಹಿತಾಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಇಲಾ, ಲೋಪಾಮುದ್ರಾ ಮೊದಲಾದವರೂ ರೋಮಶಾ ಮೊದಲಾದವರೂ ಹೆಸರುವಾಸಿಗಳಾಗಿರುವರು.

ರಾಮಾಯಣಕಾಲದಲ್ಲಾದರು “ಸಠನ್ದ್ವಿಜೋವಾಗ್ಯಪಭತ್ಸನಿ ಯಾತ್ ಸ್ಯಾತ್ಕೃತ್ಯತ್ರಿಯೋ ಭೂಮಿಪತಿತ್ವನಿಯಾತ್ | ವಣಿಗ್ವನಃಪಣ್ಯ ಫಲತ್ವನಿಯಾಜ್ಜನಕ್ವಶೂದ್ರೋಪಿಮಹತ್ತ್ವನಿಯಾತ್ |” ಎಂಬೀರಾ ಮಾಯಣಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಶೂದ್ರನು ವಿದ್ಯಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಿದ್ದನು.

ಬರಬರುತ್ತ ಇದೆಲ್ಲ ಪಲ್ಲಟಿಸಿತು. ಸ್ತ್ರೀಶೂದ್ರರು ವಿದ್ಯೆಗೆ ತಕ್ಕವರಲ್ಲೆಂಬ ಪರಿಪಾಟಿಯು ಬಂದಿತು. ಜಗತ್ತೆ ಮಿಥ್ಯೆಯೆಂಬ ಅದ್ವೈತಗುರುವಾದ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು ದ್ವಿಜರಷ್ಟೆ ಬ್ರಹ್ಮವಿದ್ಯಾಧಿಕಾರಿಗಳೆಂತಲೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮನಿಷ್ಠತ್ವವೆಂಬ ಜೀವನ್ಮುಕ್ತಿಯು ಸನ್ನಾಹಿಸಿಗಷ್ಟೆ ಸಾಧ್ಯವೆಂದೂ ಸನ್ನಾಹಿಸಕ್ಕೆ ದ್ವಿಜರಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೋರ್ವನೆ ಅಧಿಕಾರಿಯೆಂದೂ ಬರೆದಿರುವರು.

ಲಿಂಗಾಯತ ಅಥವಾ ವೀರಶೈವ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ವಾತ್ಸರ್ಯ ಈ ಸಮುದ್ದಿಯು ಹ್ರಾಸವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾದಿ ಪ್ರಾಕೃತಧರ್ಮಾವಲಂಬಿಗಳಿಗೆ ಇದು ಸರಿಬರಲಿಲ್ಲ. ವೀರಶೈವವನ್ನಾಚರಿಸುವವರು ಸುಲಭರಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಬಹು ಜನವು ಪ್ರಾಕೃತಧರ್ಮಾವಲಂಬಿಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರು ಅಲ್ಲಿಗೊಬ್ಬನು ಇಲ್ಲಿಗೊಬ್ಬನು ಅಂದೊಬ್ಬನು ಇಂದೊಬ್ಬನು ಶರಣನು ದಿಟ್ಟತನದಿಂದ ಈ ಧರ್ಮವನ್ನು ಕಾಪಾಡುತ್ತಿದ್ದನೆಂಬುದು ಆಗಮಗಳ ಅತ್ಯಲ್ಪ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ವೀರಶೈವತತ್ತ್ವಗಳು ಉಪಲಭಿಸುವದರಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ.

ಅಲ್ಲಮನಜಗದ್ಗುರುತ್ವ.

ವೀರಶೈವ ಸಿದ್ಧಾಂತದ ಈ ರಹಸ್ಯಕ್ಕನುಸರಿಸಿ ಅಲ್ಲಮನು ಮುಮುಕ್ಷುಗಳಿಗೆ ಲಿಂಗಾಂಗ ಸಾಮರಸ್ಯರಹಸ್ಯವನ್ನು ಬೋಧಿಸುತ್ತ ಪಡ್ಯಟನೆಗೆ ಯ್ಸನು. ಈಗಿನ ವಸ್ತು ರಾಜ ಜಂಗಮನುಮಾರ್ತಿಗಳಂತೆ ಶ್ರೀಮದ್ವಿಷ್ಣುನ

ಸಂಚಾರವಿದ್ದಿಲ್ಲ ಬಿಲ್ಲೆಯ ಕಾಲಾಳುಗಳೂ, ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಗಳೂ ಅನೇಕಂಟಿಗಳೂ
 ಆ ಮಹಿಮನಲ್ಲಿಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಬಳಿ ಸಾರಿದವರನ್ನು ಸಂಸಾರ ಸಾಗರದಿಂದ ದಾ
 ಟಿಸುವನೆಂಬ ಕೀರ್ತಿಯು ಪ್ರಭುವಿನ ಕಾಲಾಳಾಗಿ ಅವನ ಆಗಮನವನ್ನು
 ಭಕ್ತರಿಗೆ ಸಾರಿಹೇಳಿ ಅವನೆಂದ: ಬರುವನೇ ಎಂಬ ಕುತೂಹಲವನ್ನುಂ
 ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಭಕ್ತರ ಭಾವವೆ ಆತನ ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯು, ಪರಸಮಯಗಳನ್ನು
 ಗಣನೆಗೆಯ್ಯದ ಶಿವಾನುಭವದ ಏಕಚ್ಛಲನೆ ಅವನ ಅನೇಕಂಟಿಗಳು.
 ಆತನ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂಬ ಲಾಲಸೆಯು ಭಕ್ತರನ್ನು ಚರಣದ
 ಮೇಲೆಡಹಿ ಕರಣತ್ರಯವನ್ನೂ ಅವನಿಗೆ ಒಪ್ಪುಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಇದಿಗಿ
 ಆತನ ಸಂಚಾರದ ವಚನವು " ಕಾಲಿಲ್ಲದ ಗಮನ, ಕೆಯಿಲ್ಲದ ಸೋಂಕು,
 ಬಾಯಿಲ್ಲದ ರುಚಿ, ಭಾವವೆ ಕಪ್ಪರವಾಗಿ ಪರಮ ದೇಹಿಯೆಂದು ಬೇಡುವ
 ಪರಮನ ತೋರಾ ಗೊಡೇಶ್ವರ " ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಒಂದಾನೊಂದು
 ಬಯಕೆಯಿಂದ ಆ ಬಯಕೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸಲಿಕ್ಕೊಂದು ಸಂಚರಿಸಿ ತೋ
 ಲುವರು. ಶಿವಜ್ಞಾನದಿಂದ ವೈರಾಗ್ಯವಿಂಬುಗೊಂಡ ಮಹಿಮನು ಜಗತ್ತಿನ
 ಜೀವನನ್ನು ದುಃಖದಿಂದ ಬಡಿಸುವುದೊಂದೆ ಯೊಂದು ನಿಮಿತ್ತದಿಂದ ಸಂಚ
 ರಿಸುವನು. ಆದೆ ಕಾಲಿಲ್ಲದ ಗಮನ-ಅಂದರೆ ಗಾಳಿಯು ಹೇಗೆ ಬೇಕಾದ
 ತ್ತು ಬೀಸುತ್ತ ಜನಕ್ಕೆ ಪ್ರಾಣಪ್ರದವಾಗಹುದೋ ಅದರಂತೆ ಸುತ್ತೆಲ್ಲ ಸುಳಿದು
 ಸಂಸಾರಸಂತಪ್ತರನ್ನು ಶಾಂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವನು. ಸಂಸೃತಿ ಜೀವನು
 ದುರಾಶಾಬದ್ಧನಾಗಿ ವಿಷಯಗಳ ಸಂಗ್ರಹದಲ್ಲಿಯೆ ತೊಡಗಿರುವನು. ಶಿವ
 ಜ್ಞಾನದಿಂದಾದ ಲಿಂಗಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರದ ಬಲುಮೆಯಿಂದ ವಿರತಿಯೆಡೆಗೊಂಡ
 ಶಿವಯೋಗಿಯು ಆವದಾನೊಂದು ಒಡವೆಯನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಲಿರುವದೆ
 ತನ್ನ ಸೋಂಕಿನಿಂದ ಪವಿತ್ರತನಾದ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಹಾರಯಿಸುವ ಭಕ್ತರಿ
 ಗಾಗಿ ಅವರರ್ಪಿಸುವ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಕೈಮುಟ್ಟುವುದರಿಂದ ಕೈಯಿಲ್ಲದ
 ಸೋಂಕು. ಜಿಹ್ವಾಲಂಕಟರಾದ ಜನರು ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ರುಚಿಸುವಲ್ಲಿ
 ಯೆ ಸುಖವನ್ನೆಣಿಸುವರು. ಆದರೆ ಶಿವಜ್ಞಾನಿಯು ಪದಾರ್ಥಗಳ ಮರ
 ಯಲ್ಲಿ ಗೂಢವಾದ ಪ್ರಸಾದದ ಆಸ್ವಾದನವನ್ನು ತಿಳಿದವನಾದುದರಿಂದ
 ಪೆಟ್ಟುಹಿಗಳಲ್ಲಿ ಲೋಲುಪನಾಗದೆ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಪರಿಗ್ರಹಿಸಿ ಜಂಗಮ
 ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ದಯಪಾಲಿಸುವನಾದುದರಿಂದ ಬಾಯಿಲ್ಲದ ರುಚಿಯನುಣ್ಣಿ
 ನು. ಆಶಾದರಿದ್ರವಾದ ಭಿಕ್ಷುವು ಭಿಕ್ಷುಪಾತ್ರವನ್ನು ಹಿಡಿದು ದುರಾಶೆಯು
 ತುಂಬದೆ ಕಂಡಕಂಡವರನ್ನೆಲ್ಲ ಕಂಡ ಕಂಡ ನೆವದಿಂದ ಬೇಡುತ್ತ ತಿರುಗು
 ವನು. ಆದರೆ ಶಿವಭಾವಭರಿತನು ತನ್ನ ಸುಭಾವವನ್ನೆ ಭಿಕ್ಷುಪಾತ್ರವನ್ನಾಗಿಸಿ
 ಭಕ್ತರ ಭಕ್ತಿ ಭಿಕ್ಷೆಯನ್ನೆ ತುಂಬುತ್ತ ನಡೆವನು. ಅಂತಪ್ಪ ಪರಮಯೋಗಿ
 ಯನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಪ್ರದಯವಾಯಿಹೇ ಗೋಡೇಶ್ವರನೇ!

ಪರಮನಿರಾಗಿಯಾದ ಅಲ್ಲಮನು ದೇಶಗಳನ್ನು ಸಂಚರಿಸುತ್ತ ಮುಕ್ತಾಯಕ್ಕೆ ಮಹಾದೇವಿಯಕ್ಕೆ ಮೊದಲಾದ ಶಿವಶರಣೆಯರನ್ನೂ ಬಸವಾದಿ ಶರಣರನ್ನೂ ಬೋಧಿಸಿದನು. ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಆತನು ಹೋರೆಯ ದೆಸೆಯಿಂದಾಗಲಿ ಹೆಂಗಳೆಯರೆಂವಾಗಲಿ ಭೇದವನ್ನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅವರವರ ಹೋರೆಯಲ್ಲಿ ಸುಲಭವಾಗಿದ್ದ ಸಾಮ್ಯಗಳಿಂದ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಬೋಧಿಸಿದನು. ಇದು ನೋಡಿ ಒಕ್ಕಲಿಗನಾದ ಗೊಗ್ಗಯ್ಯನನ್ನು ಬೋಧಿಸಿದ ವಚನವು! “ತನುವ ತೋಟವ ಮಾಡಿ, ಮನವ ಗುಡ್ಡಲಿಯ ಮಾಡಿ, ಅಗದು ಕಳೆದೆ ನಯ್ಯಾ ಭ್ರಾತೃಯ ಬೇರ, ಒಡೆದು ಸಂಸಾರ ಹೆಂಟಿಯ, ಬಗದು ಬಿತ್ತಿದೆ ನಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಭೀಜವ. ಅಖಂಡಮಂಡಲನೆಂಬ ಬಾವಿ, ಪವನವೆ ರಾಟಾಳ, ಸುಷುಮ್ನದಿಂದ ದಕವ ತಿದ್ದಿ ಬಸನಯ್ಯಗಳು ಹಸಗೆಡಿಸಹವೆಂದು ಸಮತೆ ಸೈರಣೆ ಎಂಬ ಬೆಲೆಯನಿಕ್ಕಿ. ಆವಾಗಳು ಈ ತೋಟದಲ್ಲಿದ್ದು ಸಸಯ ಸಲಹಿದನ. ಕಾಣ ಗುಹೇವ್ವರ” ಮನುಷ್ಯಜನಿಯು ದುರ್ಲಭವಾದುದು. ಕರ್ಮ ಪರಿಪಾಕದಿಂದ ದೇವತಾರ್ಥಜ್ಞಾನುಷ್ಠಾನದಿ ಜನ್ಮಗಳು ಲಳಿ ಲಕ್ಷ್ಯಗಳುಂಟು. “ದೇವಾಃ ಪೋಷಶ ಲಕ್ಷ್ಮಣೇ ನವಲಕ್ಷ್ಮಣೇಮಾನ. ಪಾಃ | ದಶಭಿರ್ದಶಭಿಃ ದ್ವಜ್ಜಲಜಾ ವಿಹಗಾಮೃಗಾಃ || ಸರಿಸೃಪಾಸ್ತು ಲಕ್ಷ್ಮಣೇ ಏಕಾದಶ ಚರೇ ತರಾಃ || ಅಷ್ಟಾಣಿ ದಶಲಕ್ಷ್ಮ ಸಪ್ತಜನ್ಮಾನ್ಮಾನಿವೈ ||” ಎಂಬ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ದೇವತೆಗಳು, ಮನುಷ್ಯರು, ಜಲಪ್ರಾಣಿಗಳು, ಪಕ್ಷಿಗಳು, ವೃಗಗಳು, ಸರ್ಪಗಳು, ಮತ್ತು ವೃಕ್ಷಾದಿ ಸ್ಥಾವರಗಳು ಇಂತೆಂದು ಜೀವನಿಗೆ ಏಳು ಜನ್ಮಗಳುಂಟು. ಅನುಕ್ರಮದಿಂದ ಹದಿನಾರು ಲಕ್ಷ ಜನ್ಮಗಳು ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿ, ಮನುಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಒಂಭತ್ತು ಲಕ್ಷ ಜನ್ಮಗಳು, ಮತ್ಸ್ಯಾದಿ ಜಲಚರಗಳಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಲಕ್ಷ ಜನ್ಮಗಳು, ಪಕ್ಷಿಗಳಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಲಕ್ಷಗಳು, ವೃಗಗಳಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಲಕ್ಷಗಳು, ಸರ್ಪಗಳಲ್ಲಿ ಹನ್ನೊಂದು ಲಕ್ಷ ಜನ್ಮಗಳು ವೃಕ್ಷಾದಿ ಸ್ಥಾವರಗಳಲ್ಲಿ ಒಂಭತ್ತು ಲಕ್ಷ ಜನ್ಮಗಳು, ಹೀಗೆ ಏಳು ತೆರದ ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಲಳಿ ಲಕ್ಷ ಜನ್ಮಗಳಾಗುತ್ತವೆ. “ಉಭಾಭ್ಯಾಂ ಪುಣ್ಯಪಾಪಾಭ್ಯಾಂ ಮಾನುಷ್ಯಂ ಲಭತೇ ನರಃ” ಎಂಬ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಸಮ ಪುಣ್ಯಪಾಪಗಳಿಂದ ಮನುಷ್ಯ ಜನ್ಮವು ದೊರಕುವುದು. ತಿರುಗ್ಮಸ್ತದಲ್ಲಾಗಲಿ, ದೇವತೆಗಳ ಜನ್ಮಲ್ಲಾಗಲಿ, ಸ್ಥಾವರ ಜನ್ಮದಲ್ಲಾಗಲಿ. ಪುರುಷಾರ್ಥವಾದ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಪಡೆಯಲವಕಾಶವಿಲ್ಲ. ನರಜನ್ಮವು ಮೋಕ್ಷಸಂರತ್ತಿಗೂ ಸ್ವರ್ಗಸಾಧನಕ್ಕೂ, ಉಪಾಯಗಳನ್ನು ಅನುಷ್ಠಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಒಂದು ಉಪಕರಣವಾದಂತೆ ತಿರ್ಯಗಾದಿ ಜನ್ಮಕ್ಕೂ ಮಾರ್ಗವಾಗಿದೆ. ಈ ಶರೀರವು ಒಂದು ಭೂಮಿಯು, ಇದನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಾಗುಮಾಡಿದವನು ಮುಕ್ತಿಯ ಅನ್ಯತ ಫಲವನ್ನು ಹೊಂದುವನು. ಹಾಳುಗೆಡಹಿದರೆ ಸ್ವರ್ಗ ನರಕದ ಮುಳ್ಳು ಜಾಲಿಯನ್ನು ಬೆಳೆವನು.

ಭೂಮಿಯನ್ನು ಹೊಲವನ್ನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅಗಿದು ಕೆಟ್ಟಕಸದ ಬೇರುಗಳನ್ನು ಕೀಳಬೇಕು. ಈ ತನುವಿನಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ, ಅಧಿಭೌತಿಕ, ಅಧಿದೈವಿಕ ತಾಪಗಳೂ (ಅಂದರೆ ರೋಗಾದಿಗಳಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ಪೀಡೆಗಳೂ, ಚಳಿ ಮಳೆ ಬೆಂಕಿ ಗಾಳಿ ಸಿಡಿಲುಗಳಿಂದೊದಗುವ ಬಾಧೆಗಳೂ, ನವಗ್ರಹಾದಿಗಳಿಂದ ಅಡರುವ ವಿಪತ್ತುಗಳೂ,) ಅವಿದ್ಯೆ, ಅಸ್ಮಿತೆ, ರಾಗ, ದ್ವೇಷ, ಅಭಿಮಾನೇಶವೆಂಬ ಪಂಚಕ್ಷೇಪಗಳೂ (ಪರಶಿವಸ್ವರೂಪನು ತಾನಾಗಿ ಜೀವನೆಂದೂ ಅಜ್ಞನೆಂದೂ ಭಾವಿಸುವುದು; ಇಂದ್ರಿಯ ಸುಖದುಃಖಗಳ ತೊಡಕಿನ ದೇಹ ಭಾವವನ್ನು ಬಿಡಲಾರದತನ; ಇಂದ್ರಿಯ ಸುಖಗಳನ್ನೆ ಚಿಂತಿಸುವುದು; ಇಂದ್ರಿಯ ಸುಖಕ್ಕೆ ತಡೆಯಾಗುವ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟು; ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಭಾವವನ್ನು ಬಿಡಬೇಕೆಂದೂ ಬಿಡಲಾರದಿರುವುದು) ಪಡೂರ್ವಿಗಳೂ (ಅಂದರೆ ಬುಭುಕ್ಷು, ತೃಷಾ, ಜರಾಮೃತಿ, ಶೋಕ ಮೋಹಗಳೂ; ಹಸಿವು ನಿರಡಿಕೆ ಪ್ರಾಣಧರ್ಮ, ಮುಪ್ಪು ಸಾವು ಶರೀರಧರ್ಮ, ದುಃಖಮೋಹ ಬುದ್ಧಿಧರ್ಮ,) ಸಪ್ತ ವ್ಯಸನಗಳು (ತನುವ್ಯಸನ-ಶರೀರವು ಕೃಶವಾಯ್ತು ಎಂಬ ಮುಂತಾದ ಚಿಂತೆ; ಮನೋವ್ಯಸನ-ಅಸತ್ಯ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿ; ಧನವ್ಯಸನ-ಧನ ಸಂಚಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಚಿಂತೆ, ರಾಜ್ಯ ವ್ಯಸನ-ಕರಿತುರಗಾದಿವಾಹನಗಳನ್ನು ಏರಿ ಮರೆಯಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆ; ವಿಶ್ವವ್ಯಸನ-ಗೃಹಕ್ಷೇತ್ರಾದಿಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕೆಂಬ ಆಕಾಂಕ್ಷೆ; ಉತ್ಸಾಹವ್ಯಸನ-ಜಯಂತನಳಕೂ ಬರಾದಿಗಳಂತೆ ವಿಲಾಸಲಾಲಸೆ; ಸೇವಕವ್ಯಸನ-ಅನೇಕ ಜನ ಸೇವಕರನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಜೊಕ್ಕಳವಾಗಿರಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆ,) ಪಞ್ಚಮಗಳೂ (ಜಾತಿಭ್ರಮೆ ವರ್ಣಭ್ರಮೆ, ಆಶ್ರಮಭ್ರಮೆ ಕುಲಭ್ರಮೆ, ಗೋತ್ರಭ್ರಮೆ, ನಾಮಭ್ರಮೆ) ಅಷ್ಟಮಾದಿಗಳೂ (ಕುಲಮದ ಛಲಮದ ಧನಮದ ರೂಪಮದ ಯೌವನಮದ ವಿದ್ಯಾಮದ ರಾಜ್ಯಮದ ತಪೋಮದ) ಇನ್ನನೇಕ ದೋಷಗಳೂ ಕಸದಂತಿರುವವು. ಈ ಕಸಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಒಂದೇ ಭ್ರಾಂತಿಯೆಂಬ ಬೇರು. ಭ್ರಾಂತಿಯೆಂದರೆ ಜೀವಭಾವವು. ಜೀವಭಾವದಿಂದಿಲ್ಲದೆ ತಾಪತ್ರಯಾದಿಗಳು ತೋರಲಾರವು ಭ್ರಾಂತಿಯನ್ನಗಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಮನವೆ ಗುದ್ದಲಿಯು. ಇಲ್ಲಿ ಮನವೆಂದರೆ ಸ್ವಾತ್ಮವಿವೇಚನವು. ಆತ್ಮವಿವೇಕದಿಂದ ಶರೀರಾದಿಯಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸುವುದೆ ಜೀವಭಾವನಿರಸನವು ಮನದ ಗುದ್ದಲಿಯಿಂದ ಭ್ರಾಂತಿಯು ಬೇರನ್ನು ಅಗಿಯುವಾಗ ಸಂಸಾರದ ಹೆಂಟೆಗಳು ಎಳುವವು. ಸಂಸಾರರೂಪವಾದ ಮೇಲೆ ನಿವರಿಸಿದ ತಾಪಾದಿಗಳು ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನವಾಗುವವು. ಆದರೆ ಇಷ್ಟರಿಂದ ಕಾರ್ಯವಾಗದು. ಆ ಹೆಂಟೆಗಳನ್ನು ಬಿಡಿದು ಮಣ್ಣು ಮಾಡಬೇಕು. ಇದು ನಿಷ್ಕೆಯ ಕಾರ್ಯವು. ಹೀಗೆ ಶರೀರವೆಂಬ ಹೊಲವು ಒಡಸನಾದಲು ಬ್ರಹ್ಮವೇವೆಂಬ ಲಿಂಗ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಮಾಡಿ

ದನು ಒಕ್ಕಲಿಗನು ಹಸನಾದ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯದಾದ ಬೀಜವನ್ನು
ಬಿತ್ತುವನು. ಅದರಂತೆಯೇ ಆತ್ಮಾನಾತ್ಮ ವಿನೇಕದಿಂದ ಶರೀರಗತವಾದ
ದೋಷಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ನಿಷ್ಕೆಯಿಂದ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಇಷ್ಟಲಿಂಗವೆಂಬ ಬೀಜ
ವನ್ನು ಬಿತ್ತಲು ಸ್ವಾನುಭವವೆಂಬ ಸಸಿಯು ತಲೆದೋರಿತು. ಈ ಸಸಿಗೆ
ನೀರುಣಿಸಬೇಕು. ನೀರಿಲ್ಲದೆ ಹೋದರೆ ಕರಿಯಾಗುವದು. ಸ್ವಾನುಭ
ವಸಸಿಯು ಅತ್ಯಂತ ಕೋಮಲವು. ಅದಕ್ಕೆ ಉಣಿಸುವ ನೀರು ಬಹಳ
ಪರಿಶುದ್ಧವಾದುದಿರಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ಅವ ತೆರದ ಸವುಳು ಇರಬಾರದು.
ಆ ನೀರು ಬರುವ ಬಾವಿಯು ಒಳ್ಳೆಯದಿರಬೇಕು. ಸುಜ್ಞಾನವೆಂಬ ಆ ನೀರಿ
ನ ಬಾವಿಯು ಅಖಂಡವುಂಡಲವು. ಹೇಗೆಂದರೆ ಪ್ರಪಂಚದ ಅನುಭವಕ್ಕೆ
ಪೋಷಕವಾದ ಜ್ಞಾನವು ಮಾಯಾಕಾರ್ಯಗಳಾದ ಇಂದ್ರಿಯ ಅಂತಃಕರ
ಣಗಳೆಂಬ ಖಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಯ್ದು ಸಂಣ ಸಂಣ ಸೆಲೆಗಳಿಂದ ಬರುತ್ತದೆ.
ಅದರಲ್ಲಿ ಅಜ್ಞಾನ ಅಥವಾ ಮಲವೆಂಬ ಕೆಸರುಂಟು. ಕರ್ಮವೆಂಬ ಸವು
ಳು ಬೆರೆತಿದೆ. ಆದರೆ ಸ್ವಾನುಭವಸಸಿಯನ್ನು ಪೋಷಿಸುವ ಜ್ಞಾನವು
ಮಾಯೆಯ ತೊಡಕಿಲ್ಲದರಿಂದ ಅಖಂಡಾನುಭವಮಯವಾದ ಬಾವಿ
ಯಿಂದ ಹೊರಡುವುದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಬಾಹ್ಯಕರ್ಮದ ಸವುಳಿಲ್ಲ. ಮಲವೆಂ
ಬ ಕಲಕು ಇಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಮಲವೆಂಬ ಸ್ವಾತ್ಮದ ಅಜ್ಞಾನ, ಮಾಯೆಯೆಂ
ಬ ಭಿನ್ನವಸ್ತುಗಳ ಜ್ಞಾನ, ಕರ್ಮವೆಂಬ ಬಾಹ್ಯವಾದ ಭಿನ್ನಪದಾರ್ಥಗಳ
ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಪಾರ, ಇಂತೆಂಬೀ ಖಂಡಗಳಿಲ್ಲದರಿಂದ ಅಖಂಡವಾದ
ಶಿವತೇಜೋರಾಶಿಯೇ ಅಖಂಡಮಂಡಲವೆಂಬ ಬಾವಿ. ಅದುವೆ ಸ್ವಾನುಭ
ವ ಸಸಿಯೆಂಬೆಳೆಗೆ ಪೋಷಕವು. ಈ ನೀರನ್ನು ಹೇಗೆ ಎತ್ತಬೇಕು? ಸವನದ
ರಾಟಾಳದಿಂದ. ಸವನವು ಅಥವಾ ಶ್ವಾಸವು ಆತ್ಮನ ನ್ಯಾಪಾರವು. ಜೀವ
ನು ಕಾಣುವ ಸರ್ವ ಅನುಭವಗಳಿಗಾದರು ಅದೆ ಮೂಲವು. ಆ ಅರುವಿನ
ಎಚ್ಚರವು ಅಥವಾ ಸದಾಕಾಲದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮರವೆ ಇಲ್ಲದಿರುವಣವು ಪ್ರಾಣ
ನ್ಯಾಪಾರದಿಂದ ತೋರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಾಣವಾಯುವು ಈಡೆ ಪಿಂಗಳೆಗಳಲ್ಲಿ
ಚಲಿಸಿ ಆಯಾ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಲ್ಲಿ ಮನಸನ್ನೂ ಅದನ್ನೊಡಗೂಡಿದ ಜ್ಞಾನ
ವನ್ನೂ ಸಂಬಂಧಿಸಿ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುವುದು. ಈ
ಮಾರ್ಗವನ್ನು ತಡೆದು ಸುಷುಪ್ತಿಯೆಂಬ ಪಶ್ಚಿಮಮಾರ್ಗದಿಂದ ವಾಯು
ವು ಸುಳಿಯುತ್ತಹೋಗಲು ಸಾಂಸಾರಿಕ ಭಾವವು ತಗಲದ ಶುದ್ಧಾನುಭವ
ದ ರಸವು ಮುಟ್ಟು. ಸ್ವಾನುಭವಸಸ್ಯಕ್ಕೆ ಪುಷ್ಟಿಯು ದೊರಕುವದು. ಸಸಿ
ಯನ್ನು ಹಸುಗಳು ಮೆಯ್ದು ಹಾಳುಮಾಡುವುವು. ಅದರಂತೆ ಸ್ವಾನುಭವದ
ಸಸಿಯನ್ನು ಇಂದ್ರಿಯಗಳ ಸ್ವಚ್ಛಂದವೃತ್ತಿಯೆಂಬ ಹೋರಿಗಳು ಮೆಯ್ದು
ಕಡೆಸುವುವು. ಅದರಿಂದ ಸವನು ಸುಖದುಃಖಾದಿವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಅಂತಃಕ

ರಣವು ಕದಡದಿರುವಣ. ಸೈರಣೆ ಬಂದ ಸಂಕಟಗಳಲ್ಲಿ ಗಾಂಭೀರ್ಯವೆಂಬ ಬೇಲಿಯನ್ನು ಹಾಕಿ ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನೂ ಅಂತಃಕರಣವನ್ನೂ ಅತ್ತಿತ್ತ ಚಲಿಸಿ ಸ್ವಾನುಭವವನ್ನು ಕೆಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ಇದುವೆ ನಿಜವಾದ ಒಕ್ಕಲತನವು. ಗೊಗ್ಗಯ್ಯನೆ ಈ ಒಕ್ಕಲತನವನ್ನು ಕಲಿತು ಮೋಕ್ಷದ ಅಮೃತಫಲವನ್ನುಂಟು ಹಾಗಲ್ಲದೆ ಭೂಮಿಯನ್ನೂಳುವ ಒಕ್ಕಲತನವನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಬಾಹ್ಯಶರೀರನ ಪುಷ್ಟಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಹಾಯಕವಾದಹುದಲ್ಲದೆ ನಿನ್ನ ಆತ್ಮಪುಷ್ಟಿಯಾಗದು, ಆತ್ಮಪುಷ್ಟಿಯಿಲ್ಲದ ಜೀವನವು ಹಾಳು ಜೀವನವು.

ಗೊಗ್ಗಯ್ಯನು ಈ ಉಪದೇಶವಿಂದಲೂ ಪ್ರಭುವಿನ ಇನ್ನುಳಿದ ಸದ್ವಿಧೆಯಿಂದಲೂ ಕೃತಾರ್ಥನಾದನು. ಕೃತಾರ್ಥನಾದನು ಅಂದರೆ ಸ್ವರೂಪಸಿದ್ಧಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಶಿಷ್ಯನಿಗೂ ಗುರುವಿಗೂ ಭೇದವಿಲ್ಲೆಂಬುದು ವೀರಶೈವಸಿದ್ಧಾಂತವು “ತತ್ತ್ವಮಸಿ” ನೀನೇ ಆ ಪರವಸ್ತುವಿರುವಿ. ಎಂಬ ಉಪನಿಷದ್ವಾಕ್ಯವನ್ನೇ ಗುವು ಬೋಧಿಸಿರುವನು. ಮುಮುಕ್ಷುವು ಬಂಧನಿವೃತ್ತಿಗಾಗಿ ಹುಡುಕುತ್ತಿರುವ ಪರವಸ್ತುವೆ ತತ್ = ಅದು ಎಂಬ ಶಬ್ದದಿಂದ ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಹುಡುಕುತ್ತಿರುವ ಶಿಷ್ಯನೆ ತ್ವಮ್ = ನೀನು ಎಂಬ ವಚನದಿಂದ ನಿರ್ದೇಶಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ನಿನ್ನಿಂದಸ್ಯವಲ್ಲದ ಆ ಪರವಸ್ತುವನ್ನು ದೃಷ್ಟಿಪಯಃಗಳಿಂದ ಬಾಹ್ಯದ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಹುಡುಕಬೇಡ ಅದು ನೀನೇ ಆಗಿರುವೆ ಎಂದು ಗುರುವು ಪರವಸ್ತುವಿಗೂ ಶಿಷ್ಯನಿಗೂ ಇರುವ ಆಚೇಧವನ್ನು ಅಸಿ = ಇರುವಿ ಎಂಬ ಪದದಿಂದ ಬೋಧಿಸುವನು. ಈ ಮೂರು ಪದಗಳು ಇಷ್ಟ ಪ್ರಾಣ ಭಾವಲಿಂಗಗಳೆಂದು ವರ್ತಿಸುತ್ತವೆ. ಅಣುರೇಣುತ್ವಣಕಾಷ್ಠವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಸತ್ತೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಮೂಲಕಾರಣವು ಆವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತುಂಬಿತುಳುಕುತ್ತದೆ. ಮೂಲಕಾರಣವಿಲ್ಲದೆ ಜಗತ್ತು ತೋರಲಾರದು. ವಿಕಾರವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಿರುವ ಪಂಚಭೂತಗಳು ಜಗತ್ತಿಗೆ ಮೂಲಕಾರಣವಾಗಲಾರವು. ವಿಕಾರವೆಂದರೆ ವಿವಿಧಾಕಾರವೆಂಬರ್ಥ. ಆದುದರಿಂದ ವಿವಿಧಾಕಾರದ ಬಹುರೂಪವನ್ನು ತಾನು ಹೊಂದದೆ ವಿವಿಧಾಕಾರಕ್ಕೆಲ್ಲ ಆಧಾರವಾದ ವಸ್ತುವೆ ಮೂಲಕಾರಣವೆನಿಸುವುದು. ಆದಿತ್ಯ ಮೂಲಕಾರಣವೆ ಸರ್ವವಿಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಿಸಿ ತೋರುತ್ತದೆ. ನನು ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬೀಳುವ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಪದಾರ್ಥದಲ್ಲಿಯೂ ಅದು ತುಂಬಿದೆ. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ತಿದ್ದಬೇಕಾಗಿದೆ. ದೃಷ್ಟಿಯು ತಿದ್ದಲ್ಪಟ್ಟರೆ ಪ್ರಪಂಚದ ಮರೆಯಲ್ಪಟ್ಟು ಕಂಡುಬಂದಿತ್ತು ಜ್ಞಾನಪ್ರಕಾಶವು ತೋರುವುದು. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿಯ ವಸ್ತುಗಳೆಂದರು ಜ್ಞಾನಪ್ರಕಾಶವಿನಿಂದಲೇ

ಗೋಚರಿಸುತ್ತಲಿವೆ. ಜ್ಞಾನಚಕ್ಷುವಿಗೆ ವಿವಿಧಾಕಾರಗಳ ನಿಜವಾದ ಸ್ವರೂಪದ ತೋರದಿರುವಿಕೆಯೆಂಬ ಮಾಯೆಯು ಮರೆಯಾಗಿ ಅವುಗಳು ಮೂಲಕಾರಣಕ್ಕೂ ತಮಗೂ ಇರುವ ಸಂಬಂಧದ ಯೋಗವಿಲ್ಲದೆ ಕಾಣುತ್ತವೆ. ಗುರುವು ಜಗತ್ತಿನ ಮೂಲಕಾರಣವು ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ತನ್ನಶಕ್ತಿಯಿಂದ ವ್ಯಾಪಿಸಿದ ಶಿವತತ್ತ್ವವೆ ನೀನೆಂದು ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಬೋಧಿಸಿ ಆ ಬೋಧವು ಮೂರ್ತಸ್ವರೂಪವಾಗಲೆಂದು ಇಷ್ಟಲಿಂಗವನ್ನು ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಅನುಗ್ರಹಿಸುವನು. ಇಷ್ಟಲಿಂಗವು ನೇತ್ರಕ್ಕೆ ಘಟಾದಿಗಳಂತೆ ತೋರದು. ನೇತ್ರಕಲೆಗೆ ತೋರುವುದು. ಬಾಹ್ಯ ಘಟಪಟಾದಿಗಳ ಹಲವು ರೂಪಗಳನ್ನು ಕಾಣುವ: ನೇತ್ರವು. ಆ ನೇತ್ರವನ್ನು ತುಂಬಿದ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರಕಾಶವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವ ಆತ್ಮಸ್ಫುರಣವೆ ನೇತ್ರಕಲೆಯು. ಘಟಾದಿಗಳು ನನ್ನದು ಎಂಬ ಅಭಿಮಾನ ಅಥವಾ ಈ ಅಭಿಮಾನವಿಲ್ಲದ ಉದಾಸೀನತೆ ಎಂಬ ಜೀವ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ವಿಷಯವಾಗಿ ನೇತ್ರಕ್ಕೆ ಗೋಚರಿಸಬಲ್ಲವು. ಇದೇಮಾಯೆ. ಇದೇ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಮೂಲಕಾರಣವಾದ ಶಿವತತ್ತ್ವದ ಪರಿ. ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ವಿಷಯೀಕರಿಸಿದ ನೇತ್ರನನ್ನು ದಾಟಿ ನೇತ್ರಕಲೆಯನ್ನೇ ಲಕ್ಷಿಸಿದರೆ ಆತ್ಮಸ್ಫುರಣದಲ್ಲಿ ಅನನ್ಯವಾದ ಆನಂದವೆ ಇಷ್ಟವು. ಈ ಆನಂದವೆ ರಾಗಿಗಳಿಗೆ ರೂಪಾನಂದವಾಗಿದೆ. ಇದುವೆ ದೃಶ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತೋರುವ ಪ್ರೇಮವೆಂಬ ಸಾರವು. ಈ ಸಾರವನ್ನು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಿಸಿದಂತೆ ತಡೆಯುವ ತಾರಕದಂಡ ಕುಂಡಲ ಅರ್ಧಚಂದ್ರ ದರ್ಪಣ ಜ್ಯೋತಿರಾಕಾರಗಳನ್ನುಳ್ಳದೆ ಇಷ್ಟಲಿಂಗವು. ಈ ಲಿಂಗವನ್ನು ನೇತ್ರಕಲೆಯಿಂದ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಬಹುದಲ್ಲದೆ ನೇತ್ರದಿಂದ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಲಾಗದು.

ಲಿಂಗಧಾರಣ ವಿವೇಚನ.

ಆತ್ಮನ ಶರೀರವು ಬಾಹ್ಯದಲ್ಲಿ ತೋರುವ ದೃಶ್ಯವಸ್ತುಗಳ ಕಾಡ್ಯವಾಗಿದೆ. ಹೊರಗಣ ಪಂಚಭೂತಗಳ ಕಾರ್ಯವೆ ಈ ಶರೀರವು. ಪಂಚಭೂತಮಯವಾದ ಅನ್ನಾದಿಗಳಿಂದಲೆ ಇದರ ಪೋಷಣವು ಇದು ಆತ್ಮನಲ್ಲಿ ನಾನು ಅಥವಾ ತಾನು ಎಂಬಭಿಮಾನಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರವಾಗಿದೆ. ದೃಶ್ಯವಾದುದರಿಂದ ಇದು ಎನಿಸಿಕೊಂಡು ಬಾಹ್ಯವೆನಿಸಿಯೂ, ನಾನೆಂಬಭಿಮಾನಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರವಾದುದರಿಂದ ತಾನು ಎನಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೂ ದೇಹವು ಆಸ್ಪದವಾಗಿದೆ. ಅಂದರೆ ಬಾಹ್ಯವಿಶ್ವದ ತೋರಿಕೆ ಮತ್ತು ಆತ್ಮನ ಸ್ಫುರಣ ಅಥವಾ ಪ್ರಕಾಶ ಇವೆರಡರ ಸಂಮೇಲನವೆಂಬ ಅಹಂಕಾರದ ತೊಡಕಿನ ಮೆಟ್ಟು ಈ ಶರೀರವು

ಇಂತಹ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಗುರುವು ದೃಶ್ಯಸಾರವೆ ಆಕಾರವಾದ, ದೃಶ್ಯ ಪ್ರಕಟನಾಸಾಮರ್ಥ್ಯವೆಂಬ ಮಂತ್ರವೆ ಪ್ರಾಣವಾದ, ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಸಮರಸೀಕರಿಸಿದ ಪರವಸ್ತುವೆ ತಾನಾದ, ಇಷ್ಟಲಿಂಗವನ್ನು ಸಂಬಂಧ ಪಡಿಸುವನು. ಅದರಿಂದ ಇದುವರೆಗೆ ಜೀವ ಭೋಗಕ್ಕೆ ಸ್ಥಾನವಾಗಿ ಜಗತ್ತಿನ ದೃಶ್ಯವಸ್ತುಗಳ ಪರಿಣಾಮವೆನಿಸುವ ದೇಹವು ಜಗತ್ತಿನ ದೃಶ್ಯಸಾರವಾಗಿಯೂ, ಮಂತ್ರ ಪ್ರಾಣವಾಗಿಯೂ, ಪರಮಾತ್ಮನೆಂಬ ಆತ್ಮನುಳ್ಳದಾಗಿಯೂ ತೋರಿತು. ಅಂದರೆ ದೇಹಾಭಿಮಾನಿ ಜೈತನ್ಯವೆಂಬ ನಿಷ್ಪ್ರಜೀವನು ಇಷ್ಟಲಿಂಗದಲ್ಲಿಯೂ, ಪ್ರಾಣಾಭಿಮಾನಿ ಎಂಬ ಪ್ರಾಣಲಿಂಗದಲ್ಲಿಯೂ, ಕಾರಣವ್ಯಾಪಕನಾದ ಪ್ರಾಜ್ಞನು ಭಾವಲಿಂಗದಲ್ಲಿಯೂ ಬೆರೆತನು. ಹೀಗಾಗಲು ಶಿವಜೀವತತ್ತ್ವಗಳು ಒಂದಾದವು. ಹೇಗೆಂದರೆ. ಇದುವರೆಗೆ ವಿಶ್ವನಿಯಾಮಕವಾದ ಶಿವಜೈತನ್ಯವು ತನ್ನ ಶಕ್ತಿಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ದೃಶ್ಯಪ್ರಪಂಚವೂ, ಆ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಎದುರಿಟ್ಟು ಭಿನ್ನವೆನಿಸಿ ನೋಡುವ ಶಿವನ ಒಂದಂಶವಾದ ಜೈತನ್ಯವೂ ಜಗತ್ತು ಮತ್ತು ಜೀವ ಎಂಬ ಪದಾರ್ಥಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಬಾಹ್ಯ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿಯ ಪದಾರ್ಥಗಳೆಂದುಟಾಗುವ ಅನುಕೂಲ ಪ್ರತಿಕೂಲವೇದನಗಳಿಂದ ಜೀವನಿಗೆ ಸುಖದುಃಖಾನುಭವವಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಬಂಧವಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ಸದ್ಗುರೂಪವೇಶಪೂರ್ವಕವಾದ ಇಷ್ಟಲಿಂಗವು ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಶರೀರ ಸಂಗತವಾಗಲು, ನಿಯಾಮಕ ಜೈತನ್ಯವೆಂಬ ಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಜೀವ ಜೈತನ್ಯವು ಅಭೇದವಾಗಿ ಬೆರೆಯಿತ್ತು-ಬಾಹ್ಯದ ವಿಷಯಗಳು ಈ ಜೈತನ್ಯದ ಶಕ್ತಿವಿಲಾಸರೂಪವೆಂಬುದು ಆರಿಕೆಯಾಯ್ತು. ಸಂಸಾರಬಂಧವು ತೊಲಗಿತು. ದೃಶ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಜೈತನ್ಯವೂ ದೃಶ್ಯವನ್ನು ಕಾಣುವ ಜೈತನ್ಯವೂ ಒಂದೆಯಾಗಿ ದೇಹವು ಪತನವಾಗುವ ತನಕ ಅಗ್ನಿಯೂ ಪ್ರಕಾಶವೂ ಎಂಬಂತೆ ಒಂದೆಯಾದರು. ಭೇದವಾಗಿ ವ್ಯವಹರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ದೇಹಪಾತದಲ್ಲಿ ಒಂದೆಯೊಂದು ಶಾಂತತೇಜವಾಗಿ ಉಳಿವುವು.

ಗೊಗ್ಗಯ್ಯನ ಕೃತಾರ್ಥತೆ.

ವೀರಶೈವ ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೂ ಇನ್ನೊಂದು ಅಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳಿಗೂ ಅಧಿಕಾರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿರುವ ಮಹದಂತರವನ್ನು ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿರುವೆನು. ಶ್ರೀಮದಲ್ಲಮನ ಬೋಧೆಯಿಂದ ಒಕ್ಕಲಿಗನಾದ ಗೊಗ್ಗಯ್ಯನು ಶಿವಾತ್ಮತಾ ವೇದಿಯಾದುದರಿಂದ ಆತನು ಗುರುಸ್ವರೂಪವೆ ಆದನು. ಶಿವಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ವರ್ಣಗಳುಳಿಯಲಾರವು ಈ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಗುರುಶಿಷ್ಯರಿಗಿರುವ ಅಭೇದವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೂ

ಅಲ್ಲಮನು ಗೊಗ್ಗಯ್ಯನನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಿದನು. ನೀನೇ ಪರವಸ್ತುವೆಂದು ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಬೋಧಿಸಿದ ಸದ್ಗುರುವು ಆ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ನೀನು ಗುರುವಾದ ತಾನಲ್ಲವೆಂದು ಬೋಧಿಸಲಾರನು.

ಶಕ್ತಿವಿಶಿಷ್ಟದ್ವೈತವೆ ಅಲ್ಲಮನ ಸಿದ್ಧಾಂತವು.

ಮೇಲಿನ ವಿವರಣದಿಂದ ಅಲ್ಲಮನ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಸ್ವರೂಪವು ನಮಗಾಯ್ತು. ಅದಾವುದೆಂದರೆ ಸಕಲೋಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಶಿವಾಗಮಂಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹೇಳಿದ ಶಕ್ತಿ ವಿಶಿಷ್ಟ ಶಿವಾದ್ವೈತವು. ಇದು ಗೊಗ್ಗಯ್ಯನನ್ನು ಬೋಧಿಸಿದ “ ಬಿತ್ತಿದನಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಬೀಜವ ಎಂಬ ಶಬ್ದಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಗೊಗ್ಗಯ್ಯನು ಮೊದಲೆ ಲಿಂಗಧಾರಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಅದರ ರಹಸ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯಾಸಿಯಾಗಿದ್ದನಲ್ಲದೆ ತತ್ತ್ವವನ್ನರಿತವನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ ಅವನನ್ನು ಪ್ರಭುವು ತನ್ನ ವಚನದಿಂದ ಬೋಧಿಸಿದನು. ಇದೊಂದು ವಾಕ್ಯದಿಂದಲೇ ಆತನ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ತಿಳಿಯಪಾರದವರಿಗಾಗಿ ಇನ್ನು ಒಂದೆರಡು ದಾಹರಣಗಳನ್ನು ಕೊಡುವದುಚಿತವಾಗಿದೆ.

ಲಿಂಗಧಾರಣವು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮೂಲಕುಠಾರವು.

“ ಕಾಣಬಾರದ ಲಿಂಗವೆನ್ನು ಕರಸ್ಥಲಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಹೇಳಲಮ್ಮೆ, ಕೇಳಲಮ್ಮೆ ಎನಗಿದು ಸೋಜಿಗ! ಗೋಹೇಶ್ವರನೆಂಬ ಲಿಂಗ ನಿರಾಕಾರ ಬಯಲು ಸಾಕಾರವಾಗಿ ಎನ್ನ ಕರಸ್ಥಲಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಹೇಳಲಮ್ಮೆ, ಕೇಳಲಮ್ಮೆ” — ಈ ವಚನದ ವಿವರಣವು.

ಯಚ್ಚಕ್ಷುಷಾ ನಪಶ್ಯತಿಯೇನ ಚಕ್ಷೂಂಷಿಪಶ್ಯತಿ | ತದೇವ ಬ್ರಹ್ಮತ್ವಂ ವಿದ್ಧಿ ನೇದಂಯದಿದ ಮುಪಾಸತೇ || ತಲವಕಾರೋಪನಿಷತ್ ೧-೭

ಆವುದೊಂದನ್ನು ಕಂಡೆಂದ ಕಾಣಲಾರನೋ, ಆವುದೊಂದರಿಂದ ಆ ಕಂಠನ ವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯಬಲ್ಲನೋ, ಅದೆ ಬ್ರಹ್ಮವೆಂದು ತಿಳಿ. ಅನಾತ್ಮ ರೂಪವಾದ ಅಂದರೆ ಆತ್ಮನಿಂದ ಭಿನ್ನವಾದ ಆವುದೊಂದನ್ನು (ಅಜ್ಞರು) ತಂಮಿಂದ ಭಿನ್ನವಾಗಿ ಉಪಾಸನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವರೋ ಅದು ಬ್ರಹ್ಮವಲ್ಲೆಂದು ತಿಳಿ. ಎಂಬುಪನಿಷದ್ವೈತ್ಯದಿಂದಲೂ, “ ಏಕೋರುದ್ರಃ ಪರಂಜ್ಯೋತಿಃ ” ಎಂಬಾಗಮ ವಚನದಿಂದಲೂ ಸರ್ವಪ್ರಕಾಶಗಳಿಗೂ ಮೂಲಕಾರಣವಾದುದಾದ್ದರಿಂದ ತನ್ನಿಂದಲೇ ಪ್ರಕಾಶಿತವಾಗುವ ನೇತ್ರ ತೇಜಸ್ಸಿಗೆ ನಿಲುವದ ಲಿಂಗವು ಗುರುವಿನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಇಷ್ಟಲಿಂಗವೆನಿಸಿ ಕರಸ್ಥಲಕ್ಕೆ ಬರಲಾಗಿ ಆ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ವಚನದಿಂದ ಹೇಳಲಾರೆನು. ಹಾಗೂ ಎನ್ನಂತೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಭಕ್ತನ ಕರಸ್ಥಲಕ್ಕೆ ಆ ಲಿಂಗವು ಬರಲು ಆತನು ಅರ್ಚನೆ ಮಾಡಿ

ವನ್ನು ಹೇಳಲನುವಾದರೆ 'ಕೇಳಲಾರೆನು. ಏಕೆಂದರೆ ಯಜ್ಞೋ ತ್ರೇಣ ನಶ್ಯಣೋತಿ ಯೇನ ಶ್ರೋತ್ರಮಿದಂಶ್ರುತಂ' ಎಂಬುಪನಿಷಂತೃತಮ್, "ಯತೋವಾಚೋನಿವತಾಂತೇ ಅಪ್ರಾಪ್ಯಮನ ಸಾಸಹ" ಎಂಬ ನಿಗಮಾಂತ ವಾಕ್ಯವೂ ಪರವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರವಣೇಂದ್ರಿಯವಾಗಿಂದ್ರಿಯಂಗಳ ವ್ಯವಹಾರವಿಲ್ಲೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿವೆ. "ಆಕಾಶ ಶರೀರಂ ಬ್ರಹ್ಮ" ಎಂದೂ "ಆಕಾಯಂ" ಎಂದೂ ನಿಗಮಾಗಮಂಗಳು ಸಾರುವುದರಿಂದ ಪರವಸ್ತುವು ನಿರಾಕಾರ ಬಯಲಾಗಿದೆ. ಅದು ತನ್ನ ಶಕ್ತಿವಿಲಾಸದಿಂದ ಇಷ್ಟಲಿಂಗವೆಂಬ ಸಾಕಾರವಾಗಿ ಎನ್ನ ಕರಸ್ಥಲಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಆ ಸುಖವನ್ನು ಹೇಳಲಾರೆನು.

ಅನುಬಂಧ ಚತುಷ್ಟಯ.

ಈ ವಚನದಲ್ಲಿ ವೀರಶೈವ ಶಾಸ್ತ್ರದ ರಹಸ್ಯವೆಲ್ಲ ಅಡಕವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಆ ಶಾಸ್ತ್ರದ ಅನುಬಂಧ ಚತುಷ್ಟಯವು ಸೂಚಿತವಾಗಿದೆ. ಶಾಸ್ತ್ರದ ವಿಷಯ ಪ್ರಯೋಜನ ಅಧಿಕಾರಿ ಸಂಬಂಧ ವೆಂಬುವೆ ಅನುಬಂಧ ಚತುಷ್ಟಯವು—ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿತವೆ ವಿಷಯ ಅದರ ಜ್ಞಾನದ ಫಲವು ಪ್ರಯೋಜನ. ಶಾಸ್ತ್ರಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಅರ್ಹನು ಅಧಿಕಾರಿ. ಆ ಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿತ ವಿಷಯಕ್ಕೂ ಪ್ರತಿಪಾದ್ಯಪ್ರತಿಪಾದಕ ಸಂಬಂಧ ಇತ್ಯಾದಿ ಹೇಗೆಂದರೆ "ಕಾಣಬಾರದ ಲಿಂಗವು" ಎಂಬುವುದರಿಂದ ನೇತ್ರಾದಿ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಗೆ ಗೋಚರಿಸದ ಲಿಂಗವು ಈ ವೀರಶೈವ ಶಾಸ್ತ್ರ ಪ್ರತಿಪಾದ್ಯವೆಂದು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಲ್ಲದ ಮತ್ತು ಪ್ರಯೋಜನವುಳ್ಳ ವಸ್ತುಶಾಸ್ತ್ರ ಪ್ರತಿಪಾದ್ಯವಹುದು. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದಿ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ತಿಳಿದು ಬರುವ ಪದಾರ್ಥವು ಶಾಸ್ತ್ರ ವಿಷಯವಾಗದು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಿಹುದಾಗಿ ವಿಶೇಷದಿಂದ ಅಪ್ರಸಿದ್ಧವಿರುವ ವಸ್ತುವು ಶಾಸ್ತ್ರವಿಷಯವಹುದು. ಇಲ್ಲಿ ಲಿಂಗವೆಂಬ ಪದಾರ್ಥವು "ಲಿಂಗತಾ" ಎಂಬ ಧಾತುವಿನ ಅರ್ಥವಿಚಾರದಿಂದ ಸರ್ವ ಪದಾರ್ಥಗಳ ಗತಿಸ್ಥಾನವಾದುದು ಎಂದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಿದೆ. ಅಂದರೆ ಈ ಜಗತ್ತಿನ ಸೃಷ್ಟಿಸ್ಥಿತಿಲಯಗಳೆಂಬ ಗತಿಗೆ ಸ್ಥಾನವಾದುದೆಂಬರ್ಥ. ಆದರೆ ಇಷ್ಟರಿಂದ ಲಿಂಗಶಬ್ದಾರ್ಥದ ವಿಶೇಷಜ್ಞಾನ ವಾಗಲರಿಯದು. ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ಕಾಣಬಾರದುದಾಗಿವೆ. ಒಂದಾನೊಂದು ವಸ್ತು ಕಂಡಲ್ಲವೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅಂದರೆ ಅದರಸ್ವರೂಪದ ಪರಿಚಯ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ತಿಳಿಯದು. ಸಾಂಖ್ಯರು ಸತ್ಯರೂಪದ ಮೋಗುಣಾತ್ಮಕವಾದ ಸ್ವಭಾವವೆ ಜಗತ್ಪಾರಣವೆನ್ನುವರು. ವೈಶೇಷಿಕರು ಪರಮಾಣುಗಳು ಜಗತ್ತಿನ ಕಾರಣ

ನೆನ್ನುವರು. ಆದುದರಿಂದ ಲಿಂಗ ಪದಾರ್ಥದ ವಿಶೇಷ ಜ್ಞಾನವಾಗದ ವನು ಲಿಂಗವೆಂದರೆ ಪ್ರಧಾನವೆಂದಾಗಲಿ ಪರಮಾಣುವೆಂದಾಗಲಿ ತಿಳಿಯಲು ಅಭ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ. ಕಾಣಬಾರದ ಎಂಬ ಪದದಿಂದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದಿ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಗೆ ಗೋಚರವಾಗದೆಂದು ತಿಳಿಸಿ ಲಿಂಗವು ಕೇವಲ ಶಿವಶಾಸ್ತ್ರ ವೇದ್ಯವೆಂದು ನಿರೂಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು.

“ಎನ್ನ ಕರಸ್ಥಲಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ” ಎಂಬುದರಿಂದ ಅಧಿಕಾರಿಯೂ ಅಧಿಕಾರಿ ವಿಶೇಷಣ ವಾದ ಅನನ್ಯ ಶಿವಭಕ್ತಿಯೂ ವಿವರಿಸಲ್ಪಡುತ್ತವೆ. ಎನ್ನ ಎಂದರೆ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಹೇಸಿದ ಅಂಗನೆಯೆಂಬರ್ಥ. ಲಿಂಗಜಿಜ್ಞಾಸಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ಸಂಸಾರದಿಂದ ಪರಾಜುಬುನಾದ ಆತ್ಮನೆ ಅಧಿಕಾರಿ ಎಂಬುದು ಶಿವಾಗಮಗಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು. ಮೃಗೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ “ಯೇಷಾಂ ಶರೀರಿಣಾಂ ಶಕ್ತಿಃ ಪತತ್ಯ ನಿನ್ವಿವೃತ್ತಯೇ | ತೇಷಾಂತಲ್ಲಿಂಗಮಾತ್ಮಕಂ | ಅ ಮುಕ್ತಾದ್ವೇಷೋಭವಸ್ಥಿತಾ” ಆನ ಜೀವನಿಗೆ ಈಶಾನುಗ್ರಹವೆಂಬ ದೃಢವಾದ ಶಕ್ತಿ ಪಾತವಾಗದೆಯೂ ಅವನ ಲಕ್ಷಣವು ಏನೆಂದರೆ ಸಂಸಾರ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಯಬುದ್ಧಿಯು ಮತ್ತು ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಲವಲವಿಕೆಯು ಮತ್ತು ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಬೋಧಿಸುವ ಶಿವಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಧೃದ್ಧಿಯು. ಸೂಕ್ಷ್ಮಗಮದಲ್ಲಿ “ಕಾವಾಗತಿರ್ಮಮೇತೈವಂ ಧ್ಯಾಯಮಾನೋ ದಿವಾನಿಶಂ” ನನ್ನ ಗತಿ ಆವುದು ಎಂದು ಹಗಲಿರುಳು ಚಿಂತಿಸುವನೆ ಅಧಿಕಾರಿ ಎಂದು ಹೇಳುವನು.

“ಕರಸ್ಥಲಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ” ಎಂಬುದರಿಂದ ಎಡೆಯಬೇಕೆಂಬ ಉತ್ಕಟ ಇಚ್ಛೆಯು ಮತ್ತು ಆ ಇಚ್ಛೆಗೆ ಮೂಲವಾದ ಶಿವಭಕ್ತಿಯು ಸೂಚಿತವಾಗುತ್ತವೆ. ವಾಯವೀಯದಲ್ಲಿ “ಬಹುನಾತ್ರ ಕಿಮುಕ್ತೇನ ಗುಹ್ಯಾದ್ಗುಹ್ಯತರಂ ಪರಂ | ಶಿವೇಭಕ್ತೀರ್ನಸಂದೇಹಸ್ತಯಾಯುಕ್ತೋ ವಿಮುಚ್ಯತೇ” ಬಹಳ ಹೇಳುವುದರಿಂದೇನು ಪ್ರಯೋಜನವು? ಅತಿಗುಹ್ಯವಾದುದೇನೆಂದರೆ ಶಿವಭಕ್ತಿಯು; ಆ ಶಿವಭಕ್ತಿಯುಳ್ಳವನು ಮುಕ್ತನಾಗುವನೆಂಬಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಎಂದು ಶಿವಭಕ್ತಿಯು ಮುಕ್ತಿಗೆ ಮುಖ್ಯೋಪಾಯವೆಂದು ಹೇಳಿಯಿದೆ. ಭಕ್ತಿ ಎಂದರೆ ಶಿವನ ಮಾತಾತ್ಮ್ಯವನ್ನರಿತು ಮಾಡುವ ಪ್ರೇಮವು. “ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯಜ್ಞಾನಪೂರ್ವಸ್ತು ಸ್ವೇಕೋಭಕ್ತಿರಿತಿ ಸ್ಥಿತಿಃ” ಅದುದರಿಂದ ಶಿವಭಕ್ತಿಯುಕ್ತನಾದ, ಶಿವನೊಡನೆ ಅವಿನಾಭಾವವನ್ನು ಬಯಸುವ ಮುಮುಕ್ಷುವೆ ಈ ಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರಿಯು ಎಂಬರ್ಥವು ಸಿದ್ಧವಾಯ್ತು. ಹಾಗೂ ಬಂದರೆ” ಎಂಬ ಶಬ್ದದಿಂದ ಲಿಂಗವು ಕರಸ್ಥಲಕ್ಕೆ ಬರುವುದು ಬಹುಲವಾದೆವುಳ್ಳದ ಸಲಿವು ಅಂದರೆ ಅನೇಕ ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸಾರವಾದ ಪುಣ್ಯರಾಶಿಯ

ಫಲವು ಎಂದು ಸೂಚಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ವಾಯುವೀಯದಲ್ಲಿ “ ಏವಂಪ್ರಕ್ಷೀಣವ್ಯಾಪಸ್ಯ ಬಹುಭಿರ್ಜನ್ಮಭಿಃ ಕ್ರಮಾತ್ | ಸಾಂಬೇಸರ್ವೇಶ್ವರೇ ಭಕ್ತಿಜ್ಞಾನನಪೂರ್ವಾಪ್ರಜಾಯತೇ ” ಅನೇಕ ಜನ್ಮಗಳಿಂದ ಕ್ರಮದಿಂದ ಪಾಪವು ಕ್ಷಯವಾಗಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಅವನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಸರ್ವೇಶ್ವರನಾದ ಅಂಬಿಕಾರಮಣನಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯುಂಟಾಗುವುದು. ಎಂದು ಹೇಳಿಯಿದೆ.

ಅವರ್ಣನೀಯವಾದ ನಿರುಪಮ ಸುಖಪ್ರಾಪ್ತಿಯೂ, ದುಃಖಾಭಾವವೂ ಈ ಶಾಸ್ತ್ರ ಸಮಧಿಗತ ಲಿಂಗಾಂಗ ಸಾಮರಸ್ಯಕ್ಕೆ ಫಲವು. “ ಕರಸ್ಥಲಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ಕರಸ್ಥಲದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗವು ನೆಲಗೊಂಡರೆ ಎಂಬುದರಿಂದ ಸಾಮರಸ್ಯವು ಅಂದರೆ ಅಂಗಲಿಂಗಗಳಿಗ ನಿಯೋಗವು ಸೂಚಿತವಾಗಿದೆ. ಸಾಮರಸ್ಯವೇ ಮುಕ್ತಿಯು. ಪರಿಶುದ್ಧೇನ ಮನಸಾ ನಿಯಮೇನ ದೃಢ ಪ್ರತಃ | ಶಿವಸ್ಯಲಿಂಗಂ ಬಿಭ್ರಾಣಃ ಶಿವಮೇವಪ್ರಪದ್ಯತೇ || ಕೈವಲ್ಯಸಾರದಲ್ಲದಾಹರಿಸಿದ ಶಿವರಹಸ್ಯ ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ದೃಢವ್ರತನಾಗಿ ನಿಯಮದಿಂದ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಧರಿಸುವಾತನು ಶಿವನನ್ನೆ ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ. ಅದರಂತೆಯೇ ಅನುಭವ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ; “ ಸಮ್ಯಗ್ರೋಗೋಹಿಸಂ ಯೋಗೋ | ಭವೇಲ್ಲಿಂಗಾಂಗಯೋಃಸದಾ | ಸಂಯೋಗ ಏವ ಸಾಯುಜ್ಯರೂಪಾ ಮುಕ್ತಿನೃಚಾಪರಾ || ” ಲಿಂಗಾಂಗಗಳ ದೃಢವಾದ ಯೋಗವೇ ಸಾಯುಜ್ಯ ಮುಕ್ತಿ ಎಂಬುದು ಬೇರೆಯಲ್ಲ.

“ ಹೇಳಲಮ್ಮ ಕೇಳಲಮ್ಮ ” ಎಂಬ ಶಬ್ದಗಳಿಂದ ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಲಿಂಗಾಂಗ ಸಾಮರಸ್ಯವೆಂಬ ಮುಕ್ತಿಯ ಸುಖವು ಅವರ್ಣನೀಯವಾದುದು ಎಂದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟು ಈ ವೀರಶೈವ ಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ಸಾಂಸಾರಿಕ ತಾಪನಿವೃತ್ತಿಯ ಪರಮಾನಂದವೆ ಪ್ರಯೋಜನವೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಮುಕ್ತಿಯು ಪರಮಪುರುಷಾರ್ಥವೆಂದು ಸಕಲಶಾಸ್ತ್ರ ಪ್ರವರ್ತಕರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ಶಿವಭಕ್ತಶಿಖಾಮಣಿಯಾದ ಗೌತಮನು ನ್ಯಾಯ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ “ ದುಃಖಜನ್ಮಪ್ರವೃತ್ತಿದೋಷ ಮಿಥ್ಯಾಜ್ಞಾನಾ ನಾನುತ್ತರೋತ್ತರಾಪಾಯೇ ತದನಂತರಾಪಾಯಾದಪನರ್ಗಃ ” ಎಂದು ಹೇಳಿರುವನು. ಅಂದರೆ ಆತ್ಮನು ಇಲ್ಲ ಎಂದೂ, ದೇಹವೇ ಆತ್ಮನೆಂದೂ ಮೊದಲಾಗಿ ಆತ್ಮವಿಷಯವಾಗಿಯೂ, ದುಃಖಮಯವಾದ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ಸುಖಮಯವೆಂದೂ, ಶಾಂತಿಸುಖಾನುಭವ ಮಯ ಮುಕ್ತಿಯು ಒಣ್ಣುವೆಂದೂ, ಸಂಸಾರ ಮುಕ್ತಿ ವಿಷಯವಾಗಿಯೂ ಇರುವ ಅಜ್ಞಾನವು ತತ್ತ್ವಜ್ಞಾನದಿಂದ ನಾಶವಾಗಲು ಅದರಿಂದ ಹುಟ್ಟುವ ರಾಗದ್ವೇಷ ಕಾಮಕ್ರೋಧಾದಿ ದೋಷಗಳು ನಾಶವಾಗುತ್ತವೆ. ಆ ದೋಷಗಳು ನಾಶವಾಗಲು ದೋಷಗಳಿಂ

ದ ಹುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದ ಪುಣ್ಯ ಪಾಪ ಪ್ರವೃತ್ತಿಯು ಇಲ್ಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದಿಲ್ಲದಾಗಲು ಆದರಿಂದಾಗುವ ಜನ್ಮವಿಲ್ಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಪುಣ್ಯ ಪಾಪರೂಪ ಕರ್ಮಗಳೆಂಬಲೆ ಜನ್ಮವು. ಜನ್ಮವು ಇಲ್ಲದಾಗಲು ದುಃಖವಿಲ್ಲದಾಗುವುದು ಜೀವನು ಎಂಬತ್ತು ಲಕ್ಷಯೋನಿಗಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತಲೂ ಸಾವುತ್ತಲೂ ಪಡುವ ದುಃಖವು ಅವರ್ಣನೀಯವಾಗಿದೆ. ಆ ದುಃಖವು ನಿವಾರಣವಾಗುತ್ತಲು ಸ್ವಯಂ ಪ್ರಕಟವಾಗುವ ಆನಂದದ ಸುಗ್ಗಿಯು ಹೇಳಲು ಬಾರದು. ಕೇಳಲುಬಾರದು. ಸಾಂಸಾರಿಕ ದುಃಖವು ಆವರಿಸಿದಾಗ ಸಹ, ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಿಂಚು ಹೊಳೆವಂತೆ ಕ್ಷಣಿಕವಾಗಿ ತೋರುವ ಪುತ್ರಲಾಭಾದಿ ಸುಖಗಳು ಎಷ್ಟೋ ಅವರ್ಣನೀಯ ವಾಗಿರಲು ಸರ್ವದುಃಖಗಳ ನಿವೃತ್ತಿ ಅಥವಾ ಅವಸಾನ ಎಂಬ ಮೋಕ್ಷವು ಅವರ್ಣನೀಯ ವಾದುದೂ ಶಬ್ದಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಮೀರಿದುದೂ ಎಂಬಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ.

ಪರವಸ್ತು ಶಕ್ತಿ ವಿಶಿಷ್ಟವು, ಲಿಂಗಾಂಗಗಳು ಶಕ್ತಿ ಭಕ್ತಿ ವಿಶಿಷ್ಟವು.

“ ಗುಹೇಶ್ವರನೆಂಬ ಲಿಂಗ ನಿರಾಕಾರ. ಬಯಲು ಸಾಕಾರವಾಗಿ ಎನ್ನು ಕರಸ್ಥಲಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ” ಎಂಬ ಶಬ್ದಗಳಿಂದ ಲಿಂಗವೆಂಬ ಪರವಸ್ತುವು ಶಕ್ತಿ ಸಮೇತವಾದುದೆಂದೂ, ಅಂಗನೆಂಬಾತ್ಮನು ಭಕ್ತಿ ಸಮೇತನು ಎಂದೂ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಲಿಂಗ ಶಬ್ದವು ಶಕ್ತಿ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಶಿವತತ್ವವನ್ನು ಬೋಧಿಸುತ್ತದೆ. “ ಲಿಂಗಂ ಶೈವಮಿದಂ ಸಾಕ್ಷಾಚ್ಚೈವಶಕ್ತ್ಯುಭವಯಾತ್ಮಕಂ ” ಸೂ. ಈ ಶಿವಲಿಂಗವು ಶಿವಶಕ್ತಿಗಳೆರಡರಿಂದಲೂ ಕೂಡಿದುದು. ನಿರಾಕಾರವಾದ ವಸ್ತುವು ಸಾಕಾರವಾಗಿ ಎಂಬುದರಿಂದ ಶಿವಶಕ್ತಿಗಳೆರಡು ಅನ್ಯೋನ್ಯಸಮ ರಸಭಾವದಿಂದವೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯುತ್ತಿದೆ. ನಿರಾಕಾರ ವಸ್ತುವು ಮಹಾಸ್ಥಲವೆಂದೂ ಪರಸ್ಥಲವೆಂದೂ ಸಂಜ್ಞೆಯುಳ್ಳದಾಗಿದೆ. “ ಪರನಿರ್ವಾಣ ನಿಷ್ಕಾನಾಯುಧ್ಯ ನೇತ್ವರಮಂಪದಂ ತದಾಹುಃಸ್ಥಲಮದ್ವೈತಂಶಿವಜ್ಞಾನೈ ಕತಪ್ತರಾ || ” ಸಂಸಾರದ ಉಪಶಮವೆಂಬ ಪರನಿರ್ವಾಣದಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಕೆಯುಳ್ಳವರು ಆವುದಾನೊಂದು ಸ್ಥಾನವನ್ನು ತಮ ಅಂತಿಮಪದವೆಂದು ನೆನೆವರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಶಿವಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ತಾತ್ಪರ್ಯವುಳ್ಳ ಯೋಗಿಗಳು ದ್ವೈತರಹಿತವಾದ ಸ್ಥಲವೆನ್ನುವರು. ಇಂತಪ್ಪ ಶಿವತತ್ವದಲ್ಲಿ ಆ ಶಿವತತ್ವದ ಸ್ವವಿಮರ್ಶ, ರೂಪವಾದ ಅಂದರೆ ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪದ ಎಚ್ಚರನೆಂಬ ಶಕ್ತಿಯುಂಟು. ಆ ಶಕ್ತಿ ಇದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಶಿವನು ಸ್ವತಃ ಸಿದ್ಧನೆನಿಸುವನು

ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿರುವ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಾನುಭವ ಅಥವಾ ಸ್ವವಿಮರ್ಶ ಎಂಬುದು ಇಲ್ಲದರಿಂದ ಅವು ಜಡವೆನಿಸುತ್ತವೆ. ತಮ ಆಸ್ತಿತ್ವದ ವಿಷ

ಯಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸುತ್ತವೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತೋರುವ ಆಕಾಶಾದಿ ಪಂಚಭೂತಗಳಿಗೆ ಸ್ವವಿಮರ್ಶ ಅಥವಾ ಸ್ವಾನುಭವವು ಇಲ್ಲದರಿಂದ ಅವುಗಳು ಅವೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಸ್ವಮಾತ್ಮ ಎಂದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯತಕ್ಕವನೊಬ್ಬನೂ ಆ ತಿಳಿಯತಕ್ಕವನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಚಿತ್ತಾದಿ ಅಂತಃಕರಣವೂ ಬೇಕು. ಪರಮಾತ್ಮನು ಸ್ವವಿಮರ್ಶದಿಂದಲೇ ಸ್ವಾನುಭೂತಿಯಿಂದಲೇ ಸಿದ್ಧನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸ್ವತಃ ಸಿದ್ಧನಾಗಿ ಹನು. ಪರಮಾತ್ಮನ ಅನುಭೂತಿಯು ಸಚ್ಚಿದಾನಂದಾತ್ಮಕವಾದ ಪರಮಾತ್ಮನಂತೆಯೇ ಸಚ್ಚಿದಾನಂದ ಮಯವಿಹುದು. ಇದನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮಗಮದಲ್ಲಿ 'ಅಸ್ತಿ ಕಶ್ಚಿತ್ ಸ್ವತಃ ಸಿದ್ಧಃ ಸಚ್ಚಿದಾನಂದ ಲಕ್ಷಣಃ' ಸಚ್ಚಿದಾನಂದ ಸ್ವರೂಪನಾದ ಅವರ್ಣನೀಯನಾದ ಒಬ್ಬನು (ಶಿವನು) ಇರುವನು. ಅವನು ಸ್ವತಃ ಸಿದ್ಧನು ಅಂದರೆ ಅವನ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಾಹ್ಯವಾದ ಪ್ರಮಾಣಗಳ ಅಪೇಕ್ಷೆಯು ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿಯಿದೆ.

ಹೀಗೆ ಸ್ವಶಕ್ತಿ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ನಿರಾಕಾರವಸ್ತುವು ಭಕ್ತರ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಉಪಾಸನೆಗೆ ತಕ್ಕ ಆಕಾರವನ್ನು ಹೊಂದಿತೆಂಬ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಅಲ್ಲಮನು ನಿರಾಕಾರಬಯಲು ಸಾಕಾರವಾಗಿ ಎಂಬ ನುಡಿಗಳಿಂದ ತೋರಿಸುವನು. "ನಿರಾಕಾರ ಬಯಲು" ಎಂದರೆ ಸರ್ವಕ್ಕೆ ಆಧಾರವಾದ ಸ್ಥಲವೆಂಬರ್ಥ. ಬಯಲು ಸಮಸ್ತಕ್ಕೆ ಆಧಾರವು. ಅದು ಆಕಾರವಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಹೊರಗಿನ ದಾವು ದೊಂದು ಕಾರಣವಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಬಾಹ್ಯವಾದ ಪದಾರ್ಥವೇ ಇಲ್ಲ. ಅದು ನಿರಾಕಾರ ಬಯಲು ಸರ್ವವನ್ನು ಒಳಗೆ ಕೊಂಡುಹಿಡಿದು. ಅದುದರಿಂದ ತನ್ನ ಶಕ್ತಿಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದಿಂದ ಪರಮಾತ್ಮನು ರೂಪವನ್ನಂಗೀಕರಿಸಿದನು. ಸುಪ್ರಭೇದದಲ್ಲಿ "ಯತೀನಾಂ ಮಂತ್ರಿಣಾಂ ಜೈನಜ್ಞಾನಿನಾಂ ಯೋಗಿನಾಂ ತಥಾ | ಧ್ಯಾನಪೂಜಾನಿಮಿತ್ತಂ ಹಿತನುಂ ಗೃಹ್ಣಾತಿ ಮಾಯಯಾ" ನಿರಾಕಾರದಲ್ಲಿ ಧ್ಯಾನಪೂಜೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕವಕಾಶವಿಲ್ಲೆಂದು ಪರಶಿವನು ಯತಿಗಳ, ಮಂತ್ರಸಾಧಕರ, ಜ್ಞಾನಿಗಳ ಮತ್ತು ಯೋಗಿಗಳ ಧ್ಯಾನಪೂಜೆಗಳಿಗಾಗಿ ಮಾಯೆಯಿಂದ ಆಕಾರವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇಲ್ಲಿ ಮಾಯೆಯೆಂದರೆ ಪರಶಕ್ತಿಯು. "ಅಸ್ತಭ್ನಾತ್ ಮಾಯಯಾ ದ್ಯಾಮವಪ್ರಸಃ" ಜಾರಿ ಬೀಳದಂತೆ ದ್ಯುಲೋಕವನ್ನು ಪ್ರಜ್ಞಾಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಪರಮೇಶ್ವರನು ನಿಶ್ಚಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು. (ಋ. ೨-೧೨-೩) ಎಂಬಲ್ಲಿ ಮಾಯಾ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಸಾಯಣಾಚಾರ್ಯನು ಪ್ರಜ್ಞೆಯೆಂದು ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೇಳಿರುವನು. ಅದುದರಿಂದ ನಿರಾಕಾರನಾದ ಪರಶಿವನು ತನ್ನ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಆಕಾರವನ್ನು ತಾಳಿದನು, ಎಂಬರ್ಥವು.

ಉಪಾಸ್ಯರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿದಂತೆ ಶಿವನು ಉಪಾಸಕ ರೂಪವನ್ನೂ ಶಕ್ತಿವಿಲಾಸದಿಂದಲೇ ಧರಿಸಿದನು. ನಿರಾಕಾರದಲ್ಲಿ ಉಪಾಸ್ಯೋಪಾಸಕ ಗಳೆರಡೂ ಇದ್ದರಿಂದ, ಅದರಲ್ಲಿ ಉಪಾಸ್ಯ ರೂಪವು ತೋರಲು ಉಪಾಸಕ ರೂಪವಾದರು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಕಟವಾಯ್ತು. ಇದನ್ನು ಅನುಭವ ಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಶಿವವಾಕ್ಯಗಳಿಂದಲೇ ಮಾಯೆ ವಿಭುವು ತೋರಿಸಿರುವನು. “ ಸ್ಥಲಂ ನಾಮಪರಂ ತತ್ತ್ವಂ ಶಿವರುದ್ರಾದಿಸಂಜ್ಞಕಂ | ಉಪಾಸ್ಯೋಪಾಸಕತ್ವೇನ ಸ್ವಯಮೇವದ್ವಿಧಾಭವೇತ್ | ಲಿಂಗಸ್ಥಲಮುಪಾಸ್ಯಂ ಸ್ಯಾದಂಗ ಸ್ಥಲಮುಪಾಸಕಂ | ಉಪಾಸ್ಯತ್ವಂ ತಥೋಪಾಸಕತ್ವಂಚ ಪರಮುಶಿವಃ | ಅಪ್ರಚ್ಯುತಾತ್ಮಭಾವೇನ ಸ್ಥಿತಃ ಸನ್ನಾತ್ಯಲೀಲಯಾ || ಸ್ವಶಕ್ತ್ಯಾಯುಗಪತ್ಸಾಕ್ಷಾತ್ಪ್ರಾಪ್ತವ ಸ್ವಯಂ ಕ್ರಮಾತ್ || ನಾಶಿವಸ್ಯಶಿವೋಪಾಸ್ತಿರ್ಘಟಿತೇಜ ನೈಕೋಟಿಭಃ ಶಿವಸ್ಯೈವಶಿವೋಪಾಸ್ತಿ ರಿತಿ ನಾನಾಶ್ರುತಿಸ್ಥಿತಃ || ” ಸ್ಥಲವೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಿರುವ ಪರತತ್ತ್ವವು ಶಿವನೆಂದೂ ರುದ್ರನೆಂದೂ ಹೆಸರನ್ನುಳ್ಳದು. ಅದು ತಾನೇ ಉಪಾಸಕನೆಂದೂ ಉಪಾಸ್ಯನೆಂದೂ ಎರಡು ವಿಧವಾಯ್ತು. ತನ್ನ ಲೀಲೆಯಿಂದ ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಎರಡು ತೆರನಾದರು ಅತ್ಮಭಾವಕ್ಕೆ ಚ್ಯುತಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ವಿಕಾರವು ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಲಿಂಗತತ್ತ್ವವೇ ಉಪಾಸ್ಯವು ಅಂಗತತ್ತ್ವವೇ ಉಪಾಸಕವು. ಶಕ್ತಿಯ ಮಹಿಮೆಯಿಂದ ತಾನೆ ಲೀಲೆಯಿಂದ ಉಪಾಸ್ಯೋಪಾಸಕನಾಯ್ತು. ಶಿವನಲ್ಲದವನು ಕೋಟಿಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿದರು ಶಿವೋಪಾಸಕನಾಗಲಾರನು.

ಲಿಂಗಾಂಗೈಕ್ಯ

ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಗರ್ಭೀಕರಿಸಿ ಪ್ರಭುವು, “ ಗುಹೇಶ್ವರನೆಂಬ ಲಿಂಗನಿರಾಕಾರ ಬಯಲು ಸಾಕಾರವಾಗಿ ಎನ್ನ ಕರಸ್ಥಲಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ” ಎಂದು ನುಡಿದಿರುವನು. ಇಲ್ಲಿ ಗುಹೇಶ್ವರನು ನಿರಾಕಾರ ಬಯಲು ಎಂದುಹೇಳಿದೆಯಾದರು, ಎನ್ನ ಎಂಬ ಉಪಾಸಕನನ್ನು ಗುಹೇಶ್ವರನಿಂದ ಬೇರೆಯಾಗಿಯೆ ಪ್ರಭುವು ಹೇಳಿರುವನು. ಆದರಿಂದ ಲಿಂಗಾಂಗಗಳ ಭೇದವು ಕಾಣುತ್ತದೆಂದು ಶಂಕಿಸಲಾಗದು:

“ ಗುಹೇಶ್ವರನೆಂಬ ” ಎಂಬೀಶಬ್ದಗಳಿಂದ ಲಿಂಗಾಂಗಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಪರಸ್ಥಲವೆ ಪ್ರಭುವಿನಿಂದ ನಿರೂಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಹೇಗಾದರೆ ಗುಹ ಎಂಬ ಶಬ್ದವು ಗುಹ ಧಾತುವಿಗೆ “ ಇಗು ಪಧಜ್ಞಾಪ್ರೀತಃ ಕಃ ಎಂಬ ಸೂತ್ರದಿಂದ ಕ ಪ್ರತ್ಯಯು ಪರವಾಗಿ ನಿಷ್ಪನ್ನವಾಗಿದೆ. ಗುಹ ಧಾತುವು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ, ಗುಹದಲ್ಲಿದ್ದು

ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ವ್ಯಾಪ್ತಿಯೆಂದರೆ ಹೆಚ್ಚುವಣ-ಹೆಚ್ಚುವಣವೆಂದರೆ ಬಯಲಾಗಿರುವಣ. ಬಯಲಾದುದೆ ಆಶ್ರಯವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಸ್ಥಲಶಬ್ದವೂ ಆಶ್ರಯವಾಚಕವಾಗಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಗುಹನೆಂದರೆ ಸ್ಥಲವೆಂಬರ್ಥ. ಈಶ್ವರಶಬ್ದವು “ಆಶೋತೇರಾಶುಕರ್ಮಣಿ ವರಹಾ ಚ” ಎಂಬ ಸೂತ್ರದಿಂದ ಆಶ ಎಂಬ ವ್ಯಾಪ್ತಿಬೋಧಕ ಧಾತುವಿಗೆ ವರಹಾ ಪ್ರತ್ಯಯವುಹತ್ತಿ ಆಗಿದೆ. ಕೇವಲ ಗುಹ ಶಬ್ದವನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದರೆ ವಿಶ್ವಕ್ಕೆ ಆಶ್ರಯವಾದ ವಸ್ತು ಜಡವಾದರು ಆಗಬಹುದೆಂಬ ಶಂಕೆಗಾಸ್ಪದವಿದೆ. ಈಶ್ವರ ಪದದಿಂದ ವ್ಯಾಪಕದ ಜಡತ್ವವು ಹೋಗಿ ನಿಯಾಮಕತ್ವದ ಬೋಧನಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅದುದರಿಂದ ಗುಹೇಶ್ವರನೆಂಬ ಪದದಿಂದ ವಿಶ್ವಾಧಾರವಾಗಿಯೂ ವಿಶ್ವನಿಯಾಮಕವಾಗಿಯೂ ಒಪ್ಪುವ ವಸ್ತುವಾದುದು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಇಂತಪ್ಪ ವ್ಯಾಪಕನಿಯಾಮಕ ವಸ್ತುವಿನಿಂದಲೇ ಸರ್ವವಿಶ್ವವು ಸೃಷ್ಟವಾಗಬಹುದಾದುದರಿಂದ ಆ ವಿಶ್ವವು ಅದರ ಶಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ತಾದೃಶ್ಯವಿನಿಂದ ಇರುವುದೆಂಬರ್ಥವು ದ್ಯೋತಿಸುವಾಗುತ್ತದೆ.

ಈಶ್ವರಶಬ್ದವನ್ನು “ಸ್ಥೇಶಭಾಸಸಿಕರಸೋವರಚ್” ಎಂಬ ಸೂತ್ರದಿಂದ ಈಶ ಧಾತುವಿಗೆ ವರಚ್ ಎಂಬ ಪ್ರತ್ಯಯದಿಂದ ಮಾಡಿದರು ಇದೇ ಅರ್ಥವು ನಿಷ್ಪನ್ನವಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಗುಹ ಎಂದರೆ ವಿಶ್ವಾಧಾರನಾಗಿ ಈಶ್ವರ ಎಂದರೆ ವಿಶ್ವನಿಯಾಮಕನಾದವನು ಎಂಬರ್ಥವು. ಇಂತು ಗುಹೇಶ್ವರ ಶಬ್ದವು ಶಕ್ತಿ ವಿಶಿಷ್ಟ ಶಿವತತ್ತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂತಪ್ಪ ವಸ್ತುವಿನಿಂದಲೇ ಉಪಾಸ್ಯ ಪಾಸಕಗಳೆಂಬ ಲಿಂಗಾಂಗಗಳು ಆತ್ಮ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕೆ ಅಂಥರೆ ಪರಸ್ಥಳವೆಂಬ ವಸ್ತುವಿನ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕೆ ಚ್ಯುತಿ ಇಲ್ಲದೆ ಅನಾದಿಯಿಂದ ಸೃಜಿಸುವುದು.

ಷಡಂಗಲಿಂಗಗಳು ಷಡ್ಭಕ್ತಿ ಕಲೆಗಳು.

ತನ್ನ ನಾಶ್ರಯಿಸುಪ ಮುಮುಕ್ಷುಗಳಿಗೆ ಬೋಧಿಸುವ ಆಚಾರಾದಿ ಮಹಾ ಲಿಂಗಾಂತವಾದ ಆರಲಿಂಗಗಳ ಮತ್ತು ಭಕ್ತಾದಿ ಐಕ್ಯಾಂತವಾದ ಆರು ಅಂಗಗಳ ಸ್ವರೂಪವು ಪ್ರಭುವಿನ ಈ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿದೆ. ಹೇಗೆಂದರೆ:—

“ಎನ್ನ ಕರಸ್ಥಲಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ” ಎಂಬಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಮಹೇಶಪ್ರಸಾದಿಗೆ ಳೆಂಬ ಮೂರು ಅಂಗಸ್ಥಳಗಳೂ ಆಚಾರಗುರುಶಿವಲಿಂಗಗಳೆಂಬ ಮೂರು ಲಿಂಗಸ್ಥಳಗಳೂ ಗುಣಾತ್ಮಕವಾಗಿವೆ.

“ಬಂದರೆ ಎಂಬಲ್ಲಿ ಶುಕ್ಲವಾದ ಇಚ್ಛೆಯು ದ್ಯೋತಿತವಾಗಿದುದು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ ಈ ಲಿಂಗಧಾರಣದ ಇಚ್ಛೆಯಲ್ಲಿ ಸುಸಾರ ಹೇಯವು ಗರ್ಭಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಸುಸಾರ ಹೇಯದಿಂದ ಆಚಾರಾಭಿಮುಖತ್ವವೂ ಗರೂಪಸರ್ಪಣವೂ ಫಲಿತವಾಗಿವೆ ಆಚಾರಲಿಂಗ ಗುರಲಿಂಗಗಳು ಇದರಿಂದ ಬಂದುವು. ಮತ್ತು ಭಕ್ತಮಾರ್ಗದ ಸ್ಥಳಗಳು ಸಮಾನೇ ಶವಾಸವು ಶ್ರದ್ಧಾ ನಿಷ್ಠಾ ಬಕ್ತಿಗಳು ಒಡನೆ ಬಂದುವು. ಆಚಾರಪರನಾಗಿರುವುದೇ ಆಚಾರ ಲಿಂಗಭಕ್ತಿ-ಇದಕ್ಕೆ ಶ್ರದ್ಧೆಯು ಕಾರಣವು. ಶ್ರದ್ಧೆ ಇಲ್ಲದೆ ಆಚಾರವು ಬಾರದು ಲಿಂಗಧಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಗುರುವಿನುಪಸರ್ಪಣವೇ ಗುರುಭಕ್ತಿ. ಇದಕ್ಕೆ ನಿಷ್ಠೆಯು ಹೇತುವು. ಶಿವಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಠೆ ಇಲ್ಲದೆ ಆದರಲ್ಲಿ ಹೇದಲಿಂಗಧಾರಣದ ಇಚ್ಛೆಯಾಗದು. “ಕರ್ಮಲಕ್ಷ್ಯ” ಎನ್ನುವುದರಿಂದ ಶಿವಲಿಂಗವು ಬಂಜಿತುಶಿವಲಿಂಗವೇ ಇಷ್ಟಲಿಂಗವು. ಅವಧಾನ ಭಕ್ತಿಯು ಅದರೊಡನೆ ಸಿಷ್ಟವಾಯ್ತು. ಅವಧಾನವೆಂದರೆ ಎಚ್ಚರವು. ಕರ್ಮಲಗತವಾದ ಇಷ್ಟ ಲಿಂಗವನ್ನು ಸಾಂಸಾರಿಕ ವೃತ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮನವೆರಗಿಸದೆ ಎಚ್ಚರದಿಂದ ನಿರೀಕ್ಷಿಸದೆ ಇಷ್ಟಲಿಂಗವು ಗೋಚರಿಸದು.

ಈ ಲಿಂಗಗಳ ಶಕ್ತಿಗಳ ನಿವೃತ್ತಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾವಿದ್ಯಾಕಲೆಗಳು. ನಿವೃತ್ತಿ ಕಲೆಯು ಅಂಗನನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಿಂದ ನಿವೃತ್ತಿಗೊಳಿಸಿ, ಶಿವಾಭಿಮುಖನನ್ನು ಮಾಡುತ್ತದೆ ಇದು ಆಚಾರಲಿಂಗದ ಶಕ್ತಿಯು ಪ್ರತಿಷ್ಠಾಕಲೆಯು ನಿವೃತ್ತಿಮುಖನಾದ ಅಂಗನನ್ನು ಶಿವನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಇದು ಗುರುಲಿಂಗದ ಶಕ್ತಿಯು ವಿದ್ಯಾಕಲೆಯು ಶಿವನಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗೊಂಡ ಅಂಗವನ್ನು ಶಿವರೂಪ ಧಾರವದ ವಿಚಾರವನ್ನು ಮಾಡಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಇದು ಶಿವಲಿಂಗ ಶಕ್ತಿಯು. ಆದುದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಿವೃತ್ತಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾ ವಿದ್ಯಾಕಲೆಗಳೂ ಅವುಗಳ ಪರಿಣಾಮವಾದ ಶ್ರದ್ಧಾ ನಿಷ್ಠಾ ಅವಧಾನಗಳೂ ಬಂದವು. ನೋದಲಿದ ಮೂರು ಕಲೆಗಳು ಲಿಂಗವನ್ನು, ಶ್ರದ್ಧಾ ನಿಷ್ಠಾ ಅವಧಾನಗಳು ಅಂಗವನ್ನು ಅಪ್ರಯತ್ನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ.

“ಹೇಳಲಮ್ಮೆ ಕೇಳಲಮ್ಮೆ” ಎಂಬಲ್ಲಿ ಜಾಗಮಲಿಂಗ ಪ್ರಸಾದಲಿಂಗ ಮಹಾಲಿಂಗಗಳೂ ಪ್ರಾಣಲಿಂಗ ಶರಣ ಐಕ್ಯರೂ ಅಂತರ್ಭಾವವನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ ಹೇಗೆ? “ಹೇಳಲಮ್ಮೆ ಕೇಳಲಮ್ಮೆ” ಎಂಬುವ ನುಡಿಗಳು ಶಿವಜ್ಞಾನವು ನಾಂಜ್ಞಾನಸಾಗೋಚರವೆಂದು ತೋರಿಸುತ್ತಿವೆ. ಅವಧಾನ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಬಾಹ್ಯ ವಿಷಯಗಳಿಂದ ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿ ಅಂತರದಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸಿನ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ತಿರುವಿದ ಮಹಿಮನಿಗೆ ಅತ್ಯನಿಂದನಿಷ್ಠನಾದ ಶಿವಾನುಭವವು

ಆಗುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಅಂತರಾನಂದವು ವ್ಯಕ್ತವಾಗ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಈ ಅನುಭವವೂ ಈ ಅನಂದವೂ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವವಲ್ಲ. ಹೊರಗಿನ ವಿಷಯಗಳಿಂದ ಪರಾಜ್ಞಾನವಾಗಿಯೇ ಈ ಅನುಭವವು ಆಗುವುದರಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹರಿಯುವವಾದ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಂದ ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬರಲಾರವು. ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬಾರದ ಅನುಭವಾನಂದಗಳನ್ನು ಅಂಗನು ಸ್ತಿಮಿತನಾಗಿ ಅಥವಾ ನಿಶ್ಚಲನಾಗಿ ಆ ಅನಂದದಲ್ಲಿ ವ ಗ್ನನಾಗಿ ಸಾಮರಸ್ಯದಿಂದ ಅನುಭವಿಸುವನು. ಇವು ಅನುಭವ ಅನಂದ ಸಮರಸ ಭಕ್ತಿಗಳೆನಿಸುತ್ತವೆ.

ಈ ಭಕ್ತಿಗಳು ಪ್ರಾಣಲಿಂಗ ಶರಣ, ಐಕ್ಯರೆಂಬ ಅಂಗನನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಿವೆ. ಜೀವನು ದೇಹಪ್ರಾಣಗಳನ್ನು ಅಭಿಮಾನಿಸಿ ಲೌಕಿಕ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವಂತೆ ಲಿಂಗಪ್ರಾಣಿಯು ಈ ಅನುಭವವನ್ನು ಹೊಂದುವದರಿಂದ ಅನುಭವಭಕ್ತಿಯು ಪ್ರಾಣಲಿಂಗ ಸ್ಥಳವನ್ನಾಶ್ರಯಿಸಿದೆ. ಇಂದ್ರಿಯ ಸಂಗದಿಂದ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವ ಅನಂದದಲ್ಲಿ ಜೀವನು ಮಗ್ನನಾಗಿ ಆ ಲೌಕಿಕ ಸುಖಗಳಲ್ಲಿಯೇ ರಮಿಸುತ್ತಾನೆ. ಕಿಂಬಹುನಾ ತದೇಕಶರಣನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅಂಗನು ಶಿವಾನುಭವದ ಅನಂದವನ್ನು ಆಸ್ವಾದಿಸಿ ಆ ಅನಂದದಲ್ಲಿಯೇ ಮನವೆರಕವಾಗಿ ತದೇಕ ಶರಣನಾಗುವುದರಿಂದ ಶರಣಸ್ಥಲವನ್ನಾಶ್ರಯಿಸಿ ಅನಂದಭಕ್ತಿಯುಂಟು. ಈ ಅನಂದದಲ್ಲಿ ಅಂಗನು ಬಾಹ್ಯ ಕರಣಗಳೂ ಅಂತಃಕರಣವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಮಗ್ನನಾಗುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಸಾಮರಸ್ಯದಿಂದಲೇ ಅನುಭವಿಸುವನು. ಇದೆ ಸಾಮರಸ್ಯ ಭಕ್ತಿಯು. ಐಕ್ಯಸ್ಥಲಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿದುದು.

ಅನುಭವ ಭಕ್ತಿಯು ಜಂಗಮ ಲಿಂಗವನ್ನಾಶ್ರಯಿಸುವಲ್ಲಿ ಅಂಗನಿಗೆ ಸಾಧನವಾಗಿದೆ. ಮೇಲೆ ವಿದ್ಯಾಕಲೆಯಿಂದ ಶಿವಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಅವಧಾನ ಉಂಟಾದುದನ್ನು ಹೇಳಿದೆನು. ಈ ಅವಧಾನದಿಂದ ಶಾಂತಿಯೆಂಬುದು ಪ್ರಕಟವಾಯಿತು. ಶಾಂತಿಯಿಂದಲೇ ಅನುಭವವು. ಶಾಂತಿಯೆಂದರೆ ಲಿಂಗಾನುಸಂಧಿಯಿಂದ ಅಂಗನೆಂಬ ಆತ್ಮನು ಅತ್ತಿತ್ತ ಚಲಿಸದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದುದು. ಇದು ಜಂಗಮಲಿಂಗವನ್ನಾಶ್ರಯಿಸಿದೆ. ಜಂಗಮಲಿಂಗನೆಂದರೆ ಕರಗತ ಇಷ್ಟಲಿಂಗವೇ ನಿರ್ಮಿಮೇಷ ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಸರ್ವ ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ವ್ಯಾಪಿಸಿರುವುದು. ಗಮ ಧಾತುನಿಂದ ಈ ಜಂಗಮ ಶಬ್ದವಾಗಿದೆ. ಜಂಗಮ ಶಬ್ದವು ಅತ್ಯಂತ ಗತಿ ಸ್ವಭಾವವುಳ್ಳುದರಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಸಕಲೇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನು ವ್ಯಾಪಿಸಿದ ಜೀವನು ಲಿಂಗವು ಜರಗುವುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕದಾಗಿದೆ. ಇಂದ್ರಿಯಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಿಸಿದ ಶಿವಚೈತನ್ಯವು ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತಲು

ಅವುಗಳು ಚಂಚಲತ್ವವನ್ನು ನೀಗುವುದರಿಂದ ಶಾಂತಿ ಕಲೆಯು ಜಂಗಮ ಲಿಂಗದ ಶಕ್ತಿಯು.

ಈ ಶಾಂತಿ ಕಲೆಯಿಂದ ಅನುಭವನಿಷ್ಠನಾದ ಅಂಗನು ಪ್ರಸಾದ ಲಿಂಗವನ್ನು ಕ್ರಮೇಣ ಅರಿಯುವನು. ಪ್ರಸಾದಲಿಂಗವೆಂದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಯ ಕಶ್ಮಲವಿಲ್ಲದ ಮತ್ತು ಸಂಸಾರದುಃಖಗಳ ತೆರೆಗಳಿಲ್ಲದ ಗಂಭೀರ ಶಿವಸುಖವು. ಈ ಲಿಂಗಕ್ಕೆ ಶಾಂತ್ಯತೀತೆಯು ಕಲೆಯಾಗಿದೆ. ಅತ್ಯಂತ ಶಾಂತಿಯು ಶಾಂತ್ಯತೀತೆಯು. ಈ ಕಲೆಯು ಅಂಗನನ್ನು ಅನಂ ದಾನು ಭವದಲ್ಲಿರಿಸಿ ಅನೇಕ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಯುಕ್ತನನ್ನು ಮಾಡಿ ಶರಣ ನೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಪ್ರಸಾದಲಿಂಗವೇ ಶರಣನನ್ನು ತನ್ನಲ್ಲಿ ಎಡಬಿಡದೆ ಹೊಂ ದಿ ಸಮರಸಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಯುಕ್ತನನ್ನಾಗಿಸುವದು. ಇದೇ ಮಹಾಲಿಂಗ ಮತ್ತು ಐಕ್ಯಸ್ಥಳವು. ಮಹಾಲಿಂಗದ ಶಾಂತ್ಯತೀತೋತ್ತರ ಯೆಂಬ ಕ ಲೆಯು ದ್ವೈತದ ವಿಲಯದಿಂದ ಅಂಗನೆಯ ಜೀವನನ್ನು ಮಹಾಲಿಂಗದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಸಿ ಸಮರಸಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅಥವಾ ಸಮರಸ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಆ ಅಂಗ ನಿಗೆ ಸಂಗಳಿಸುವುದು. ಸಾಮರಸ್ಯವೇ ಮುಕ್ತಿಯು.

ಆದುದರಿಂದ ಒಂದೇಒಂದು ಸ್ಥಳವು ಅಂಗವೆಂತಲು ಲಿಂಗವೆಂತಲು ಎರಡುಭಾಗವಾಗಿ ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿಯೇ ತಾದೃಶ್ಯತ್ವದಿಂದಿರುವ ಶಕ್ತಿಯು ಶಕ್ತಿ ಭಕ್ತಿಗಳೆಂಬೆರಡು ವಿಧವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಪೂಜ್ಯಪೂಜಕವಾದ ಭಾವವನಾಂತ ವಿವರವು ಈ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಾಗಿದೆ.

ಈ ಬಗೆಯಾಗಿ ಶ್ರೀಮದಲ್ಲಮನ ವಚನಗಳು ವೀರಶೈವ ಸಿದ್ಧಾಂತ ವನ್ನು ಗರ್ಭೀಕರಿಸಿದ ಸೂತ್ರಗಳೆ ಆಗಿವೆ. ಅವುಗಳಿಂದ ಪಂಡಿತರು ಶಾಸ್ತ್ರಸಾರವನ್ನೇ ತಿಳಿಯಲಹುದು. ಉತ್ತಮಾಧಿಕಾರಿಗಳಾದ ಭಕ್ತರು ಸ ದ್ವ್ಯೋಮುಕ್ತಿಯನ್ನೈದಲಹುದು ಇಂತಹ ವಚನಗಳನ್ನು ಪ್ರಭುವು ಎರಡು ಎಂಭತ್ತೇಳು ಕೋಟಿನಡಿದಿರುವನು. ನಮ್ಮ ಭಾಗ್ಯವು ಇಷ್ಟು ಉಜ್ವಲ ನಿಲ್ಲದಿರುವ ನಮಗೆ ಅವೆಲ್ಲ ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ.

ಪ್ರಭುದೇವರ ಸಂಪ್ರದಾಯವನ್ನು ಕಾಪಾಡುವವರೆಂದು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿಗೆ ಪ್ರಭುವಿನ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಖೋಭಿಸುತ್ತಿರುವ ಮಹಾತ್ಮರು ಈ ವಚನಗಳನ್ನು ಮನನಮಾಡಿ ತಾವೂ ಕೃತಾರ್ಥರಾಗಿ ಭಕ್ತರನ್ನುದ್ದರಿಸಿ ಕೃತಾರ್ಥರನ್ನಾಗಿ ಸದೆ ಪಚನಗಳಿಗೆ ವಿರೋಧವಾಗಿ ಅಷ್ಟಾವರಣಯುತರಲ್ಲಿ ಕುಲಮರ್ಯಾದೆಗಳನ್ನು ಮನ್ನಿಸುವರು.

ತಮಗೆ ನಿರಾಭಾರೋಪ ದೇಶವಾಗುವಾಗ ದೊರೆತ ಪ್ರಭುದೇವರ ವಚನಕ್ಕಿಂತಲು ಮತ್ತೊಂದರದಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನಿಡದೆ, ವಿಚಾರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಆ ವಚನಗಳನ್ನು ತಿಳಿದ ಮಹಿಮರು ಮಾತ್ರ ಧರ್ಮದ ಗ್ಲಾನಿಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಸಮರ್ಥರಿರುವರು.

ತಾನೇ ಗುರುಲಿಂಗಜಂಗಮವಾದನು.

ಸರ್ವಾಗಮೋಪ ನಿಷತ್ತುಗಳಸಾರವನ್ನು ಬೀರುವ ಈ ವಚನವನ್ನು ನೋಡಿರಿ. “ಕಾಣುದುದ ನರಸುವರಲ್ಲದೆ ಕಂಡುದ ನರಸುವರೆ ಘನಕ್ಕೆ ಘನವಾದ ವಸ್ತು ತಾನೇ ಗುರುವಾದ ತಾನೇ ಲಿಂಗವಾದ ತಾನೇ ಜಂಗಮವಾದ ತಾನೇ ಮಂತ್ರವಾದ ತಾನೇ ತಂತ್ರವಾದ ತಾನೇ ಇಂತಿವನೊಳಕೊಂಡು ಎನ್ನು ಕರಸ್ಥಲಕ್ಕೆ ಬಂದ. ಇನ್ನು ನಿರ್ವಿಕಾರ ಗುಹೇಶ್ವರ”. “ಬ್ರಹ್ಮತಂ ಪರಾದಾದ್ಯೋನ್ಮ ತ್ರಾತ್ಮನೋಬ್ರಹ್ಮವೇಡ” ಎಂಬ ಶ್ರುತ್ಯರ್ಥವನ್ನೇ ಪ್ರಭುವು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳುವನು. ಅವನೊಬ್ಬನು ತನ್ನಿಂದ ಜೀರೆಯಾದೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮವುಂಟೆಂದು ತಿಳಿವನೊ ಅವನನ್ನ ಬ್ರಹ್ಮವು ದೂರೀಕರಿಸುವುದು ಎಂದು ಈ ಶ್ರುತಿಯು ಸಾರುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ ಉಪಾಸಕನು ಬ್ರಹ್ಮವು ತನ್ನಿಂದ ನೈವಾದುದಲ್ಲ ತನ್ನ ಆತ್ಮ ರೂಪವೇ ಎಂದು ತಿಳಿಯತಕ್ಕದ್ದು. ಕೇವಲ ಭಾವಿಸತಕ್ಕದ್ದೆಂತಲ್ಲ ಅನುಭವದಿಂದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸ ತಕ್ಕದ್ದು. ಬ್ರಹ್ಮವು ಗುರುವಾಗಿ ಜೋಧಿಸುತ್ತಲು, ಲಿಂಗವಾಗಿ ಅಂಗನ ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ವ್ಯಾಪಿಸುತ್ತಲು ಜಂಗಮವಾಗಿ ಆತನ ಅಹಂಕಾರ ಮಮಕಾರಗಳನ್ನು ಛೇದಿಸುತ್ತಲು, ಮಂತ್ರವಾಗಿ ವಾಗ್ಗಿಂದ್ರಿಯವನ್ನು ಶುದ್ಧೀಕರಿಸಿ ವಾಗ್ಗಿಂದ್ರಿಯದಿಂದ ಪಂಚವಾಯುವನ್ನೂ ಪಂಚವಾಯುವಿನಿಂದ ಸರ್ವೇಂ

ದ್ರಿಯ ವೃತ್ತಿಗಳನ್ನೂ ಶುದ್ಧೀಕರಿಸಿ ಮಲಮಾಯೆಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತನಾದ ಶಿವನನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಗೊಳಿಸಿ ಆ ಶಿವನೆ ತಾನಾಗಿರುವುದನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನೀವುದು.

ಕರಸ್ಥಲಕ್ಕೆ ಬಂದ ಇಷ್ಟಲಿಂಗವೆ ಗುರುಜಂಗಮ ಮಂತ್ರ ರೂಪವು ಆಗಿರುವುದಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯಲ್ಲ. ಗುರುವು ಇಷ್ಟಲಿಂಗಕ್ಕೂ ಇಷ್ಟಲಿಂಗವು ತನಗೂ ಭಿನ್ನವಾದುದೆಂಬ ಭಾವವು ನಿರಯಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಮೂಲವು. ಇನ್ನು ಗುರುವೂಲಿಂಗವೂ ಅಭಿನ್ನವೆಂಬನುಭವವು ಹೇಗೆ?

ಲಿಂಗವು ಮಂತ್ರಮಯವು “ಮಂತ್ರೋಲಿಂಗ ಮಿತಿಪ್ರೋಕ್ತಃ” ಮಂತ್ರವುಲಿಂಗವೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ವಾತುಲಾಗಮ ಅನುಭವ ಸೂತ್ರಾಧಿಕರಣ “ನಮಃ ಸೀತಮಿತಿ ಪ್ರೋಕ್ತಂ ಶಿಕಾರೋಮಧ್ಯಮಿರಿತಂ | ವಾಕಾರೋಗೋಮುಖಂ || ವೃತ್ತಂಯಕಾರೋಗೋಲಕಂಸಸ್ಮೃತಂ | ಓಂಕಾರೋಲಿಂಗಮಾಖ್ಯಾತಂ ಲಿಂಗಂ ಷಡ್ವರ್ಣಮಿರಿತಂ” || ನಮಃ ” ಎಂಬುದೆ ಸೀತವು ‘ಶಿಕಾರನೆ ಮಧ್ಯವು. ವಾಕಾರವೆ ಗೋಮುಖವು ‘ಯಕಾರವೆ ಗೋಲಕವು ಅಂದರೆ ಸೀತದಲ್ಲಿರುವ ಪಿಂಡಿಕಾಧಾರವು. ಓಂಕಾರವೆ ಪಿಂಡಿಯು ಇಷ್ಟಲಿಂಗವು ಷಡ್ವರ್ಣ ರೂಪವು. ಮಂತ್ರವು ಗುರುವಿನ ಶಿವಾತ್ಮಾನುಸಂಧಾನವಚನವು ಅಂದರೆ ಶಿವಾತ್ಮಕನು ನೀನಾಗಿರುವೆ ಎಂಬ ಅರಿವನ್ನು ತನ್ನ ಬಳವಂದ ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಉಸುರಿದ ನುಡಿಯು. ಓಂನಮಂಶಿವಾಯ ಎಂಬೀ ಮಂತ್ರವು ಶಿವಾತ್ಮತೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತೀಕರಿಸುವುದಾಗಿದೆ. ಶಿವಾತ್ಮತಾನುಭವರೂಪವೆ ಆಗಿದೆ “ ನಮಃ ಶಬ್ದಉಮಾ ಸಾಕ್ಷಾಚ್ಛಿವಶಬ್ದಃ ಶಿವಃ ಸ್ವಯಂ | ಆಯಶಬ್ದಸ್ತಯೋರ್ಯೋಗಃ || ಶಿವೋಲಿಂಗಮುವೈವಾಂಗಮನಯಾಸಹಿತ ಸ್ವಯಂ | ಸೋಮಃ ಸಂಬಂಧ ಇತ್ಯೇವಂ ಪದ ತ್ರಯ ಮುಪಾಸ್ತುಹೇ” . | ವಿಶೇಷಾರ್ಥ ಪ್ರಕಾಶಿಕಾ | ನಮಃ ಶಬ್ದವು ಉಮೆಯ ವಾಚಕವು. ಉಮೆಯೆ ಅಂಗನು. ಶಿವಶಬ್ದವು ಶಿವವಾಚಕವು ಆಯಶಬ್ದವು ಸಂಯೋಗವಾಚಕವು ಅಂಗಲಿಂಗಗಳ ಸಾಮರಸ್ಯವೆ ಓಂನಮಃ ಶಿವಾಯ ಎಂಬುದು.

ಈ ವಿಚಾರದಿಂದ ಮಂತ್ರವು ಶಿವಾತ್ಮತಾನುಭವಮಯವು ಈ ಅನುಭವವೇ ಲಿಂಗವು ಗುರುವು ಶಿವಸ್ವರೂಪತೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದರಿಂದಲೇ ಗುರುವಾಗಿರುವನು. ಆದರಿಂದ ಗುರುತ್ವಕ್ಕೆ ಶಿವನೆ ತಾನೆಂಬನುಭವವೇ ಮೂಲವು. ಆ ಅನುಭವವನ್ನು ಮಂತ್ರದಿಂದ ಶಿಷ್ಯನೇಕಿಯಲ್ಲಿ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಹೇಳಿ ಅದರ ಮೂರ್ತರೂಪವಾದ ಲಿಂಗವನ್ನು ಶಿಷ್ಯನ ಹಸ್ತತಲದಲ್ಲಿಡುವುದರಿಂದ ಗುರುವೆ ಲಿಂಗವು.

ತಾನೇ ಆದ ಆಲಿಂಗವು ನೀನೆ ಎಂದು ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಗುರುವುಜೋಧಿಸುವುದರಿಂದ ಗುರು ಶಿಷ್ಯರು ಲಿಂಗರೂಪವು ಅಂದ ಬಳಿಕ ಗುರುಶಿಷ್ಯಲಿಂಗವೆಂಬವು ಏಕರೂಪವು. ಈ ವಿಷಯವನ್ನುಶ್ರೀಮದಲ್ಲಮನು ಎಷ್ಟು ಹೃದಯಂಗಮವಾಗಿ ಸ್ಪಷ್ಟೀಕರಿಸುವನುನೋಡು “ ಒಂದೆಂಬೆನೆ ಎರಡಾಗಿದೆ. ಎರಡೆಂಬೆನೆ ಒಂದಾಗಿದೆ. ಒಂದೆರಡೆಂಬ ಸಂದೇಹವಿದೇನೋ ? ಅಗಲಿಲ್ಲದ ಕೂಟಕ್ಕೆ ಬಿಚ್ಚಿ ಬೇರಾಗದ ಉಪದೇಶಕ್ಕೆ, ಗುರುಶಿಷ್ಯವೆಂಬ ಭಾವಕ್ಕೆ ಭೇದ ಉಂಟೆ ಗುಹೇಶ್ವರ ? ” ಗುರುಶಿಷ್ಯರೆಂಬರು ಯಥಾರ್ಥವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿರುವರು. ಈ ವಿಚಾರದಿಂದ ಅವರೀರ್ವರು ಒಂದೆಯೆನ್ನುವೆನೆ? ಗುರುಶಿಷ್ಯರೀರ್ವರು ಭಿನ್ನವಾಗಿ ತೋರುವರು. ಈ ತೋರಿಕೆಯಿಂದ ಇವರು ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಭಿನ್ನವೆಂಬೆನೆ? ಯಥಾರ್ಥವಾಗಿ ಒಂದೆಯಾಗಿಹರು. ಹೀಗೆ ಸಂದೇಹಗೊಳ್ಳುವುದು ಸಹಜವಲ್ಲ. ಗುರುಶಿಷ್ಯರೆಂದು ಬೇರೆ ಕಂಡರು ಏಕತ್ವಕ್ಕೆ ಹಾನಿಯಿಲ್ಲ. ಇದರ ವಿವರ :—

ಗುರುವಿನ ಶಿವಾತ್ಮಾನುಭವವೇ ಶಿಷ್ಯನ ಶಿವತಾನುಭವರೂಪಜ್ಞಾನಹೇತುವಾಗಿದೆ. ಶಿಷ್ಯನು ಕಾಷ್ಠದಂತೆಯೂ ಗುರುವು ಅಗ್ನಿಯಂತೆಯೂ ಇರುವನು. ಕಾಷ್ಠವು ಅಗ್ನಿಯೋಗದಿಂದ ಅಗ್ನಿಯೆ ಆಗುತ್ತದೆ. ಶಿಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಅಡಗಿದ್ದ ಜ್ಞಾನವು ಗುರುವಿನ ಜ್ಞಾನದ ಮಹಿಮೆಯಿಂದ ಪುಟವಾಗಿ ತನ್ನನ್ನು ಮುಸುಕಿದ ಅಜ್ಞಾನದ ಅವರಣವನ್ನು ದಹಿಸಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತದೆ ಹಾಗೆ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತಲೂ ಈಗಲೇ ವಿವರಿಸುವ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ...

ಜ್ಞಾನವು ಪ್ರಕಟವಾದ ಶಿಷ್ಯನು ಗುರುವಿನಿಂದ ಭಿನ್ನನಾದರೆ, - ಗುರು ಸ್ವರೂಪನಾಗಿರದಿದ್ದರೆ - ಗುರುವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸುವದೆ ಅನರ್ಥಕವಾಗಿಹುದು. ಇನ್ನೊಂದು ವಚನದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಮನು ಏನೆನ್ನುವನು ನೋಡಿರಿ. “ ನೀನೆಗೆ ಗುರುವಪ್ಪಡೆ ನಾನಿನಗೆ ಶಿಷ್ಯನಪ್ಪಡೆ ಎನ್ನಕಾಯದ ಕರ್ಮವಕಳೆದು ಎನ್ನ ಕರಣಾದಿ ಗುಣಂಗಳಕಳೆದು ನೀನೆನ್ನಕಾಯದಲ್ಲಡಗ ನೀನೆನ್ನಪ್ರಸಾದದಲ್ಲ ಡಗ ನೀನೆನ್ನಭಾವದಲ್ಲಡಗ ನೀನೆನ್ನ ಕರಸ್ಥಲಕ್ಕೆಬಂದು ಕಾರುಣ್ಯವ ಮಾ ಡುಗೊಹೇಶ್ವರಾ ” - ಗುರುಶಿಷ್ಯಭಾವಕ್ಕೆ ಅವರೀವರ ಭೇದವು ಅಳಿವುದೆ ಪ್ರಯೋಜನವು.

ಗುರುಶಿಷ್ಯರ ಏಕತ್ವದನುಭವವೆ ಜಂಗಮತತ್ತ್ವವು. ಕರಗತ ಲಿಂಗವೆ ಸರ್ವೋದ್ರಿಯಂಗಳನ್ನು ವ್ಯಾಪಿಸಿ ಜಂಗಮಮೆನಿಸಿತು. ಅದು ಮಂತ್ರಮಯವಾಗುವದನ್ನು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಅದರಿಂದ ತಾನೆ ಗುರು ಮಂತ್ರ ಲಿಂಗ ಜಂಗಮವಾದನು.

ಅಲ್ಲಮನು ಬೋಧಿಸಿದ ಈ ಶಕ್ತಿವಿಶಿಷ್ಟ ಶಿವಾದ್ವೈತವು ಸಕಲರಿಗ ಮಾಗಮಸಮ್ಮತವಾದುದು. ಅದನ್ನೆ ಪ್ರಭುವು ಕನ್ನಡನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ ರುವನು.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲೇಕೆ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ ?

ಇಂತು ಅತ್ಯುಜ್ವಲವಾದ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಪ್ರಭುವು ಹೇಳಿರುವುದ ರಿಂದ ಅವನು ಈ ವೀರಶೈವಮತಷಟ್ಸ್ಥಿಲಸ್ಥಾಪನಾಚಾರ್ಯನಹುದು. ಅವನ ವಚನ ಸರಣಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅತಿ ಗಂಭೀರವಾಗಿಯೂ ಸಾರ ವತ್ತಾಗಿಯೂ ಇರುವುದು. ಮೇಲೆ ಆ ವಚನವು ಎಷ್ಟು ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ಗರ್ಭೀಕರಿಸಿರುವದೆಂಬುದನ್ನು ಯಥಾಶಕ್ತಿ ತೋರಿಸುವೆನು. ಸಂಸ್ಕೃತ ವೆಂದರೆ ಒಂದಾನೊಂದು ವಿಶಿಷ್ಟಭಾಷೆಯೆಹೆಸರಲ್ಲ. ಲಕ್ಷಣದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಸಾಧುಶಬ್ದವೆ ಸಂಸ್ಕೃತವು. ಅಮರಟೀಕೆಯಲ್ಲಿ ಭರತನು, “ ಪಾಣಿನ್ಯಾದಿ ವ್ಯಾಕರಣಸೂತ್ರೇಣ ಲಕ್ಷಣೋಪೇತಃ ಸಾಧುಶಬ್ದಃ ” ಎಂದು ಸಂಸ್ಕೃತ ಶಬ್ದ ನಿರ್ವಚನವ ಮಾಡಿರುವನು. ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗಾದರು ಲಕ್ಷಣ ಗ್ರಂಥಗ ಳುಂಟು. “ ಗುಣಮಮರೆ ಶಬ್ದಮಣಿದ | ಪರ್ಣನಾಮವನಿಟ್ಟು ನೆರೆಯೆ ಕರ್ಣಾಟಕ ಲ | ಕ್ಷಣಶಬ್ದ ಶಾಸ್ತ್ರಮಂಲಾ | ಪ್ಲವಕಪೇಳೆಂದು ಬಿಸಸೆ ಬಗೆಯುಗೆವೇಳ್ದಿಂ || ಕರ್ಣಾಟಕ ಭಾಷೆಗೆ ಶಬ್ದಾನುಶಾಸನ ಶಬ್ದಮಣಿದ ಪರ್ಣ, ಮೊದಲಾದ ಲಕ್ಷಣಗ್ರಂಥಗಳಿರುವದರಿಂದ ಇದಾದರು ಸಂಸ್ಕೃ ತವು.

ಈ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಶಬ್ದಾನುಶಾಸನ ಕರ್ತೃವಾದ ಭಟ್ಟಕಲಂಕನು
 “ನಮಃ ಶ್ರೀವರ್ಧಮಾನಾಯ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾವಭಾಸಿನೇ | ಸರ್ವಭಾಷಾಮು
 ಯೋಭಾಷಾಪ್ರಸೃತ್ತಯಃ ಸ್ಮೃತಾಂ ಬುಜಾತ್” || ಎಂಬ ಮಂತ್ರಗಳ ಶ್ಲೋ
 ಕದಿಂದ ಭಗವದ್ವಾಣಿಯ ಕರ್ಣಾಟಕ ಶಬ್ದವೃಂದಕ್ಕೆ ಮೂಲವೆಂದು
 ಉದ್ಘೋಷಿಸುವನು. ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕರ್ಣಾಟಕ ಭಾಷೆಯು ಭಗವದ್ವಾ
 ಣೀಮೂಲವೆಂದು ಸೂಚಿಸಿ ಆ ಶಬ್ದಗಳು ಅನುಶಾಸನಕ್ಕೆ ತಕ್ಕವು ಅಂದರೆ
 ವ್ಯಾಕರಣಶಾಸ್ತ್ರದಿಂದ ವ್ಯತ್ಪತ್ತಿ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸಾಧ್ಯಸಾಧ್ಯ ವಿವೇಚನ
 ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪ್ರಯೋಗಾರ್ಹವಾಗಿರುವವೆಂದ, “ಅರ್ಥಶಬ್ದಾನುಶಾಸನ
 ಮಾರಭ್ಯತೇ” ಕೇಷಾಂಶಬ್ದನಾಂ” “ಕರ್ಣಾಟಕಾನಾಂ” ಎಂಬ ಮೂ
 ರು ಸೂತ್ರಗಳಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ.

ಆದಿರಲಿ, ನಾಡಿಕೆಯಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತವೆನಿಸಿಕೊಂಬ ಗೀರ್ವಾಣಭಾಷೆ
 ಯಲ್ಲೇಕೆ ಅಲ್ಲವೆನು ತನ್ನ ವಚನಗಳನ್ನು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ? ಎಂದು ಕೆಲವರಾ
 ಕ್ಷೇಪಿಸಿರುವರು. ಸಂಸ್ಕೃತಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ವೇದಾಗಮೋಪನಿಷತ್ತು
 ಗಳ ಯಥಾರ್ಥವನ್ನು ಅರಿಯದೆ ಕಂಡವರು ಕಂಡಂತೆ ಅರ್ಥಮಾಡಿದ
 ರಿಂದ ಬಹಳ ಆಯಾಸದಿಂದ ತತ್ತ್ವವು ತಿಳಿಯಬಹುದಾಗಿದೆ. ಅಬ್ಬಕಾ
 ಲದಲ್ಲಿಯೆ ಅನೇಕ ಹೋರಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಭಕ್ತಿಪರಿಪ್ಲವತಮಾನಸ
 ರಾದ ಮುಮುಕ್ಷುಗಳಿಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಧರ್ಮರಹಸ್ಯದ ಬೋಧನಾಗಬೇ
 ಕೆಂಬ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಅಲ್ಲವೆನು ವಚನಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಿಂದಲೇ ಹೇಳಿದನು.
 ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದುದರಿಂದ ಧರ್ಮತತ್ತ್ವಗಳ ಪರಿಚಯವು ಬಹುಜನಕಾ
 ಯು. ಅವರೆಲ್ಲರು ಸೃತಾರ್ಥರಾದರು. ಅತ್ಯಂತಮನಾದ ಕನ್ನಡತಾ
 ಯುಡಿಯಿಂದ ಧರ್ಮರಹಸ್ಯವನ್ನು ಬೋಧಿಸುವ ವಚನಗಳನ್ನು ಬಹಳ
 ಮಂದಿ ಶರಣರು ಬರೆಯುವ ಸುಯೋಗವು ಪ್ರಭುವು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸಿ
 ದಿದ್ದರೆ ಬರತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಧರ್ಮಗ್ರಂಥಗಳು ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲ್ಪಟ್ಟವರಿಂದ
 ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನತೆಗೆ ಅವುಗಳ ಪರಿಚಯ ವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಒಂಪು ವರ್ಗದವರೆ
 ತಾವು ಧರ್ಮಗುರುಗಳೆಂದೂ ತವಿತ್ತಿಲ್ಲದೆ ಧರ್ಮವು ತಿಳಿಯದೆಂದೂ
 ತಾವೋರ್ವರೆ ಧರ್ಮದ ಸರ್ವಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳಿಗೆ ಅರ್ಹರು. ಉಳಿದವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವ
 ರು ತಮಗಿಂತಕಡಿಮೆ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಹೊಂದಲಿಕ್ಕೆ ತಕ್ಕವರೆಂತಲೂ ಇನ್ನು
 ಳಿದವರು ಯಾವಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಲೂ ಅಸರ್ವರೆಂದೂ ಧರ್ಮ
 ವನ್ನು ತಿಳಿದವರಿಗೆ ಸೂತ್ರವಾಗಿ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡರು. ಇವರು ದಯೆ

ಬಟ್ಟುಕೊಟ್ಟಷ್ಟು ಧರ್ಮದಿಂದಲೇ ಜೀರಿಯವರು ತೃಪ್ತರಾಗಬೇಕು. ಪರಮಾತ್ಮನು ತನ್ನ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನದಿಗಳನ್ನು ಸರ್ವಪ್ರಾಣಿಗಳ ತೃಷ್ಣಾನಿವೃತ್ತಿಗಾಗಿಯೂ ಇತರಸುಖಕ್ಕಾಗಿವೆಯೂ ನಿರ್ಮಾಣಮಾಡಿರುವನು. ಅವನ ಕೆಲವರು ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರು ಆ ನದಿಗಳಲ್ಲಿ ಅನುಕೂಲತೆಯ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಜೀರಿಯವರನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರಗೊಡಿಸದಂತೆ ಧರ್ಮದ ಸುಖಾಂತ್ರಿಕರವಾದ ಜ್ಞಾನಪ್ರವಾಹವನ್ನು ಈ ಸಂಸ್ಕೃತಪಂಡಿತರು ಅಕ್ರಮಿಸಿ ಅನ್ಯರನ್ನು ಬರಗೊಡಲಿಲ್ಲ.

ಜ್ಞಾನದ ನಿರ್ವಿಘ್ನಪ್ರವಾಹವನ್ನು ತಡೆಯುವ ಪಾತಕವು ಬಲುದೊಡ್ಡದು. ಅದು ತಡೆದವನನ್ನು ಅಧಃಪಾತಕ್ಕೆ ಈಡುಮಾಡದೆ ಬಿಡದು. ತಡೆಯುವವರ್ಗವು ಬರಬರುತ್ತ ಜ್ಞಾನರೂಪವಾಗಿ ತಾನೂ ಉಳಿದವರ್ಗದವನೊಡನೆ ರಸಾಂತಲಕ್ಕಿಳಿವುದು. ಪ್ರಭುವು ಇದನ್ನೆತ್ತಿರಿತು ತಾನು ಲೋಕರಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ಬೋಧಿಸುವ ತತ್ತ್ವಗಳು ಸ್ವಾರ್ಥಪರರಕ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಧರ್ಮವು ಹಾಳಾಗಬಾರದೆಂದು ಕನ್ನಡ ವಚನಗಳಿಂದಲೇ ಉಚ್ಚತಮತತ್ತ್ವವನ್ನು ಬೋಧಿಸಿದನು. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದರೆ ಅಥವಾ ಹೇಳಿದ್ದರೆ ಅತ್ಯಲ್ಪ ಜನಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರತಿಳಿಯುತ್ತಿತ್ತು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬೆಸೆದಿರುವ ಇಡೀ ಕರ್ಣಾಟಕವು ಧರ್ಮಭೂಮಿಯಾಯಿತು.

ಶಬ್ದಾನುಶಾಸನಪೀಠಾಕಾರನು ಜೈನಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರೆದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಆಡಿದ ಸಂದರ್ಭವು ವೀರಶೈವ ಗ್ರಂಥಗಳಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ಅದೇನಂದರೆ “ ಈಭಾಷೆಯು ಶಾಸ್ತ್ರಕ್ಕನುಕೂಲವಾದುದೂ ಅನುಕೂಲವಾದುದೂ ವ.ಹಾಜನಪರಿಗ್ರಹವಾದುದೂ ಎಂದು ತಿಳಿವುದು.

ಬಾಧರಾಯಣ ಸೂತ್ರಗಳಿಗೆಲೇಕೆ ಭಾಷ್ಯವನ್ನು ಬರೆಯಲಿಲ್ಲ?

ಶ್ರೀಮದ್ಬಲ್ಲಮನ ವಚನಗಳ ಲಲಿತತ್ವವನ್ನೂ ಸಾರವತ್ತಿಯನ್ನೂ ತೋರಿಸಿದನು. ಅದುದರಿಂದ ಆ ವಚನಗಳು “ ಅಲ್ಪಾಕ್ಷರಮಸಂದಿಗ್ಧಂ ಸಾರವದ್ವಿಶ್ವತೋಮುಖಂ | ಅಸ್ತೋಭಮನವದ್ಯಂಚ ಸೂತ್ರಂ ಸೂತ್ರವಿದೋವಿದಮಃ” ಎಂಬೀ ಲಕ್ಷಣಕ್ಕನುಸರಿಸಿ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಸೂತ್ರಗಳಾಗಿವೆ. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಬಾಧರಾಯಣನ ಸೂತ್ರಗಳಿಗೆ ಭಾಷ್ಯವನ್ನು ಬರೆಯಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಮಂದಲಂಕೆಯು ಕೆಲವರ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ಅವರು ಶಿವರಹಸ್ಯ ಬಂದನೆಯ ಅಂಶದ ಎರಡನೆಯಧ್ಯಾಯದ ಹತ್ತನೆಯ ಶ್ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಜೈನೀಷಯನು ಹರಿಗೆ ಅಮುದನೂ ಆರನೆಯಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಶಿವನು ಉಮೆಗೆ ಅಮುದನೂ ವಿಚಾರಿಸಲಿ.

“ ಕೈವರ್ತಕನ್ಯಾಕಾನೀನದ್ವಿಜದೈತ್ಯನ್ಯಪಾರ್ಥಕಾಃ | ತವಾನತಾರ
ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯ ನೇತ್ತಾ ಲೋನವಯಂಹರೇ | ಹರಪಾದಾಂಬುಜ ಧ್ಯಾನನಿಧೋ
ತತಮ ಸೋವಯಮ್ ” ಎಲೈ ಹರಿಯೆ, ನಿನ್ನ ಅವತಾರಗಳ ಮಹಿಮೆಯ
ನ್ನು ಮಿನಬಲೆಗಾರ ಕನ್ನೆಗೆ ಕನ್ಯಾಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ ವ್ಯಾಸನೂ, ಹಿರಣ್ಯ
ಕಶಿಪುದೈತ್ಯನ ಮಗನಾದ ಪ್ರಹ್ಲಾದನೂ, ತಿಳಿದರು. ನಾವು ಅದನ್ನು ತಿಳಿಯ
ವು. ಏಕೆಂದರೆ ಶಿವಪಾದಕಮಲಗಳನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುವುದರಿಂದ ನಮ
ಮನದ ಕಲ್ಮಶವು ತೊಳೆದು ಹೋಗಿದೆ.

“ ಅನ್ಯೇಮಿ ಮುನಯೋಗೃಹಾಶ್ರಮರತಾಃ ಶ್ರಾಂತಾಃ ಪರಂಸಂ
ಸ್ವತೇಃ | ನಾನಾದೈವತ ಪೂಜನೇನ ಕುಧಿಯೋಜಾನಂತಿನೋಮಾಂತಿವೇ ||
ಕಾನೀನಸ್ವಯ ಮಪ್ಯುಮೇವಿಧಿವ ಶಾಸ್ತ್ರಂಪ್ರಾಪ್ಯಮೇಕಾಶಿಕಾಂ | ಮತ್ಸಾ
ನ್ನಿಧ್ಯಗತೋರ್ಧ್ವ ಬಾಹುರಸಕೃದ್ವ್ರಾಚಸ್ವ ದೈವಂಹರಿಂ || ತಸ್ಮಾನ್ನಾಹರ್ತಿ
ವತ್ಸ ಮಪ್ಯುತತರಾಂಶ್ರೋತುಂ ಮದೀಯಂರಹಃ | ಪುಣ್ಯಂಮುಕ್ತಿ ರಹಸ್ಯ
ಮೇತದನಘಂ ” ಎಲಾಶಿವೇಯೆ ಈ ಬೇರೆ ಮುನಿಗಳು ಗೃಹಾಶ್ರಮಿಗ
ಳಾಗಿ ನಾನಾದೇವತೆಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಶ್ರಾಂತರಾಗಿಹರು
ಈ ಹೆಡ್ಡರು ಅನ್ಯ ದೇವತಾನಿರತರಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ತಿಳಿಯರು- ಕೈವರ್ತಕ
ನ್ಯಾಸುತನಾದರು (ವ್ಯಾಸನಾದರು) ದೈವವಶದಿಂದ ನನ್ನ ಕಾಶಿಯನು
ಸಾರಿ ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಹರಿಯೆ ವೈವನೆಂದು ನುಡಿದನು. ಆದುದ
ರಿಂದ ಆತನು ಪುಣ್ಯಕರವಾದ ಮುಕ್ತಿಯ ರಹಸ್ಯಪರವಾದ ಈ ಶಿವರಹ
ಸ್ಯವನ್ನು ಕೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಲಾರನು. ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರಿಯಾ
ಗುವುದಂತು ದೂರನೆ.

ಈ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ಬಾದರಾಯಣನು ಶಿವಪಾರಮ್ಯವನ್ನು ಆ
ಪ್ಪೊಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಯೂ ಅನ್ಯದೇವತಾನಿರಾಸ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯೂ
ತಿಳಿದವನಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಬಾದರಾಯಣ ಸೂತ್ರಗಳಿಗೆ ಜಗ್ಗಿ ಅರ್ಥ
ಮಾಡುವುದು ಶ್ರೀಮದಲ್ಲಮನಂತಹ ಶಿವಯೋಗಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.
ನೇದಹ್ಯಾಸನ ಸಿದ್ಧಾಂತವು ವೀರಶೈವಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೆ ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವಾದುದ
ರಿಂದಲೇ ಆಸಿದ್ಧಾಂತ ಖಂಡನಸೂಚಕವೆಂದು ಪ್ರಭುಸಾಂಪ್ರದಾಯಕವಾಗಿ
ವೀರಶೈವಗುರುಗಳು ವ್ಯಾಸಹಸ್ತವನ್ನು ಬಿರುದಿನಲ್ಲಿ ಮೆರೆಯಿಸುವರು.

ಶ್ರೀಯಾಸಾರ ನೀಲಕಂಠಾಚಾರ್ಯರು.

ಇಲ್ಲಿಯೊಂದು ಸಂಶಯವು ತಲೆಮೋರಬಹುದು. ಶ್ರೀಯಾಸಾರಕರ್ತೃ
ನಾದ ನೀಲಕಂಠಾಚಾರ್ಯರು ಕೈವಾನಾಗಮಚೋದಿತಾನ್ ಶ್ರುತಿವಚೋ

ನಿಂದ್ಯಾನ್ತ್ರ ಟಂತೋವದನ್ | ವ್ಯಾಸೀಯಾಖಿಲ ಸೂತ್ರ ಬೋಧಿತಮತಪ್ರತ್ಯ
ರ್ಥತಃದರ್ಶಿನಃ | ವೇದೋದೀರಿತಕರ್ಮಮಾರ್ಗಚರತಾ ಮೇತೇಷು ನೈ
ಮುಖ್ಯವಃ ಪ್ರತ್ಯೇಷಾಮಧಿಕಾರಿತಾಂ ಶ್ರುತಿಮತಾಚಾರಚ್ಯುತಾ ಚಾರಿಣಾಂ |
ಶೈವೇಸ್ತಿಸ್ ಶ್ರುತಿವಾಲಿತ್ವಂ ವ್ಯಾಸಸೂತ್ರಾನುಕೂಲತಾಂ | ವೈದಿಕಾಚರ
ಣೇಯತ್ವಂ ತಾನ್ನಿರಸ್ಯ ಪ್ರದರ್ಶಯೇ " ಆಗಮಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಶಿವಸಂಬಂ
ಧವಾದ ಆಚಾರಗಳು ವ್ಯಾಸಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸಿದ ಮತಗಳಿಗೆ ವಿರೋಧ
ವಾದುವುಗಳೆಂದು ಕಾಣುವರಾ | ವೇದದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಆಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಚರಿಸು
ವರು. ಈ ಆಚಾರಗಳಿಂದ ವಿಮುಖರಾಗಬೇಕೆಂತಲು ಶ್ರುತಿಮತದ ಆಚಾರ
ಗಳಿಂದ ಭ್ರಷ್ಟರಾದವರು ಇದಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರಿಗಳೆಂತಲು ಹೇಳುವರು. ಈ ಶೈವ
ನು ಶ್ರುತಿಮೂಲವಾದುದೆಂದೂ, ವ್ಯಾಸಸೂತ್ರಾನುಕೂಲವಾದುದೆಂದೂ, ವೈ
ದಿಕರಿಂದ ಆಚರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ತಕ್ಕುದೆಂದೂ ಅವರನ್ನು ನಿರಸನಮಾಡಿ ತೋರಿಸು
ವೆನು. ಎಂದು ನೀಲಕಂಠಾಚಾರ್ಯರು ಸಾರುವಲ್ಲಿ ಬಾದರಾಯಣ
ಸೂತ್ರಗಳು ಈ ವಿರಶೈವ ಧರ್ಮದ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಮುಟ್ಟಲಾರವೆಂದುಹೇ
ಳುವುದು ಅಸಮಂಜಸವು.

“ ಅಥಾತೋಬ್ರಹ್ಮಜಿಜ್ಞಾಸಾ ” ಎಂಬ ಸೂತ್ರವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಾ
ಯಮವಧೇಯೋರ್ಥಃ | ಬ್ರಹ್ಮಜಿಜ್ಞಾಸಿತಂಲಿಂಗಂಶಿವತತ್ತ್ವಂ ಶ್ರುತಿ
ರಿತಂ || ಎಂದೂ ತತ್ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ “ ನಾಯಮಾತ್ಮೇತಿವಾಕ್ಯೇನ ಶಿವಸ್ಯ
ವರಣಂತನೋಃ || ವರಣಂನವ ತದ್ರೂಪಧಾರಣಂ ವಿಧಿನಾರ್ಗತಃ ”
ಮುಮುಕ್ಷುವು ವಿಚಾರಿಸತಕ್ಕ ಬ್ರಹ್ಮಬ್ರಹ್ಮವಾಚ್ಯ ಪದಾರ್ಥವು ಶಿವನೆಂ
ತಲೂ, ಮತ್ತು ಶಿವಲಿಂಗಧಾರಣವು ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯಕವೆಂತಲೂ
ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವನು. ಮತ್ತು ಜನ್ಮಾದ್ಯಸ್ಯಯತಃ ” ಎಂಬ ಸೂತ್ರದ ಅರ್ಥ
ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ “ ಪಿಂಡಾದಿಜ್ಞಾನಶೂನ್ಯಾಂತ ಸ್ಥಲಸ್ಯುಕ್ತತಸ್ಯತು ಯತಃ
ಸಕಾಶಾದಿತ್ಯೇ ತಪ್ಪ್ರಹ್ಮಲಕ್ಷಣಮುಚ್ಯತೇ || ಪಿಂಡಾದಿಜ್ಞಾನಶೂನ್ಯಾಂತ
ವಾದ ಏಕೋತ್ತರಶತಸ್ಥಲದಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾದ ಸರ್ವತತ್ತ್ವಗಳು ಎಲ್ಲ ಸ್ಥಿತಿಲ
ಯವನ್ನು ಹೊಂದುವುವೋ ಅದು ಬ್ರಹ್ಮವೆಂದು ಈ ಸೂತ್ರಕ್ಕೆ ‘ಯತೋ
ವಾ ಇಮಾನಿ ಭೂತಾನಿಜಾಯಂತೇ ” ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯವೊಂದು ವಿಷಯ
ವೆಂದು ಹೇಳಿ “ ಯತೋವೇತ್ಯಾದಿ ವಿಷಯವಾಕ್ಯಾರ್ಥಾನುಗುಣೇನಹಿ |
ವಿಸ್ತಾರ್ಯಸ್ಥಲಶಬ್ದೇನಕಾವಿಕಾದಾ ವಿಚಾರ್ಯತೇ | ” ಪರಬ್ರಹ್ಮವಿಷಯವೇ
ಯತೋವಾ ಇತ್ಯಾದಿ ವಾಕ್ಯಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಅನುಸರಿಸಿ ಸ್ಥಲಬ್ರಹ್ಮವಾಚ್ಯ
ವಾಗಿ ಕಾವಿಕಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಿಸಬಹುದು. ಎಂಬ ಶ್ಲೋಕದಿಂದ
ನಿಗಮಾಗಮಂಗಳ ಐಕ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ವ್ಯಾಸಸೂತ್ರದ ತಾತ್ಪ

ಯಾವು ವೀರಶೈವವನ್ನು ಬೋಧಿಸುವುದರಿಂದ ಅವುಗಳಿಗೆ ಅಲ್ಲಮಭ್ರಮಣೆ
ಕೆ ಟೀಕೆಯನ್ನು ಒರೆಯಲಿಲ್ಲ?

ಕೇಳು ಒಂದು ವ್ಯಾಸಸೂತ್ರವೇಕೆ! ಶಿವನಿಂದನೈವ ಸ್ವನಿಲ್ಲಿಂಬುದು
ಸತ್ಯವಿರಲು ಪುಷ್ಪದಂತನು ಮಹಿಮ್ನಸ್ತವದಲ್ಲಿ "ಋಜುಕುಟಿಲನಾನಾ ಸಥ
ಜುಘಾಂಸ್ಯಣಾವೇಕೋಗಮ್ಯಸ್ತಮಸಿ ಪಯಃಸಾವರ್ಣವ ಇವ" ಎಂದು
ಹೇಳಿದಂತೆ ಪಾಂಚರಾತ್ರಾದ್ಯಗಮಗಳೂ ಶಿವಪ್ರತಿಪಾದಕವಾಗಿವೆ.
ಆದರೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಶಿವಪ್ರತಿಪಾದಕವಲ್ಲದರಿಂದಲೂ, ಕ್ರಮೇಣ ಚಿತ್ತಶುದ್ಧಿ
ಯನಾಗಿಸಿ ಶಿವಭಕ್ತಿಗೆ ಸಾಧನವಾಗಿದ್ದರೂ ಸಂಕಲನವಾಗಿ ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ
ಳಸುವವಾಗಿ ಇರುವುದರಿಂದಲೂ ಉತ್ತಮಾಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಅನಾದರಣೀಯ
ವಾಗಿದೆ " ವಿಷ್ಣುಪ್ರಜಾಪತಿಂದ್ರಾಣಾಮುತ್ಕರ್ಷಂ ಲಂಕರಃಪತಿ | ಪ್ರವ
ದಂತೀನವಾಕ್ಯಾನಿ ಶೌತಾನಿ ಪ್ರತಿಭಾಂತಿಚ | ಪೌರಾಣಿಕಾನಿ ವಾಕ್ಯಾನಿ
ಸ್ಮಾರ್ತಾನಿ ಪ್ರತಿಭಾಂತಿಚ | ತಾನಿತತ್ತ್ವಾತ್ಮನಾ ಶೇಷಾಮುತ್ಕರ್ಷಂ
ಪ್ರವದಂತಿಹಿ ಶಿವಸಿಂಗಿತಲು ವಿಷ್ಣುವೇನು, ಪ್ರಜಾಪತಿಯೇನು
ಇಂದ್ರನೇನು ಇಂತಿವರ ಉತ್ಕರ್ಷವನ್ನು ಹೇಳುವಂತೆ ವೇದಪುರಾ
ಣಸ್ತೋತ್ರವಾಕ್ಯಗಳು ತೋರುತ್ತವೆ ಆದರೆ ಅವು ಆಯಾಮೂರ್ತಿಗಳಲ್ಲಿರುವ
ಶಿವನ ಉತ್ಕರ್ಷವನ್ನೇ ತತ್ತ್ವರೂಪವಾಗಿ ಹೇಳುವುವು ಎಂದು ವ್ಯಾಸನು
ಸೂತಗೃಹೀತೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ವಿಷ್ಣುಸುವಾದ ಪುರಾಣಗಳಾದರು
ಶಿವಪರವೆ ಆಗಿವೆ. ಆದರೂ ವ್ಯಾಸನು ಈ ಪುರಾಣಗಳಿಂದ ತನ್ನ ತೋ
ಳನ್ನು ನಿರೀಗಾಡಿದನು. ವ್ಯಾಸಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ನನಲಿಂಗ ಪ್ರತಿಪಾ
ದಕವಾದ, ಅಷ್ಟಾವರಣ ಪಂಚಾಚಾರಪರವಾದ, ಸೂತ್ರಗಳು ಕಂಡಬಾರ
ದರಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನುಪೇಕ್ಷಿಸಿ ಶ್ರೀಮದಲ್ಲಮನು ತನ್ನ ವಚನಗಳನ್ನು ಅತಿ
ಗಂಭೀರವಾದ ಸೂತ್ರಸಂಕಲನವಾದ ಹೇಳಿದುದು ಯುಕ್ತವೆ.

ಸಾಧನಾಧ್ಯಾಯ ವಿಚಾರ.

ಒಬ್ಬನೊಬ್ಬ ಕುಚೋದ್ಯಗಾರನು ಹಾಕರಿಸಿದ ಅಲ್ಲಮನದೊಂದು
ವಚನವು ನನಗಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಕಾರಿಯಾಗಿದೆ. ಬೇರೆ ವಚನಗಳನ್ನುದಾಹ
ರಿಸದೆ ಅದೇ ವಚನವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರೆ ಕುಚೋದ್ಯ ನಿರಾಸವಾಗಿ
ವಿಷಯಪ್ರತಿಪಾದನವಾಗುವುದರಿಂದ ಅದನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವೆನು.

“ ಲಕ್ಷಗಂಗೆಯ ಮಿಂದಡಿಲ್ಲ—ತುಟ್ಟ ತುದಿಯು ನೇರುಗಿಯ
ಮೆಟ್ಟ ಕೂಗಿದಡಿಲ್ಲ ಗುಹೇಶ್ವರ.”

ಬಾಹರಾಯಣಸೂತ್ರದಲ್ಲಿ ಮೂರನೆಯಧ್ಯಾಯದ ನಾಲ್ಕನೇ ಪಾದದ ೨೫ನೆಯ ಮತ್ತು ೨೬ನೆಯ ಸೂತ್ರಗಳು "ಆತ ಏವಾಚ್ಛೇದನಾದ್ಯನಪೇಕ್ಷಾಃ" "ಸರ್ವಪೇಕ್ಷಾಚ್ಛೇದಾದಿಬ್ರತೇರಶ್ವವತ್" ಎಂದಿವೆ ಈ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರು "ವಿದ್ಯೆಯು ಪುರುಷಾರ್ಥಕ್ಕೆ (ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ) ಹೇತುವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅಗ್ನಿಂಧನಾದಿ ಆಶ್ರಮ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮವಿದ್ಯೆಯು ತನ್ನ ಫಲವಾದ ಮೋಕ್ಷಸಿದ್ಧಿಗೆ ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಯಜ್ಞಾದಿಕರ್ಮಗಳು ವಿದ್ಯೆಯ ಉತ್ಪತ್ತಿಗೆ ಸಾಧನವಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ವಿದ್ಯೆಯು ಉತ್ಪನ್ನವಾದಬಳಿಕ ಮೋಕ್ಷವು ಆ ವಿದ್ಯೆಯ ಫಲವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ವಿದ್ಯೆಯು ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಯಜ್ಞಾದಿಕರ್ಮಗಳು ಅವಶ್ಯವಾಗಿವೆ. ಕರ್ಮಗಳ ಮೋಕ್ಷತೆಯು ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವಲ್ಲಿಯಿದೆ. ಆದರೆ ಆ ವಿದ್ಯೆಯಫಲವನ್ನು ಕೊಡವಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ನಿವರ್ತನವಿದೆ. ಕುದುರೆಯು ರಥವನ್ನೇಳೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯತೆಯುಳ್ಳದಾಗಿದೆ; ಆದರೆ ನೇಗಿಲವನ್ನು ಎಳೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಅದರ ತಕ್ಕು ಇರುವುದಿಲ್ಲ, ಅದರಂತೆಯೇ ಯಜ್ಞಾದಿ ಕರ್ಮಗಳಾದರು ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಲಿಕ್ಕೆ ತಕ್ಕುವಾಗಿವೆ. ಅವಿದ್ಯೆಯ ಫಲವಾದ ಮೋಕ್ಷವನ್ನಿಡಲಿಕ್ಕೆ ವಿದ್ಯೆಯು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿದೆಯಲ್ಲದೆ ಅದಕ್ಕೆ ಕರ್ಮಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆಯು ಇರುವುದಿಲ್ಲ, ಹಾಗೂ ಕರ್ಮಗಳಿಗೆ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯೂ ಇಲ್ಲ" ಎಂದು ವಿವರಿಸುವದು.

ಶ್ರೀಕಂಠಾಚಾರ್ಯರು ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದು ಹೇಗೆಂದರೆ ಸನ್ಯಾಸವನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಿದವನು ಅಗ್ನಿಂಧನಾದಿ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದವಶ್ಯವಿಲ್ಲ; ಕರ್ಮಶ್ಯಾಗದಿಂದಲೇ ಆತನು ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸತಕ್ಕದ್ದು; ಆದರೆ ಗೃಹಸ್ಥನು ಯಜ್ಞಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು. ಬ್ರಹ್ಮವಿದ್ಯಾಸಂಪನ್ನನೆಂದು ಬಿಡತಕ್ಕದ್ದು; ಯಜ್ಞಗಳು ಪರಮೇಶ್ವರನ ಅಜ್ಞೆಯಿಂದಲೇ ಸಿದ್ಧವಾಗಿವೆ. ಕುದುರೆಯು ಗಮನಕ್ಕೆ ಸಾಧನವಾಗಿದೆ ಅದರು ಅದು ಹಲ್ಲಣವನ್ನು (ಫಡಿ) ಹಾಕಿದರೆಯೇ ಗಮನಕ್ಕೆ ಸಾಧಕವಾಗುವದು. ಅದರಂತೆಯೇ ವಿದ್ಯೆಯು ಮೋಕ್ಷಕ್ಕೆ ಸಾಧನವಾಗಿದೆಯಾದರು ಗೃಹಸ್ಥಾಶ್ರಮಿಯು ಸ್ವಾಶ್ರಮದ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಅದು ಸ್ವಸಾಧ್ಯವಾದ ಮುಕ್ತಿಗೆ ಸಾಧನವಾಗುವದು.

ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯ ಶ್ರೀಕಂಠಾಚಾರ್ಯರಿನ ಮತದಲ್ಲಿರುವ ಅಭ್ಯಂತರವೆಂದರೆ—ಶ್ರೀಕಂಠಾಚಾರ್ಯನು ಗೃಹಸ್ಥನು ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೆಯೇ ವಿದ್ಯಾಫಲವನ್ನು ಮೂರನೆಯಲ್ಲಿನು ಸನ್ಯಾಸಿಯು ಕರ್ಮಶ್ಯಾಗದಿಂದ

ಬ್ರಹ್ಮವಿದ್ಯೆಯನ್ನಭ್ಯಾಸಿಸಿ ಅದರಿಂದಲೇ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಬಲ್ಲನು. ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯನು ಆಶ್ರಮಭೇದದಿಂದ ಕರ್ಮಗಳ ಅಪೇಕ್ಷೆಯನ್ನಾಗಲಿ ನಿರಪೇಕ್ಷೆಯನ್ನಾಗಲಿ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳು ವಿದ್ಯೋತ್ಪತ್ತಿಗೆ ಬೇಕಾಗಿವೆಯಾದರೂ ಉತ್ಪನ್ನವಾದಬಳಿಕ ವಿದ್ಯೆಯು ಸ್ವಫಲವಾದ ನೋಕ್ಷವನ್ನೀಯಲಿಕ್ಕೆ ಕರ್ಮಾನುಷ್ಠಾನವನ್ನು ಬಯಸದು. ಕರ್ಮಗಳು ಆಶ್ರಮಭೇದದಿಂದ ಬೇಕು ಬೇಡಾಗಲಾರವು.

ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯನ ಮತದಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮನಿಷ್ಕತ್ತವು (ಜೀವನ್ಮುಕ್ತಿ) ಗೃಹಸ್ಥಾಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕದಿಂದ ಗೃಹಸ್ಥನು ಕರ್ಮದಿಂದ ವಿದ್ಯೋಪಾರ್ಜನಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಬಂಧಕವಾದ ಪಾಪಗಳನ್ನು ಗೆದ್ದು ಶುದ್ಧಾಂತಃಕರಣನಾಗಿ ಸನ್ಯಾಸವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಬ್ರಹ್ಮವಿದ್ಯೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸತಕ್ಕದ್ದು.

ಮೂರನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯದ ಮೂರನೆಯ ಪಾದದಲ್ಲಿ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳೊಳಗಿನ ಸಗುಣನಿರ್ಗುಣೋಪಾಸನೆಗಳನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿ ಆಯಾ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ಉಪಾಸನೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಶಾಖೆಯ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಅದೇ ವಿಷಯಕವಾದ ಉಪಾಸನೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಸಬಹುದೋ ಬಾರದೋ ಎಂಬ ನಿಚಾರವನ್ನೂ ಅದೇ ಉಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಪರಬ್ರಹ್ಮದ ಉಪಾಸನೆಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಪರಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಉಪಾಸಿಸಲಿಕ್ಕೆ ತಕ್ಕವೆಂದು ಹೇಳಿದ ಸ್ಥಾನಗಳಿಂದ ಒಂದು ಉಪಾಸನೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾನಭಿನ್ನವಾದ ಅದೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮದ ಉಪಾಸನೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿರಬಹುದೋ ಬಾರದೋ ಎಂಬುದರ ವಿಚಾರವನ್ನೂ ಇದೇ ತೆರನಾದ ಬೇರೆ ವಿಚಾರಗಳನ್ನೂ ಬಾದರಾಯಣನು ಮಾಡಿರುವನು.

ಈ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ಶ್ರೀಕಂಠಾಚಾರ್ಯರೂ ಶಂಕರಾಚಾರ್ಯರೂ ತಮ ತಮ ಸಿದ್ಧಾಂತನಕ್ಕನುಸರಿಸಿ ಯೋಜಿಸಿರುವರು. ಶ್ರೀ ನೀಲಕಂಠಾಚಾರ್ಯರು ಈ ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರಗಳಿಗೆ ವೀರಶೈವ ಪಂಥವಾದ ಭಾಷ್ಯವನ್ನು ಬರೆದಿರುವರು. ಅದರಮೇಲಿಂದಲೇ ಶ್ರೀ ನೀಲಕಂಠಾಚಾರ್ಯರೆಂಬ ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಕ್ರಿಯಾಸಾರವೆಂಬ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಆ ಭಾಷ್ಯ ಸಾರಾಂಶರೂಪವಾದ ಕಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಬರೆದಿರುವರು. ನಾನು ಶ್ರೀ ನೀಲಕಂಠಾಚಾರ್ಯರು ಬರೆದ ಭಾಷ್ಯವನ್ನು ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಓದಿಲ್ಲ. ಬಹಳ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಕೆಲವು ಭಾಗವನ್ನು ಅಂದರೆ ಚತುಃ ಸೂತ್ರಿಯ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಓದಿರುವೆನು. ಕ್ರಿಯಾಸಾರ ಕರ್ತೃವು ಆ ಭಾಷ್ಯದಿಂದಲೇ ತನ್ನ ಕಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಬರೆದಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಕಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಭಾಷ್ಯದ ಸಿದ್ಧಾಂತವೇ ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆಂಬುದು ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀನೀಲಕಂಠಾಚಾರ್ಯರಾದರು ಮೂರನೆಯಧ್ಯಾಯದ ಅವಸೂತ್ರವನ್ನು ವೀರಶೈವಸಾಧನ ಪರತ್ವೇನಯೋಜಿಸಿಲ್ಲ ಆದರೆ ವೀರಶೈವಾಚಾರಗಳು ಬ್ರಹ್ಮವಿದ್ಯಾಂಗವೆಂದು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಸ್ವಕಂಠದಿಂದ ಹೇಳಿರುವರು. “ಅತಃ ಏವಾಶ್ರಮಾಚಾರರಾಹಿತ್ಯಂ ವೀರಶೈವಕೇ” — ೨೪೪. ಆದುದರಿಂದಲೇ ವೀರಶೈವದಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಮಾಚಾರವಿಲ್ಲ. “ಆತಸ್ತವೀರಶೈವಾನಾಂ ಮತಮುಭ್ಯರ್ಹಿತಂಶ್ಚ ತು” ೨-೨೩೮ ಇದರಿಂದಲು ವೀರಶೈವರ ಮತವು ಗೌರವಯುಕ್ತವಾದುದು. “ವೀರಶೈವಾಚಾರಸಂಘೋ ವೀರೈಶ್ಚರವ ಉಚ್ಯತೇ | ಅಭೇದಂಚ ಪುರಸ್ಕೃತ್ಯಧರ್ಮಾಸ್ತೇಷುಚ ವರ್ಣಿತಾಃ || ವೀರಶೈವಾಚಾರ ಸಮುದಾಯವು ಆಶ್ರಮಧರ್ಮಗಳಿಗಿಂತಲು ಹೆಚ್ಚು ವೀರೈವವುಳ್ಳದೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತಿದೆ ವೀರಶೈವದಲ್ಲಿ ಗುರುಲಿಂಗಜಂಗಮಗಳ ಅಭೇದವನ್ನು ಪುರಸ್ಕರಿಸಿ ಧರ್ಮಗಳು ವರ್ಣಿತವಾಗಿವೆ ಇತ್ಯಾದಿ — *

ಶ್ರೀಮದಲ್ಲಮನು ಬಾದರಾಯಣನುಹೇಳುವ ಸಾಧನಗಳು ಲಿಂಗಾಂಗ ಸಾಮರಸ್ಯಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಲ್ಲವು. ವೀರಶೈವ ಆಗಮಗಳು ಹೇಳಿದ ಪಂಚಾಚಾರ ಅಷ್ಟಾವರಣಗಳೇ ಶಿವಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಉಪಕಾರಕಗಳಾಗಿವೆಯಲ್ಲದೆ ತದತಿಕ್ರವಾದ ಶೀರ್ಘಸ್ನಾನಗಳಾಗಲಿ ಕ್ಷೇತ್ರಯಾತ್ರೆಗಳಾಗಲಿ ಶಿವನೊಳಗೆ ಸಮರಸಭಾವವನ್ನು ಹೊಂದಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಶಕ್ತವಲ್ಲೆಂದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಈ ಮೇಲುದಾಹರಿಸಿದ ವಚನದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವನು. ಈ ಸಿದ್ಧಾಂತವು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಿ ಪರಮಾತ್ಮನ ವೀರಶೈವ ದಿವ್ಯಾಗಮದಿಂದಲು ಸ್ವಾನುಭವದಿಂದಲು ಗೋಚರಿಸುವುದಲ್ಲದೆ ಬಾದರಾಯಣ ಸೂತ್ರಗಳಿಂದ ಉಪಲಭಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಮದೇಕ ಶರಣಾಯೇತೆ | ಮಾಯಾಮೇತಾಂತರಂತಿತೇ || “ಸೂಕ್ಷ್ಮಾಗಮ” ಎನ್ನನೋರ್ವನನೆ ಶರಣು ಹೊಕ್ಕವರು ಮಾಯೆಯನ್ನು ದಾಂಟುವರು. ಸರ್ವಮನ್ಯತೈರಿತ್ಯಜ್ಯಶಿವವಿಕೋಧ್ಯೇಯಃ” ಉಳಿದುದನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟು ಶಿವನೋರ್ವನೆ ಉಪಾಸ್ಯನು.

ಆದುದರಿಂದ ಶ್ರೀಮದಲ್ಲಮನು ಶಿವಾನ್ಯಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಬೋಧಿಸುವ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಂದ ಮುಮುಕ್ಷುವಿಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲೆಂಬುದನ್ನು ಬಾದರಾಯಣನ ಸಾಧನಾಧ್ಯಾಯವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ಮೇಲುದಾಹರಿಸಿದ ಈ ವಚನ

* ಟೀಪು—ಅತೋಪಿ ವೀರಶೈವಾನಾಮಾಚಾರಾ ನೈದಿಕೋತ್ತರಾಃ ||

ನದಿಂದ ತೋರಿಸಿರುವನು. * ಹೃದಯದಲ್ಲಿರುವ ಶಿವನನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಬಾಹ್ಯವಾದ ಕರ್ಮವು ಸಾಹಾಯಕವನುಂಟೆ ಮಾಡದು. ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಗಳಿಂದ ಶಿವತ್ವವು ದೊರೆಯದು. ಅದರಂತೆಯೇ ಮನುಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಮಾಯಾಕರ್ಮಜಸ್ಯವಾದ ಜಾತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಆರೋಪಿಸುವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾದಿ ವರ್ಣಧರ್ಮಗಳು ಲಿಂಗಾಂಗಸಾಮರಸ್ಯಕ್ಕೆ ಹೇತುವಾಗಲಾರವು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಶಿವರಹಸ್ಯದ ವಚನವು ಬಹಳ ವಿನೋದವಾಗಿದೆ. “ಕಸ್ತೂರಿಮೃಗಕಾಅಸಿದ್ರುತತರಂಧಾವಂತಿ ಗಂಧಾಶಯಾ | ಸ್ವಸ್ಥಾಂಗಸ್ಥಿತ ಮಪ್ಯುನ್ನೇನಹಿತರಾಂ ಜಾನಂತಿ ಮೂಢಾ ಇವ || ದೇಹೇಷುಸ್ಥಿತಮಪ್ಯುನ್ನೇಮುನಿಸುರಾಜಾನಂತಿನೋಮಾಂ ಯಥಾ | ತದ್ವತ್ತೇಸಿಮೃಗಾಽನಿ ಮೂಢಮತಯಃ ಕೈಲಾಸಶೈಲೇಮಮ || ೧-೧೮-೨೨ ಕೈಲಾಸಶೈಲ ವರ್ಣನೆಯಲ್ಲಿ ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಪರಮೇಶ್ವರನಾಡಿಸ ಮಾತಿದು. ಎಲಾ ಉಮೆ ! ಈ ಕಸ್ತೂರಿಮೃಗಗಳು ಗಂಧದಾಶೆಯಿಂದ ಒಳ್ಳೇ ನೇಗದಿಂದ ಓಡುತ್ತಿರುವವು. ಆ ಗಂಧವು ತಂಮುಂತರಂಗದಲ್ಲಿಯೇ ನೆಲೆಸಿರುವದನ್ನು, ಆ ಮೂಢರಾದ ಸುರರೂ ಮುನಿಗಳೂ, ತಂಮು ದೇಹದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರುವದನ್ನು ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯದೆ ನನ್ನನ್ನು ಹಡುಕುತ್ತಾ ಬಾಹ್ಯಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ರಮಿಸುವರೋ, ಅಂತೆಯೇ, ಈ ಮೃಗಗಳು ತಿಳಿಯದೆ ಗಂಧವು ಬಾಹ್ಯದಲ್ಲಿರುವದೆಂದು ಅದನ್ನು ಹಡುಕುತ್ತ ಓಡಾಡುವವು.

ಗುಹೇಶ್ವರನಾರು.

ಇರಲಿ ಮೇಲಿನವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ “ಬಚ್ಚುಬರಿಯ ಬೆಳಗು ಗುಹೇಶ್ವರಲಿಂಗವು” ಎಂಬ ಮುದ್ರಿಕೆಯೊಳಗಣ ಗುಹೇಶ್ವರನೆಂಬ ಪದದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಮೇಲೆ ೬೫-೬೬ನೆಯ ಪುಟದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿರುವೆನು. ಅದೇಶಬ್ದವನ್ನು ಇನ್ನಿಷ್ಟುಮನನಮಾಡುವಣ. ಅಲ್ಲಮನು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಚನವನ್ನು ಗುಹೇಶ್ವರ ಗುಹೇಶ್ವರಲಿಂಗ ಎಂದು ಗುರುತಿಸಿರುವನು. ಇದರರ್ಥವೇನು? ಗುಹೇಶ್ವರನೆಂಬೊಬ್ಬ ಗುರುವೀತನಿಗಿದ್ದನೋ? ಈ ಪ್ರಶ್ನವನ್ನು, ಬಾಹ್ಯದೃಷ್ಟಿಗಳ ಚಿತ್ತದೊಲವಿನಿಂದ ಉತ್ತರಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ಅಲ್ಲಮನಿಗೆ ಗುರು

* ಇದನ್ನು ಕುಚೋದ್ಯನು ಪೂರ್ಣವಾಗುವದಾಹರಿಸಿಲ್ಲ. ‘ಸುತ್ತಿ ಸುತ್ತಿ ಬಂದೆಡೆಗೆ ಲಕ್ಷಗಂಗೆಯ ಮಿಂದೊಡ್ಡಿಲ್ಲ. ತುಟ್ಟತುದಿಯ ಮೇರುಗಿರಿಯ ಮೆಟ್ಟಿ ಕೂಗಿದಡೆಗೆ ನಿತ್ಯನೇಮದಿಂದ ತನುಮುಟ್ಟಿಕೊಂಡಡೆಲ್ಲ. ನಿಜಕ್ಕೆ ಮನನ ನಂದೊಂದಿಗೆ ಅತಿ ತಹದಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಚಿತ್ತದಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಬಚ್ಚು ಬರಿಯ ಬೆಳಗು ಗುಹೇಶ್ವರಲಿಂಗವು.’

ವಿಧಿಲ್ಲ. ಶಿವಾನುಭವಿಗಳ ಮರ್ಯಾದೆಯಂತೆ ಮಾತನಾಡುವುದಾದರೆ ಗುಹೇಶ್ವರನೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಮನ ಗುರುವು. ಅದು ಹೇಗೆ? ಶಿವರಹಸ್ಯವನ್ನು ರಿಯದ ಪ್ರಾಕೃತರು ಗುರುತುಮಾಡಿ ಬೇರೆ ಎಂದು ತಿಳಿಸರು. ಆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಶ್ರೀಮಲ್ಲಮನು ಬೇರೊಬ್ಬ ದೇಹವಿಶಿಷ್ಟನಾದ ಗುರುವಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗದರಿಂದ ಆತನಿಗೆ ಗುರುವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಶಿವವೇದಿಗಳ ಇಂಗಿತವು ಹಾಗಲ್ಲ. “ಅನನ್ಯಪ್ರೀಕ್ಷೇ ಗತಿರತ್ರನಾಸ್ತಿ” ೧-೨-೮ ಎಂಬ ತಲವಕಾರೋಪನಿಷದ್ವಾಕ್ಯದಿಂದ ಗುರುವು ಶಿಷ್ಯನಿಂದ ಅನನ್ಯನಾಗಿರುವನು. ಮತ್ತು ಆತನು ಬೋಧಿಸುವ ಲಿಂಗತತ್ತ್ವವು ಆ ಶಿಷ್ಯನಿಂದಲೂ ಗುರುವಿನಿಂದಲೂ ಅನನ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ದೇಹದ ತೋರಿಕೆಯಿಂದ ಗುರುಶಿಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಭೇದವು ತೋರಿದರು ಅಷ್ಟಾವರಣಮಯನಾದ ಸ್ವರೂಪವು ಗುರು, ಲಿಂಗ, ಭಕ್ತರಿಗೆ ಒಂದೇ ಇರುವುದರಿಂದ ಅವರ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಭೇದವಿಲ್ಲ. ಶಿಷ್ಯನಿಗೂ ತಾನು ಬೋಧಿಸತಕ್ಕ ಪರಮಸ್ತವಿಗೂ ಭೇದವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವಾತನು ಎಂದೂ ಸದ್ಗುರುವಾಗಲಾರನು. ಈ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕಾಠಕಶ್ರುತಿಯು ಮೇಲೆ ದಾಹರಿಸಿದ ಮಂತ್ರದ ಆದಿಭಾಗದಲ್ಲಿ “ನನರೇಣಾವರೇಣ ಪ್ರೋಕ್ತವಿಷಸುವಿಜ್ಞೇಯೋ ಬಹುಧಾಚಿಂತ್ಯಮಾನಃ” ಎಲ ಸ್ತ್ರಿಯತಮನಾದ ನಚಿಕೇತನೇ ತಾನು ಬ್ರಹ್ಮದಿಂದ ಬೇರೆ, ಮನುಷ್ಯನು, ಎಂಬ ಭಾವವುಳ್ಳುದರಿಂದ ಹೀಗನಾದವನಿಂದ ಈ ವಿದ್ಯೆಯು ಉಪದೇಶಿಸಲ್ಪಟ್ಟರೆ, ಅಂದರೆ ಶಿವನಿಗೂ ತನಗೂ ಸಾಮರಸ್ಯವೆಯಲ್ಲದೆ ಭೇದವಿಲ್ಲೆಂಬ ಸುಜ್ಞಾನವು ಬಲಿತು ದೃಢವಾಗದ ಅಧಮನಿಂದ ಕೇವಲ ಶಬ್ದಾರ್ಥವಾಗಿ ಲಿಂಗಾಂಗ ಸಾಮರಸ್ಯವು ಬೋಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟದಾದರೆ ಎಷ್ಟು ಜಿಂತಿಸಿದರೂ ಈ ವಿದ್ಯೆಯು ಗೋಚರಿಸಲಾರದು ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ.

ಅಲ್ಲಮನು ಪರಮಶಿವನ ಅವತಾರನಾಗಿರುವನು. ಪರಶಿವನಲ್ಲಿ ಗುರುಲಿಂಗಜಂಗಮ ಭಕ್ತರೆಂಬ ತತ್ತ್ವಗಳು ಏಕವಾಗಿವೆ. ನೋಡು. “ನಿರುಪಮಾದ್ವಯ ಪರಬ್ರಹ್ಮನಿಜದಿರುವಂತಂ । ಗುರುಲಿಂಗಜಂಗಮ ಸಂತೀರ್ಥಪ್ರಸಾದಜಿ । ದ್ವಾರಭಸಿತರುದ್ರಾಕ್ಷೇಷಣ್ಮಂತ್ರವೇನಿಸುವಷ್ಟಾವರಣ ಶರಣನಂಗ ॥” ವೀರಶೈವಪಟ್ಟಲ ಸಿದ್ಧಾಂತಧರ್ಮಾರ್ಜುನಾಣಿ ಅಲ್ಲಮನು ಜೀವನೋರ್ವನು ಜೀವತ್ವವನ್ನು ಹರಿಸಿ ಅಂಗತ್ವವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಲಿಂಗದಲ್ಲಿ ಬೆರೆತವನಲ್ಲ ಜೀವಭಾವದಲ್ಲಿ ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಹೇಸಿ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನದ ಗುರುವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಜೀವತ್ವವನ್ನು ಹರಿಸು ಅಂಗತತ್ತ್ವವಾಗಿ ಲಿಂಗತತ್ತ್ವದಲ್ಲಿ ಜೀವಿಯು ಸಂಪಾದಿಸಿದವನು. ಆದರೆ ಅನಾದಿ ಗುರುಲಿಂಗಜಂ

ಗಮ ಸ್ವರೂಪವಾದ ಅಲ್ಲಮನಲ್ಲಿ ಹೃದಯದ ಅಂವೆ ಅವಾಗಲೂ ಗುರುವೆ ನಿಸಿ ಗುಹೇಶ್ವರನೆನಿಸಿಕೊಂಡಿತು.

ಬಸವಾಲ್ಲಮರುಗಳು.

ಇಂತನಾದಿ ಪರಶಿವನೋಳೀಕರೂಪನಾದ ಪ್ರಭುವನ್ನು ಆ ಪರಶಿವ ಯೋಗನಿಷ್ಠನಾಗಿ ತನುಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಪರಶಿವನ ಸಾಮರಸ್ಯವನ್ನುಹೊಂದಿ ಬಸವನೆ ಬಲ್ಲನಲ್ಲದೆ ಉಳಿದವರಿಗಲ್ಲಮನು ದೊರಕನು. ಅನಾದಿ ಭಕ್ತನೆ ಬಸವನು. ಅನಾದಿ ಭಕ್ತನೆ ಅನಾದಿಜಂಗಮದ ಗುರುತನ್ನು ಬಲ್ಲನು. ಭಕ್ತಜಂಗಮವೆಂಬೆರಡು ತತ್ತ್ವಗಳು ಒಂದೆಯಾಗಿವೆ. ಒಬ್ಬಾನೊಬ್ಬ ಪುರುಷನು ಅನೇಕವಿಕಾರಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರಲು ಅವನ ಬಾಂಧವರು, ಸ್ನೇಹಿತರು, ಆ ವಿಕಾರಗಳಿಂದ ಅವನನ್ನು ಮರೆವರು, ಆದರೆ ಪತಿವ್ರತಾಶಿರೋಮಣಿ ಅವನ ಕಾಂತೆಯು ಅವನು ಬೇಕಾದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರಲಿ, ಕಾಮ ಸುಂದರಗಾತ್ರನಾಗಿರಲಿ ವಿರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದಿರಲಿ ಅವನಗುರುತ ಹಿಡಿದವಳು. ಚಂದ್ರಮನು ಮೋಡಗಳಿಂದ ಮುಸುಕಿದವನಾಗಲು ಚಂದ್ರಶಿತೆಯು ಒಸರಲಿಕ್ಕಲ್ಲ. ಆದರೆ ಚಕ್ಕೋರವು ಚಂದ್ರನನ್ನು ಮರೆಯದು. ಭಕ್ತಜಂಗಮದ ಏಕತ್ವವು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಗೋಚರವಾಗಲಿಕ್ಕೂ, ತನ್ನರೂಪವು ಮಾಯಾಂಧಜೀವರುಗಳಿಗೋಚರ ವೆಂಬಿದನ್ನರುಹಿಸಲಿಕ್ಕೂ ಒಂವೆ ಬಸವನ ಆರಮನೆಗೆ ಅಲ್ಲಮನು ವಿಕೃತವೇಷದಿಂದ ಬಂದನು. ಇದನ್ನು ಲೀಲಾಕಾರನ. ೨೨ನೆಯ ಗತಿಯಲ್ಲಿ ಸರಸವಾಗಿ ವರ್ಣಿಸಿರುವನು. ಪ್ರಭು ಲಿಂಗಲೀಲೆಯನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೆ ಪರಿವರ್ತಿಸಿದ ಸಿದ್ಧವೀರಕರಕಂಜಾತನು ಅದನ್ನೆ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡನೆಯಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಬಂಣಿಸಿರುವನು.

ಒಂದುದಿವಸ ಬಸವನು ಇಷ್ಟಪ್ರಾಣಭಾವಲಿಂಗಗಳ ಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿರಲು ಅಲ್ಲಮನು ತೋರಿ ವಿಭೂತಿಯನಿತ್ತನು. ಬಸವನು ಪ್ರಭುವು ಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿ ಸಂದರ್ಶನವನ್ನಿತ್ತು ವಿಭೂತಿಯನ್ನು ದಯಗೆಯ್ದುದರಿಂದ ತೀವ್ರದಲ್ಲೆಯೆ ಆ ಮಹಿಮನು ತನಗೆ ಪಾದದರ್ಶನನೀವನೆಂದು ನಂಬಿದನು-ಪುರವೆಲ್ಲ ಶೃಂಗಾರವಾಯ್ತು. ಪ್ರಭುವು ಬರಲೊಲ್ಲನು ಕನಸನ್ನನಂಬಿ ಬಸವನು ಪುರವಸಿಂಗರಿಸಿದುದಕ್ಕೆ ವಾದಿಗಳು ನಗೆಯನೆಬ್ಬಿಸಿದರು. “ಬೊಟ್ಟದನಿತು ವಿಭೂತಿಯಿಟ್ಟರೆ | ಬೆಟ್ಟದನಿತು ಪಿಶಾಚತನವಳ | ವಟ್ಟು ನಿಲುವುದು ದಿಟವಲಾ ಬಂದೇಕೆ ಪುರದೊಳಗೆ | ಕಟ್ಟಿಸಿದ ಗುಡಿಗಳನ್ನು ಬಸವನು | ಕಟ್ಟಲೆಯು ಹತ್ತು ಮೈಲಿಗಳ ಮುಟ್ಟಿಸಿದ ರಾ ಹದನವಾಗಳೆ ಖಳರು ಬಿಜ್ಜಣಗೆ || ಕನಸಿನಲಿ ಪಕ್ಕಾನ್ನಫಲಗಳ | ಫನ

ತರವ ಕಂಡಿದ್ದುಕರೆಬಿ । ದ್ವಿನಿಗುಣಲಿಕ್ತೆಂಬರಂತೀಬಸವದಂಡೇಶ ॥ ತನಗೆ ಶುಭಸೂಚನೆಗಳೊದಗದ । ನೆನುತವಿಭವದಲಿದಿರುಹೋದನು । ಜನಪ ಚಿತ್ತೈಸೆಂದರಾ ಲಾವಕರುಬಿಜ್ಜಣಗೆ ॥ ” ಪ್ರಭ:ಲಿಂಗಲೀಲೆ.

ಆಗ ಪ್ರಭುವು ಮಾಯಾಚ್ಛನ್ನರಿಗೆ ತಿಳಿಯದ ವಿಕಾರಾಕಾರವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕೆಯ್ದಂದನು. “ ವ:ತ್ಪ್ರೇತಿಚಿನ್ಮಯವಪು:ಸ್ತಯಮಪ್ಯ ಧೀಶ: । ಪ್ರೋನ್ನತ್ತವೇಷಭ್ಯದಯಂಗುರುಮಂಡಲೇಂದ್ರ: ॥ ಸಾಕ್ಷಾದ್ಭಭೂ ವಬಸವಾದಿ ಗಣಾಧಿನಾಥೈರ್ಜ್ಞೇಯೋನಪಾನುರಜನೈರ್ವಿಷಯೈಕಲು ಬ್ಧೈ: ॥ ” ಸಂಸ್ಕೃತಪ್ರಭುಲಿಂಗಲೀಲೆ. ಆ ವಿಕಾರವೇಷವನ್ನು ಬಸವನು ವರ್ಣಿಸಿರುವನು.---“ಕೆದರಿದ ತಲೆಯ, ನಡುವುತೊನೆವ, ಹಣೆಯ ಬುಗುಟನ ಕರಸ್ಥಲದ ಅನಿಮಿಷದಿಂ ಬಹಿರಂಗದ ವದನ ತಪ್ಪಿ ಇದುರಿಗೆ ಹೋಯಿಲುತಾಗಿ ಪುರ್ಬೋಡೆಮ ಕಣ್ಣೆರೆದು ಕಿವಿಹರಿದು ಜೋಲುನಾರಕ್ತ ಧಾರೆಯ, ಗಾಳಿಯ ಧೂಳಿಯ ಮಳೆಯ ಜೋರಿನ, ಬೆನ್ನಬಾಸಳದ, ಎಡದ ಬದಿಯ ಮುಳ್ಳುದರಹಿನ ಕಂಕುಳಸಿಳ್ಳು ಕಂಡು, ನೋಡುವಜನರು ಬೆರ ಗಾಗಿ ಪೊರೆವಾರಿನ ಮಸಿಯ ದಿಗಂಬರದ ಬಣಗು ಸುರಿವುತ್ತ ಆಪ್ಯಾಯನವರಿತು ಬಿದ್ದು ನೊಳಕಾಲೊಡೆದು ಹೊಸಹುಂಣಿನ ರಕ್ತದ ಜೋ ರುವ ಮುಂಗಾಲಕಣೆಹೊಳದು, ಕಣಕಾಲುಸಂದುತಪ್ಪಿದಬಿರುಬೇನೆಯ ಎಡಹಿ ಬಟ್ಟೊಡೆದ ಗಾಯದ ಉರುಡೊಂಕದ, ಬಿರುಗುಂಟನ ನೋಡ ಜೆನ್ನಬಸವಂಣ, ಅತ್ಯಂತ ಮಲಿನ ಕೂಡಲಸಂಗಮದೇವರ ಕುರುಹು ನಿಪರೀತ ನೋಡುವರೆ ಭಯಂಕರವಾಗಿದೆ ನೋಡಯ್ಯ ”

ಕಬ್ಬುಡೊಂಕಾದರೆ ಹಾಲುಡೊಂಕೆಂದು ಆರು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರಂತೆಯೇ ಹೊರಗಣ ವೇಷವೆಂದಿದ್ದರೇನು “ ಕರಸ್ಥಲದ ಅನಿಮಿಷದ್ವ ಸ್ವಿಯುಳ್ಳ ” ಈ ಮಹಿಮನು ತಾನು ಅರಸುತ್ತಿರುವ ಅಲ್ಲಮನೆಂದೆ ಬಗೆದು ಬಸವನು ಆತನನ್ನು ವಂದಿಸಿದನು. ಮೈಯೆಲ್ಲ ಲಿಂಗವುತುಂಬಿ ಅಂಗದ ಗುಣಂಗಳು ಬರಿದಾದ ಶಿವಶರಣರಲ್ಲಿ ಲಿಂಗಾತ್ಮತೆಯನ್ನು ಕಾಣಬೇಕಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಬಗೆಯಲಾಗದು.

ಈವಿಕ್ರತವೇಷವೇಕೆ ?

ಬಾಹ್ಯಶರೀರದ ಅನುಂಗಲಪ್ಪವನ್ನು ಜೆನ್ನಾಗಿ ಬೀರಿ ಲಿಂಗನಿಷ್ಠೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಮನ ಈ ವಿಕ್ರತ ವೇಷವು. ವಿಷಯಲೋಲು ಸರಿಗೆ ಶರೀರಾತ್ಮತೆಯು ಅಂದರೆ ಶರೀರವ ತಾನೆಂಬ ಭಾವವು ನಿರಾಕ

ರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬಾರದುದಾಗಿದೆ. ಅದರ ಮಾಲಿನ್ಯವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿಹೇಳುವ ಅನಂತವಚನಗಳು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕಶಾಸ್ತ್ರ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಲಭಿಸುತ್ತವೆ. “ಮಾಂಸಾಸ್ಯ ಕ್ಷಯವಿಣ್ಮೂತ್ರ ಸ್ನಾಯುಮಜ್ಜಾಸ್ಥಿ ಸಂಹತಾ | ದೇಹೇಜೇತ್ರಿತಿ ಮಾನ್ಮೂಢೋಭವಿತಾನುಕೇಪಿಸಃ || ಸ್ವದೇಹಾಶುಚಿ ಗಂಧೇನನವಿರಜ್ಯೇತಯಃ ಪುಮಾನ್ ವಿರಾಗಕಾರಣಂತಸ್ಯ ಕಿಮನ್ಯದುಪದಿಶ್ಯತೇ” ವಿಷ್ಣು ಪುರಾಣಃ. ರಕ್ತಸಾಂಸ ಮಲಮೂತ್ರಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀತಿಯುಳ್ಳ ಹೆಣ್ಣನು ನರಕದಲ್ಲಾದರು ಇರಲಾಪನು. ತನ್ನ ದೇಹದ ದುರ್ಗಂಧವನ್ನು ಕಂಡು ವಿರಕ್ತನಾಗದವನಿಗೆ ಬೇರೊಂದು ವಿರಕ್ತಿಯ ಕಾರಣವನ್ನು ಹೇಳಲು ಶಕ್ಯವಲ್ಲ. “ಯಸ್ಯಾತ್ಮಬುದ್ಧಿಃ ಕುಣವೇತ್ರಿಧಾತುಕೇ ----- ಸವನಗೋಖರಃ. ಆವಾತನು ವಾತಪಿತ್ತಶ್ಲೇಷ್ಮವೆಂಬ ಮೂರುಧಾತುಗಳುಳ್ಳ ಈ ಹೆಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ತಾನೆಂಬ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಮಾಡುವನೋ ಆತನು ಪಶುಗಳಲ್ಲಿಯು ಬಿರುಸಾದವನು. “ಆಧ್ಯಾನ್ಯತ್ರಾಪ್ಯುಕ್ತಂ ಶರೀರಮಿದಂ ವೈಧುನಾದೇವೋದ್ಧೂತಂ ಸಂವೃದ್ಯುಪೇತಂ ನಿರಯೇಥ ಮೂತ್ರದ್ವಾರೇಣನಿಷ್ಕ್ರಾಂತಮಸ್ಥಿಭಿಶ್ಚಿತಂ ಮಾಂಸೇನಾನುಲಿಪ್ತಂ ಚರ್ಮಣಾವನದ್ಧಂ ವಿಣ್ಮೂತ್ರ ಪಿತ್ತಕಫ ಮಜ್ಜಾಮೇದೋವಸಾಭಿರನ್ಯೈಶ್ಚಾಮಯೈರ್ಬಹುಭಿಃ ಪರಿಪೂರ್ಣಂಕೋಶ ಇವವಸುನಾ” ವೈಶ್ಯಪನಿಷತ್-ಈಶರೀರವು ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷ ವೈಧುನದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದುದು. ಅಂಗಪ್ರತ್ಯಂಗಕೇಶನಖಾದಿಗಳಿಂದ ಘಟಿತವಾದುದು. ನರಕರೂಪವಾದ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದುದುನಂತರ ನವಮಾಸಕ್ಕಾಗಲಿ ದಶಮಾಸಕ್ಕಾಗಲಿ ಹೆಚ್ಚಾದಿನಗಳಿಗಾಗಲಿ ಮೂತ್ರದ್ವಾರದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದುದು. ಎಲುವು ಮಾಂಸಚರ್ಮಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದುದು. ಮಲಮೂತ್ರ ಮಜ್ಜಾ ಮೇದಸ್ಸುಗಳಿಂದ ಪೂರ್ಣವಾದುದು. ಭಂಡಾರದಲ್ಲಿ ವಿತ್ತವು ತುಂಬಿದಂತೆ ಈ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಮೇಲೆವಿವರಿಸಿದ ಮಲಿನವೆ ತುಂಬಿದೆ.

ಸಂಸಾರ ಲೋಲುಪಾದ ದಾರುಕವನಸ್ಥರಿಗೆ ಜುಗುಪ್ಸೆಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ನಗ್ನನಾಗಿ ಚರಿಸಿದ ಪರಮೇಶನಂತೆ ಪ್ರಭುವು ಮಲಿನವೇಷದಿಂದ ಮುಮುಕ್ಷುಗಳಿಗೆ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಆನಾದರವನ್ನಂಟು ಮಾಡಿ ಈ ದೇಹ ಸಂಗತಿಯ ಪರಮಫಲವು ಲಿಂಗಲಾಭವೆಂಬುದನ್ನು ಇಷ್ಟಲಿಂಗದಲ್ಲಿ ನಟ್ಟ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ತೋರಿಸಿದನೆಂಬುದು ಅತಿ ಸಮರ್ಪಕವು.

ಪ್ರಭುವು ಪರಮಸ್ವತಂತ್ರನು.

ಅಲ್ಲವೆ ನಿಗೆ ಪ್ರಭುವೆಂಬ ನಾವನು ಭುವನಸ್ವಸಿದ್ಧವಾದುದು. ಅವನ ಪರಮಸ್ವತಂತ್ರನನ್ನು ತೋರಿಸಲಿಕ್ಕೆಯೆ ಶರಣರು ಈ ನಾಮಧೇಯ

ವನ್ನು ಅವನಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹರಿಸಿದರು. ಮುಮುಕ್ಷುಗಳ ಬೋಧೆಗಾಗಿ ಈಗ ವಿದ್ಯಾತ ವೇಷವನ್ನು ಧರಿಸಿದಂತೆ ಹಿಂವೆ ಮಾಯೆಯನ್ನು ಗೆಲ್ಲಲಿಕ್ಕೆ ವಿಲಾಸ ವೇಷವನ್ನೂ ಧರಿಸಿದನು. ವಿರಕ್ತನೈಸೆ ಪ್ರಭುವು ಅಂದಬಳಿಕ ವಿರಕ್ತರಿಗೆ ಸಲ್ಲದ ಈ ವೇಷವನ್ನೇಕೆ ಧರಿಸಿದನು? ಎಂದು ನುಂದಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಶಂಕಿಸಬಹುದಾಗಿದೆ. ಪ್ರಭುವಿಗೆ ವಿರಕ್ತಿಯು ಕಾರಣಾಂತರದಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದುದಲ್ಲ ಅವನಲ್ಲಿ ನಿಸರ್ಗಸಿದ್ಧವಾದುದು. ಶಿವನಲ್ಲಿ ಮಾಂಗಲ್ಯವು ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದುದಲ್ಲ ಆದು ಆತನ ಸ್ವರೂಪವೆ ಆಗಿದೆ. ಸ್ವರೂಪದಿಂದಲೇ ಮಂಗಳ ನಾದ ಶಿವನಿಗೆ, ಸ್ವತಂತ್ರತೆಯ ಒಂದುಚಿಹ್ನವಾಗಿ ಸರ್ವಸಂಹಾರಕತ್ವದ್ಯೋತಕವಾದ ಅಸ್ಥಿ ಮಾಲೆಯೂ, ಸರ್ವಸಿಯಾಮಕತ್ವದ್ಯೋತಕವಾದ ನಾಗವೂ ಇರುವವು. ಇತರರಿಂದ ಸ್ಪರ್ಶಿಸಲು ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲದ ಅಸ್ಥಿಯೊಂದಲ್ಲ ಅಸ್ಥಿ ಮಾಲೆಯು ಶಿವನಿಗೆ ಅಮಾಂಗಲ್ಯ ಹೇತುವಲ್ಲ ಆದರಿಂದಲೇ ಪುಷ್ಪದಂತನ “ಶ್ರುತಾನೇಷ್ವಾ ಶ್ರೆಷ್ಠಸ್ಮರಹರ.” ಇತ್ಯಾದಿ ಸ್ತವವು.

ಪ್ರಯತ್ನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ವಿರತಿಯನ್ನು ಕೊಂಡಿದ ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಪೂರ್ವದ ಕಾಮವಾಸನೆಗಳನ್ನು ಉಪ್ಪೋಧಿಸುವ ವೇಷವು ಸಲ್ಲದಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಮಾಯೆಯನ್ನು ಗೆಲ್ಲಲನುವಾದ ಅಲ್ಲಮನು ಈ ವೇಷದಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಬೋಧಿಸಿದನು. ಸ್ತ್ರೀವಿಷಯಕ ಮೋಹವೆಂಬ ಮಾಯೆಯನ್ನು ಎದುರುನಿಂತು ಗೆಲ್ಲುವವರು ಅತಿವಿರಕರು ದುರ್ಬಲರು ತಮ ಹಸುಳತನದಲ್ಲಿ ಮೊಲೆಯೂಡಿಸಲಹಿದ ಸ್ತ್ರೀರೂಪವನ್ನು ಅದರ ದೋಷ ಚಿಂತನದಿಂದಲ್ಲದೆ ಗೆಲ್ಲಲಿರಿಯರು. ಇಂಥ ಮಂದಮತಿಗಳಿಗಾಗಿ ಯೋಗವಾಸಿಷ್ಟದ ವೈರಾಗ್ಯ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ “ಮಾಂಸಪಾಂಚಾಲಿ ಕಾಯಾಸ್ತುಯಂ ತ್ರಲೋಲೇಂಗಪಂಜರೇ | ಸ್ನಾಯುಸ್ಥಿಗ್ರಂಥಶಾಲಿನ್ಯಾಃ ಸ್ತ್ರೀಯಾಃ ಕಿಮಿವ ಶೋಭನಂ || ತ್ವಜ್ಞಾಂ ಸಂಕ್ತಬಾಷ್ಪಂ ಬುಪ್ಸಥಕೃತ್ವಾ ವಿಲೋಚನೇ | ಸ ಮಾಲೋಕಯರಮ್ಯಂ ಚೇತ್ತಿಂ ಮಧಾಪರಿಮುಹ್ಯಸಿ || ಇತ್ಯಾದಿ ಹೇಳಿಯಿದೆ. ಇದನ್ನೇ ಶ್ರೀಮನ್ನಿಜಗುಣನು “ಮನುಜನೇಡೆವಿಡದನುದಿನ ಪಿಳಸುವ | ವಸಿತಯೊಳೆಣಿಸಲೊಂದಿನಿಸು ಲೇಸಿಹುದೆ || ಪಲ್ಲ || ಮೊಲೆಯ ಮಾಂಸವನು ಮಡಿಯನಪಿರನು ದೇಹ | ದೆಲುವನು ಮುಸುಕಿದ ಪಸಿಯ ತೊವಲವನು | ಪಲವೆಡೆಯ ನರವನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನೀನಲಸದರಿದು ನೋಡು ಲಲನೆ ಮೋಹನವೆ ” ಇಂತಿದೆ ಮೊದಲಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ, ಕಾಣಿಸುವಂತೆ ಹೇಳಿರುವರು.

ಆದರೆ ನಿಜವಾದ ಸಿದ್ಧವಿರತನಿಗೆ ಇದು ಅಬಲಮಾರ್ಗವಾಗಿದೆ, ನಿಜವಿರತನು ಸಿದ್ಧನಾದಾಗಿನಿಂದಲೂ ಸ್ತ್ರೀಮಾಂಸವನ್ನು ಸೇವಿಸುವುದಿಲ್ಲ. “ಸೋಲದಾತನೆ ವಿರತನು

ಮನದೊಳಗೆ | ಬಾಲೆಯರ ಸಿಂಗರವನು ಕಂಡು || ಪಲ್ಲ || ಮುರಿದುನೋಡುವ
ನೋಟದ | ಮುಗುಳ್ಳಗೆಯ | ಸರಸವಿನಿಗಲೆಯನುಡಿಯ | ಸನ್ನೆ | ವೆರಸಿ
ತೋರುವಭಾವದ ಮೋಹಮುಂ | ಬರಿವಸೊಬಗಿನ ಸುಡತಿಯಕಂಡು || ೪ ||
ಮನವನಳ್ಳಿರಿವುದೊಂದು ಭಯವಿಲ್ಲ | ದನುಕೂಲಿನೀರೆತನ್ನ | ನೆಳಸಿ | ವಿನ
ಯವಾಂತಿರಲಳುಕದ ನಿಜಧೈರ್ಯ | ವನು ಶಂಭುಲಿಂಗದಿಂದ ಪಡೆದು
|| ೫ || ಎಂದು ವರ್ಣಿಸಿರುವನು. ಶ್ರೀಯು ಮೋಹಿಸಿ ಮೇಲುಮರಿಯಲು
ಪುರಾಷನು ಆಕಾರವಿಂದಲು, ವೇಷದಿಂದಲು, ನೇಪಥ್ಯದಿಂದಲು (ಡ್ರೆಸ್)
ಮನೋಹರನಾಗಿರಬೇಕು. ಆದುದರಿಂದ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಸ್ವಭಾವಸಿದ್ಧವಾದ
ವಿರತಿಯನ್ನು ಮುಮುಕ್ಷುಗಳಿಗೆ ಆದರ್ಶವನ್ನಾಗಿಡಲಿಕ್ಕೆ ಈ ಮೋಹಕ
ರೂಪವನ್ನು ಪ್ರಭುವಾಂತನು ಬಾಹ್ಯದ ಮೋಹಕರೂಪದಿಂದಾಗಲಿ ವಿಕೃ
ತ ವೇಷದಿಂದಾಗಲಿ ಅಲ್ಲಮನ ನಿಜಸ್ವರೂಪಕ್ಕಾವ ಉಪಾಧಿಗಳಿಲ್ಲ ಇಂತಹ
ಸಹಜ ವಿರಕ್ತಿಯು ಪರಶಿವಾಂಶವಲ್ಲದವನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಅಲ್ಲಮನ ಈ ಜಗದ್ಗುರುತ್ವ ಪ್ರಕರಣವನ್ನು ಮುಗಿಸುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆತ
ನಿಂದ ಬೋಧೆಹೊಂದಿ ಕೃತಾರ್ಥರಾದ ಹಲವರ ವಿಷಯವಾಗಿ ಬರೆಯ
ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸಿದ್ಧರಾಮ ಬಸವ, ಚೆನ್ನಬಸವ, ಮಹಾದೇವಿಯಕ್ಕ, ಮಾ
ಚಿತಂದೆ. ಮರುಳುಶಂಕರದೇವ, ನಾಗಂಬಿಕೆ ಮುಂತಾದವರು ಬೋಧೆ
ಯನ್ನು ಹೊಂದಿದರು. ಇದರಂತೆಯೇ ಮುಕ್ತಾಯಕ್ಕ ಗೋರಕ್ಷ ನೊಡ
ಲಾದವರು ಪ್ರಭುವಿನ ಬೋಧಾವ್ಯುತ್ಪತ್ತಿಯಿಂದ ಶಾಶ್ವತವಾದ ಮೋಕ್ಷಪದವಿ
ಯು ಹೊಂದಿದರು.

ಮುಕ್ತಾಯಕ್ಕನೂ ಗೋರಕ್ಷನೂ.

ಮಂದಬುದ್ಧಿಗಳು ಸಂಶಯವನ್ನು ಹೊಂದುವುದೊಂದುತೊಡಕನ್ನು
ಕಳೆಯುವುದು ಇಲ್ಲಿ ಉಚಿತವಾಗಿದೆ. ಶ್ರೀ ಬಸವಾದಿಗಳು ಶ್ರೀಸಂಗಮಾ
ದಿಗಳಿಂದ ಲಿಂಗಸಂಗಿಗಳಾಗಿದ್ದರು. ಅವರ ಶಂಕೆಯನ್ನು ಪ್ರಭುವು ನೀಗಿ
ಸಿ ಜ್ಞಾನ ಬೋಧವನ್ನು ಮಾಡಲಿ! ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತಪ್ರಭುಲಿಂಗಲೀಲೆಯ
೧೨ನೆಯಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತಾಯಿಯ ವಿಷಯಕ್ಕೆ "ಇತಿ ಪ್ರಪನ್ನಾಂಶರಣಂ
ಪ್ರಭುಃಸ್ವಯಂ ಪ್ರಸನ್ನಚೇತಾಃ ಕರುಣಾರಸಾನ್ವಿತಃ | ಅಥಾನುಜಗ್ರಾಹಸ
ವೇದದೀಕ್ಷಯಾಶಿರಃ ಸ್ವೈಶ್ಚಿದ್ರಿಷ್ಟ ಕಟಾಕ್ಷ ನೀಕ್ಷಯಾ || ವಿದೇಶವಾಚಾಪಿ
ನಚಾಲಯಕ್ವನಾ " ಇತ್ಯಾದಿ ಹೀಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಶರಣಾಗತಳಾದ ಮುಕ್ತಾ
ಯಕ್ಕನನ್ನು ಪ್ರಸನ್ನಾಂತಃಕರಣನಾದ ಪ್ರಭುವು ಕರುಣಾರಸವುಳ್ಳಾತೆ
ನಾಗಿ ಆಕೆಯಮಸ್ತಕವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಕರುಣಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವೇದದೀಕ್ಷೆ
ಯಿಂದನುಗೃಹಿಸಿದನು. ಎಂದೂ ಗೋರಕ್ಷನನ್ನು ಮುಖತಾ ೧೯ನೆಯ

ಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ “ತದ್ರಕ್ಷಮಾಂ ಪ್ರಭುಗುರೋ ಶಿವದೀಕ್ಷಯೇತಿಗೋರಕ್ಷನಾಥ
ವಿನುತೋಭವದಕ್ಷರೇಶಃ॥ ದೀಕ್ಷಾ ಮಮುಷ್ಯ ಕೃಪಯಾತಮನುಗ್ರಹೀತುಂ
ಶಿಕ್ಷಾ ಕ್ರಮೈಸ್ತಮಥ ಲಕ್ಷ್ಯವಿಧೈಃ ಪರೀಕ್ಷೈಃ । ಪ್ರಕ್ಷೇಣಸಿದ್ಧಿಜಡಮ ಗ್ರಥ
ನಾಯ ತಸ್ಮೈ ಮೋಕ್ಷಪ್ರದಂ ಸಮದಿಶದ್ಗುಣಶಾಸ್ತ್ರತತ್ತ್ವಂ ॥ ಸಿದ್ಧಿಶಾಸ್ತ್ರ
ಗಳನ್ನು ಜಿನ್ನಾಗಿಬಲ್ಲ ಗೋರಕ್ಷನು, ಗುರುವಾದ ಪ್ರಭುವೆ ನನ್ನನ್ನು ಶಿವದೀಕ್ಷೆ
ಯಿಂದ ರಕ್ಷಿಸು ಎಂದು ಸ್ತುತಿಸಿದನು. ಆಗ ಕ್ಷಯರಹಿತನಾದ ಮತ್ತು
ಸರ್ವನಿಯಾಮಕನಾದ (ಅಕ್ಷರೇಶಃ) ಪ್ರಭುವು ಅವನನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಲಿ
ಕೈಲಕ್ಷ್ಯ ವಿಧಗಳಿಂದ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದನು ಗೋರಕ್ಷನಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಿಗಳೆನಿಸಿದೆಯೆಂದಾ
ದ ಹೆಮ್ಮೆಯ ಹೆಡ್ಡತನದ ಗಂಟು ಬಿಚ್ಚಿಹೋದೆಯೆಂದು ನಿಶ್ಚಯವಾದಬ
ಳಿಕೆ, ಅವನಿಗೆ ಮೋಕ್ಷವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಶಾಸ್ತ್ರತತ್ತ್ವವನ್ನು ಬೋಧಿಸಿದ
ನು, ಎಂದೂ ಹೇಳಿಯದೆ. ವಿರಕ್ತನಾದ ಅಲ್ಲಮನಿಗೆ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮಾಡು
ವ ಅಧಿಕಾರ ವೆಲ್ಲಿಯದು?

ಕನ್ನಡ ಪ್ರಭುಲಿಂಗಲೀಲಾಕಾರನು ತನ್ನ ಚರಿತ್ರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿ
ದುವಾದ ವಚನಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಉದಾಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಬರೆದಿರುವನು.
ಆದುದರಿಂದ ಆಚರಿತ್ರವು ಹೆಚ್ಚು ವಿಶ್ವಸನೀಕರವಾಗಿದೆ. ಮುಕ್ತಾಯ
ಕೃತನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ದೀಕ್ಷಾವಿಷಯವು ಅದರಲ್ಲಿ ಬಂದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಗೋ
ರಕ್ಷನಬಗೆಗೆ “ ಸಾಕುಸಾಕಿನ್ನೆಲ್ಲಿತನಕವಿ । ವೇಕತನದಾಳಾಪವೆಮಗಿನ್ನೇ
ಕೆ ನಿಮಯ ಮಹಿಮೆಯನು ನೋಡುವಡೆ ಎನ್ನಳವೆ । ಕಾಕುತನಗಳು
ಹೋಗಲೆನಗಿನಿ । ರಾಕುಳಶ್ರೀಲಿಂಗಸಂಗದ । ಜೋಕೆಯನು ಕೃಪೆಮಾ
ಡಬೇಹುದು ಪ್ರಭುವೆಕೇಳಿಂದ ॥ ಗುರುವೆತಾನೆಂಬಂತೆ ಶಿಷ್ಯನು । ಗುರು
ವಚನ್ನಾಗಿರೆ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ । ಗುರುಪದವ ಬಳಿಕಿತ್ತು ಶಿಷ್ಯತ್ವವನು ತಾಹಿ
ಡಿದು ॥ ಗುರುಕುಮಾರಕನಹನುಧಿವಾ । ಪರಿಯಲೆನ್ನನು ಪರಿಕಿಸಿದೆ
ಸತ್ಪುರುಷನಹುದೈ ನೀನೆಧಿಟಗೋರಕ್ಷಕೇಳಿಂದ ॥ ಶಿಕ್ಷಿಸಿದನೀಪರಿಯ
ಲಾಗೋ । ರಕ್ಷನಲಿಸಾಧಕತನಂಗಳ । ಲಕ್ಷಪರಿಯಲಿಬಳಿಕಲಾತನ ನೋ
ಡಿಕರುಣದಲಿ ॥ ರಕ್ಷಿಸುವೆನೆಂದೆನುತಶಾಸ್ತ್ರದ । ಲಕ್ಷವನು ದೀಕ್ಷೆಯನು
ಮಾಡಿದ । ಮೋಕ್ಷಮಾರ್ಗದಲಂದು ಗೋರಕ್ಷಗೆ ಪ್ರಭುರಾಯ ”
ಎಂದು ಶ್ರೀಪ್ರಭುವು ದೀಕ್ಷೆಗೆಯ್ದುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ವಿರಕ್ತರಿಗೆ ರೂಢಿ
ಯಲ್ಲಿ ದೀಕ್ಷಾಧಿಕಾರವು ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ ಆಗಮಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವಿರಕ್ತ
ರು ದೀಕ್ಷೆಮಾಡಬಾರದೆಂದು ಹೇಳಿದೆಯೆಂದು ಹಲವರೆನ್ನವರು ಶ್ರೀ ಪ್ರ
ಭುವುದೀಕ್ಷೆಯನ್ನೇಕೆ ಮಾಡಿದನು ?

ವಿರಕ್ತನೂ ದೀಕ್ಷೆಯೂ.

ವಿರಕ್ತನೂ ದೀಕ್ಷೆಯೂ—ಸ್ಥೂಲ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಈ ಸಂದೇಹವು ಜಿನಾಗಿದೆ. ಮತ್ತು ಶಾಸ್ತ್ರದ ಯಥಾರ್ಥನಿಶ್ಚಯದ ಫಲದಿಂದ ಈ ವಿಷಯವು ವಿಚಾರಾರ್ಹವಾಗಿದೆ.

ವಿರಕ್ತನೆಂದರೆ ಜಂಗಮತತ್ತ್ವವು, ವಿರಕ್ತ, ಜಂಗಮ, ಅತಿಥಿ ಇತ್ಯಾದಿ ಶಬ್ದಗಳು ಸಮಾನಾರ್ಥಗಳಾಗಿವೆ. ಗುರುಲಿಂಗ ಜಂಗಮಗಳು ಒಂದೆ ಪರವಸ್ತುವಾಗಿವೆ. “ಶಿವವಿವಶ್ರೀಗುರುಲಿಂಗ ಜಂಗಮಾತ್ಮಕ ಇತಿ ನಿಷ್ಣಾವಾನೇವ ಮಾಹೇಶ್ವರಃ” ಶಿವನೊಬ್ಬನೆ ಶ್ರೀ ಗುರುಲಿಂಗಜಂಗಮಸ್ವರೂಪನೆಂಬ ನಿಷ್ಕೆಯುಳ್ಳಾತನೆ ಮಾಹೇಶ್ವರನು—ವೀರಶೈವ ಧರ್ಮ ಶಿರೋಮಣಿ “ಏಕ ಏವಶಿವಃಸಾಕ್ಷಾತ್ಸರ್ವಾನು ಗ್ರಾಹಕಪ್ರಭುಃ | ಗುರುಜಂಗಮಲಿಂಗಾತ್ಮಾವರ್ತತೇಭುಕ್ತಿ ಮುಕ್ತಿದಃ” ಶಿವವಿವ ಗುರುಲಿಂಗ ಜಂಗಮಾತ್ಮಕ ಇತ್ಯಸೌ || ನಿಷ್ಣಾಯತ್ರಾಸ್ತಿ ಮಹತೀ ಸವಿವತು ಮಹೇಶ್ವರಃ ” ಸಿದ್ಧಾಂತ ಶಿಖಾಮಣಿ.

ದೀಕ್ಷೆಯೆಂದರೆ ಗುರುವು ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಲಿಂಗವನನುಗ್ರಹಿಸುವುದು ಅದಕ್ಕೆ ಗುರುಲಿಂಗ ಜಂಗಮವೆಂಬ ಮೂರು ತತ್ತ್ವಗಳು ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿವೆ. ನೋಡು: —“ಲಿಂಗಂ ಹಸ್ತೇಗೃಹೀತ್ವಾಥ ಭಾವದೃಷ್ಟ್ಯಚದೇಶಿಕಃ ಸಂಸ್ಥಾಪ್ಯಲಿಂಗಂ ಶಿಷ್ಯಸ್ಯಮಸ್ತಕಸ್ಥಾಕಲಾಂ ಪರಾಂ || ತಲ್ಲಿಂಗಂ ಸ್ಥಾಪಯಿತ್ವಾಥ ಚರಪಾದೋದಕೇನಚ | ನಿವೇದ್ಯ ತತ್ರಸಾದಂಚ | ಪ್ರಾಪ್ಯಾನುಚ್ಛಂ ಶಿವಾತ್ಮನಾಂ || ಲಿಂಗೇಪ್ರಾಣಾನ್ ಪ್ರಣಿಕ್ಷೇಷ್ಯ | ಪ್ರಾಣೇ ಲಿಂಗಂ ತಥೈವಚ | ತಲ್ಲಿಂಗಂ ಸ್ಥಾಪಯೇಚ್ಛೇ ಸ್ಯೇಸಮ್ಯಗ್ಧ್ಯಾಶ್ರೈಕಭಾವತಃ || ಧ್ಯಾತ್ರೇಶಿಷ್ಯಾಯತಲ್ಲಿಂಗಂ ಧಾರಯಿತ್ವಾ ನಿರೂಪಯೇತ್ | ವೀರ ಮಾಹೇಶ್ವರಾಚಾರನಿಷ್ಠಾಮಪರದುರ್ಲಭಾಂ || ದತ್ತಲಿಂಗಮಿದಂ ವತ್ಸ” ಇತ್ಯಾದಿ ಲಿಂಗಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಅದನ್ನು ಕರದಲ್ಲಿರಿಸಿ ಶಿಷ್ಯನ ಮಸ್ತಕಸ್ಥನಾದಕಲೆಯನ್ನು ಸಂಗಳಿಸಿ ಜಂಗಮಪಾದೋದಕದಿಂದ ಭೀಷೇಕಿಸಿ ಜಂಗಮಪ್ರಸಾದವನ್ನು ನಿವೇದಿಸಿ ಶಿವಾತ್ಮನಾದ ಜಂಗಮನ ಅನುಜ್ಞೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿ ಶಿಷ್ಯನ ಜೀವಕಲೆಯನ್ನು ಲಿಂಗದಲ್ಲಿಯೂ ಲಿಂಗದ ಶಿವಕಲೆಯನ್ನು ಶಿಷ್ಯನ ಪ್ರಾಣದಲ್ಲಿ ಅಂದರೆ ಜೀವಕಲೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಸಮರೂಪೀಕರಿಸಿ ಲಿಂಗವನ್ನು ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಧರಿಸಿ ಕರದಲ್ಲಿರಿಸುವುದು ವೀರ ಶೈವಾಚಾರವನ್ನು ಬೋಧಿಸಬೇಕು. ಇತ್ಯಾದಿ

ಅಂದಬಳಿಕ ದೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಜಂಗಮ ಶಬ್ದ ವಾಚ್ಯನಾದ ವಿರಕ್ತನು ಬೇಕೇ ಬೇಕು. ಲೋಕರೂಢಿಯು ಅಜ್ಞಾನ ಮೂಲವು. ಶಿವಾಗಮಗಳಲ್ಲಿ ದೀಕ್ಷಾಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಜಂಗಮವು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ರೀತಿಯಿಂದ ಬೇಕೆಂದು ಯಲ್ಲದೆ ಬೇಡೆಂದು ಇಲ್ಲ. ಈ ಆಗಮವಚನಾನುರೋಧದಿಂದ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಶಿಖಾಮಣಿಯ ' ಸರ್ವಲಕ್ಷಣ ಸಂಪನ್ನೇ ತಸ್ಮಿನ್ ಲಿಂಗೇ ವಿಶೋಧಿತೇ | ಪೀಠಸ್ಥಿತೇ ಭಿಷಿಕ್ತೇ ಚ ಗಂಧಪುಷ್ಪಾದಿಪೂಜಿತೇ || " ಎಂಬ ಶ್ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅಭಿಷಿಕ್ತೇ" ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ ಪಂಚಾವೃತ್ತಗಳಿಂದಲೂ ತದನಂತರ ಜಂಗಮ ಪಾದವಾರಿಯಿಂದಲೂ ಅಭಿಷಿಕ್ತವಾದ ಎಂಬರ್ಥವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು.

ಇದಲ್ಲದೆ ಸರ್ವದೀಕ್ಷಾವಿಧಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಶಿಷ್ಯನ ಪ್ರಾಣದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗ ಕಲೆಯನ್ನೂ ಲಿಂಗದಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯನ ಪ್ರಾಣಕಲೆಯನ್ನೂ ಸಮರೀಕರಿಸ ಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದಲೂ ದೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಜಂಗಮಸಾನ್ನಿಧ್ಯವು ಅವಶ್ಯ ಕವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಾಣ ಶಬ್ದಕ್ಕೆ ಶುದ್ಧವಾದ ಜಂಗಮ ತತ್ತ್ವವೆಂದು ಅರ್ಥವ ಮಾಡಬೇಕಲ್ಲದೆ ಅಶುದ್ಧವಾದ ಪಂಚಪ್ರಾಣವೆಂದು ಅರ್ಥವನ್ನು ಮಾಡ ಲಾಗದು. ಶಿಲಾದಿದೋಷವನ್ನು ನಿವೃತ್ತಿಗೊಳಿಸಿ ಶುದ್ಧವಾದ ಲಿಂಗದ ಲ್ಲಿ ಹಸಿವೆತ್ಯುಷಗಳಿಗಾಸ್ತ ದವಾದ ಅಶುದ್ಧ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಸಂಚಿಸುವುದು ಅನರ್ಥಕರವು. ಅದುದರಿಂದ " ಅಂಗಂಲಿಂಗಮಿತಿ ಪ್ರಾಹು; ಪ್ರಾಣೋ ಜಂಗಮ ಉಚ್ಯತೇ | ಆಮಿತಿಬ್ರಹ್ಮಸನ್ಮಾತ್ರಂ ಗಚ್ಛತೀತಿ ಗಮುಚ್ಯತೇ " ಎಂದು ವೀರಶೈವ ಧರ್ಮ ಶಿರೋಮಣಿಯಲ್ಲದಾಹರಿಸಿದ ಆಗಮ ಪ್ರಮಾ ಣದಿಂದ ಪ್ರಾಣಶಬ್ದಲಕ್ಷಿತವಾದ ಜೀವ ವ್ಯಾಪಾರಗಳ ಹೇತುವಾದ ಶಿವ ಜೈತನ್ಯವೆ ಪ್ರಾಣವು. ಅಂತಹ ಪ್ರಾಣವೆ ಜಂಗಮವು.

ಅಂದಬಳಿಕ ಲಿಂಗದಲ್ಲಿ ಜೀವಕಲೆಯನ್ನೂ ಜೀವದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗಕಲೆಯ ನ್ನು ಕೂಡಿಸಬೇಕೆಂಬುದರರ್ಥವು:-ಶಿಷ್ಯನ ದೇಹವು ಭೂತದೇಹವಾಗಿತ್ತು. ಭೂತದೇಹವಾಗಿ ಜಾತಿವರ್ಣಾದಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿತ್ತು. ಆ ದೇಹಕ್ಕೆ ಗುರುವು ದೀಕ್ಷಾಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿಭೂತಿಧಾರಣ, ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣ, ಪಂಚಕಲಶಾಭಿಷೇಕ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನು ವಿರಚಿಸಿ ಅನಂತರ, ಅಕಾರಾದಿಕ್ಷಕಾರಾಂತವಾದ ಮಾತೃಕಾ ನ್ಯಾಸವನ್ನೂ (ಅಕಾರವೆ ಶಿರಸ್ಸು ಆಕಾರವೆ ಹಣೆ ಇ ಈ ಕಣ್ಣುಗಳು ಉ ಉ ಕಿವಿಗಳು ಋ ಋ ಗಲ್ಲಗಳು ಏ ಏ ನಾಸಾ ಪುಟಗಳು ಏ ಏ ತುಟಗಳು ಙ ಙೆದಂತಪಂಕ್ತಿಗಳು ಅಂ ಅಃ ಒಸಡುಗಳು ಕರ್ವಗವೆ ಬಲಗೈಯ ಭುಜಾ ದಿ ಹಸ್ತಾಂತವು. ಚನಗವೆ ಬಲಗೈ ಭುಜಾ ಹಸ್ತಾಂತವು.

ಟವರ್ಗವೆ ಬಲಗಾಲ ನಡುವಿಂದ ಪಾದಾಂತವು ತವರ್ಗವೆ ಎಡಗಾಳಿ
ನಡುವಿಂದ ಪಾದಾಂತವು. ಪಕಾರವೆನಾಭಿ ಫ ಬ ಗಳೆ ದಕ್ಷಿಣವಾಮಪಾರ್ಶ್ವ
ಗಳು ಭಕಾರವೆ ಕಂಠಸ್ಥಾನವು ಮಕಾರವೆ ಹೃದಯವು ಯ ರ ಲ ವ ಶ ಷ ಸ
ಗಳೆ ತ್ವಗಾದಿ ಸಪ್ತಧಾತುಗಳು ಹಕಾರವೆ ಆತ್ಮನು ಕ್ಷಕಾರವೆ ಪಾಪಕ್ಷಯ)
ಭುವನ ತತ್ತ್ವಕಲಾರೂಪವಾದ ಮೂರು ಅರ್ಥಾಧ್ಯಗಳನ್ನೂ ಮಂತ್ರಪದವ
ರ್ಣಗಳೆಂಬ ಮೂರು ಶಬ್ದಾಧ್ಯಗಳನ್ನೂ, ನಿವೃತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನೂ, ಷಡಕ್ಷರಾದಿ
ಮಂತ್ರಗಳನ್ನೂ ನ್ಯಾಸಮಾಡಲು ಆದು ಶಿವಕ್ರಿಯೆಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾಗಿ ಲಿಂಗ
ತನುವೆನಿಸಿತು ಅದಕ್ಕೆ ಇಷ್ಟಲಿಂಗ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಮಾಡಿತು ಆದರೆ
ಇಷ್ಟಲಿಂಗಕ್ಕೆ ಮಂತ್ರವೆ ಪ್ರಾಣವಾಗಿದೆ ಅದುದರಿಂದ ಶಿಷ್ಯನ ಪ್ರಾಣದಲ್ಲಿ
ರುವ ದೋಷವನ್ನು ದೂರೀಕರಿಸಿ ಆ ಪ್ರಾಣಶಕ್ತಿಯ ಮರೆಯಲ್ಲಿರುವ
“ನಪ್ರಾಣೇನ ನಾಪಾನೇನ ಮತ್ಯೋಜೀವತಿ ಕಚ್ಚನ ಇತರೇಣತು ಜೀವಂತಿ
ಯಪ್ಪಿನ್ನೇ ತೌಸಮಾ ಶ್ರೀ ತೌ” ಎಂಬ ಉಪನಿಷತ್ತಿನಿಂದ ಪ್ರಾಣಾಪಾನ
ವಾಯುಗಳ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ಈಶ್ವರ ಚೈತನ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರರೂಪ
ವನ್ನು ಮೇಳಯಿಸಿ ಆ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಲಿಂಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಬೇಕೆಂಬರ್ಥವು.

ಹೀಗೆ ಲಿಂಗಜಂಗಮರು ಗುರುವಿನಿಂದ ಬೋಧಿಸಲ್ಪಡುವುದರಿಂದ
ಅಂತರಂಗದ ಜಂಗಮಕ್ಕೆ ನಿದರ್ಶನವಾದ ಶಿವಯೋಗಿ ಜಂಗಮವು ಅವಶ್ಯ
ವಾಗಿಯೆ ಬೇಕು. ಆತನ ಅನುಜ್ಞೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿಯೆ ಗುರುವು ದೀಕ್ಷೆ
ಯನ್ನು ಮಾಡುವನು.

ಒಂದು ವೇಳೆ ದೀಕ್ಷಾಕಾಲದಲ್ಲಿ ಜಂಗಮವು ಸಿಗದಿದ್ದರೆ ಗುರು
ವಿಗೂ ಜಂಗಮಕ್ಕೂ ಇರುವ ಏಕತ್ವದಿಂದ ದೀಕ್ಷೆಗೆ ಚ್ಯುತಿ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ
ಜಂಗಮವು ಬರಬಾರದೆಂಬ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಕರೆಯದವನುನರನಲ್ಲದೆ ಹರನ
ಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ದೀಕ್ಷಾಕರ್ತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರವೆ ಇಲ್ಲ.

ಹಾಗಲ್ಲದೆ ಲಿಂಗದಲ್ಲಿ ಫೀಠವೆ ಬಿಂದುವೆಂಬ ಗುರುಸ್ಥಾನವಾಗಿಯು,
ಪಿಂಡವೆ ನಾದವೆಂಬಲಿಂಗಸ್ಥಾನವಾಗಿಯು ಗೋಮುಖವೆ ಕಲೆ ಎಂಬ
ಜಂಗಮಸ್ಥಾನವಾಗಿಯು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ ಅದರಿಂದಲು ದೀಕ್ಷಾಕಾಲದಲ್ಲಿ
ಲಿಂಗದ ಸರ್ವಸಂಪತ್ತಿಗೆ ಜಂಗಮವು ಬೇಕೇ ಬೇಕು.

ಅಲ್ಲಮನು ಗುರುಜಂಗಮಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬೈನೆ ಮಾಡಿದನು.

ಇರಲಿ ಇಷ್ಟರಿಂದ ಜಂಗಮವು ದೀಕ್ಷೆಗೆ ಅವಶ್ಯಕವೆಂತಾಯ್ತು. ಆದ
ರೆ ಜಂಗಮವು ದೀಕ್ಷಾಕರ್ತೃವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆನು ಸಮಾಧಾನ? ಕೇ

ಈ - ವೀರಶೈವನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಗುರುಲಿಂಗಜಂಗಮದ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯವಿರಬೇಕು. ತಪ್ಪೆಬಾರದು. ಆದರೆ ಗುರುಜಂಗಮರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಒದಗದಿದ್ದರೆ ಮತ್ತೊಂದರಲ್ಲಿಯೂ, ಲಿಂಗಧಾರಣಾನಂತರದಲ್ಲಿ ಗುರು ಜಂಗಮಗಳೊದಗದಿದ್ದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಅವೆರಡೂ ಸಮಾನೇಶವಾಗುತ್ತವೆ. ಈ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಸಾರೋದಾಹೃತ ವಾಕ್ಯಗಳು ಪ್ರಮಾಣವಾಗಿವೆ. ನೋಡು:- ತ್ರಿಪಾದೋರ್ಧ್ವ ಉದೈನ್ಮಂತ್ರ ಅಸ್ತಿನ್ನರ್ಥೇ ಪ್ರವರ್ತತೇ | ತ್ರಿಪಾದಿತಿ ತ್ರಯಃಪಾದಾಯಸ್ಯ ಸ ಸ್ಯಾತ್ರಿಪಾಚ್ಛೇವಃ | ಗುರುಲಿಂಗಂಜಂಗಮಂ ಚ ತೇಷಾಂಪಾದತ್ರಯ ಸ್ತೃಪಾತ್ || ಉರ್ಧ್ವ ಉತ್ಕೃಷ್ಟ ಏವಾಸಾವುದೈದುದಿತವಾಚಾಂಭಿವಃ | ಪುರುಷೋವೈರುದ್ರ ಇತಿ ಪುರುಷತ್ವಂಶಿವಸ್ಯ ತತ್ | ಪಾದೋಸ್ಥೈಹಶಿವಸ್ಯೈವ ಲಬ್ಧೋಯದ್ಯಭವತ್ಪುನಃ | ಪುನಃಶಬ್ದೋವಿಶೇಷಾರ್ಥವಾಚೀವೈಶೇಷ್ಯಮತ್ರಚ | ಅಸಾನ್ನಿಧ್ಯಂ ಜಂಗಮಸ್ಯ ಗುರೋಶ್ಚಾಪಿ ತತಸ್ತಥಾ | ವಿಷ್ವಜ್ವ್ಯಕ್ರಾಮದಿತ್ಯೈವಂವ್ಯಾಪಕತ್ವಂ ಶಿವಸ್ಯಚ | ಅನುಸಂಧಾಯ ಮನಸಾಗುರುಜಂಗಮತಾಮಪಿ || ಉಪದೇಶ ೨೮.

ವಿಚಾರ.

ಗುರುಲಿಂಗ ಜಂಗಮಕೃನರ್ಪಿತ ಪದಾರ್ಥವನ್ನು ಸೇವಿಸುವನು ಭ್ರಷ್ಟನಾಗುತ್ತಾನೆ ಎಂಬರ್ಥದ “ಅಸಮರ್ಪ್ಯ ಪ್ರಾಣಲಿಂಗೇ ಜಂಗಮೇಚ ಗುರಾತಥಾ | ಸ್ವೀಕುರ್ಯಾದ್ಯದಿ ಮೋಹೇನ ಸಮವಾಯೇಪಿಯೋಜನಃ | ಸ್ವಾಚಾರಸಂಪರಿಭ್ರಷ್ಟಃ ಶೈವಶ್ಚೈವತಿ ತತ್ಕ್ಷಣಾತ್” — ಇತ್ಯಾದಿ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಗೆ ವೇದದಲ್ಲಿ ಆಧಾರವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ “ತ್ರಿಪಾದೋರ್ಧ್ವ ಇತ್ಯಾದಿ ಮಂತ್ರವು ಈ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಪುರುಷ ಶಬ್ದವು ಶಿವವಾಚಕವಾಗಿದೆ. “ಪುರುಷೋ ವೈ ರುದ್ರಃ” ಎಂ ಶ್ರುತಿಯು ಪುರುಷ ಶಬ್ದವು ಶಿವವಾಚಕವೆಂಬಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣವಾಗಿದೆ. ಗುರುಲಿಂಗಚರರೂಪನಾದ ಪುರುಷನು ಆ ಗುರುಲಿಂಗಜಂಗಮವೆಂಬ ಪಾದಗಳಿಂದ ಮೂರುಪಾದಗಳುಳ್ಳಾತನಹನು. ಗುರುಲಿಂಗಜಂಗಮಗಳಲ್ಲದೆ ಲಿಂಗವೆಂಬ ಶಿವನಪಾದವು ದೊರೆಕಿದರೆ ಲಿಂಗವು ಗುರುಜಂಗಮಾತ್ಮಕವೆಂಬುದನ್ನು ಮನದಲ್ಲಿ ಅನುಸಂಧಾನವನ್ನು ಮಾಡಿ ಲಿಂಗಚರಣ ಪಾದೋದಕವ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಭುಂಜಿಸಬೇಕು. — ಎಂಬುದೀಮಂತ ತಾತ್ಪರ್ಯವು.

ಹೀಗೆ ಮಂತ್ರಾರ್ಥವನ್ನು ಮಾಡಿ ಈ ಮಂತ್ರವು ಪಾದೋದಕಧಾರಣ ಪರವಾಗಿದೆಯಲ್ಲದೆ ಗ್ರಹಣಪರವಲ್ಲ ಅಂದರೆ ಪಾದೋದಕ ಸೇವನಪರವಲ್ಲ ಎಂಬ ಸಂಶಯವನ್ನು ಬಿಡಿಸುವೆನು. —

ಶ್ರೀಸಾದೂರ್ಧ್ವ ಉದೈತ್ಯರುಷಃ | ಪಾದೋಽಸ್ಯೇಹಾಭವತ್ಪುನಃ
ತತೋಽಪಿಷ್ಟಜ್ವ್ಯಕ್ರಾಮತ್ | ಸಾಶನಾನಶನೇ ಅಭಿ|| ಎಂಬುದೈಸೆ ಮಂತ್ರ
ವು!—ಪುರುಷಶಬ್ದವಾಚ್ಯನಾದ ಶಿವನು ಗುರುಲಿಂಗ ಜಂಗಮವೆಂಬ
ಮೂರು ಪಾದಗಳಿಂದಿಹನು. ಆ ಮೂರು ಪಾದಗಳಲ್ಲಿ ಗುರುಜಂಗಮ
ಗಳೆಂಬವೆರಡು ಪಾದಗಳಲ್ಲದೆ ಲಿಂಗವೆಂಬುದೊಂದೆ ಪಾದವು ಸನ್ನಿಹಿತವಿ
ರಲು—ಶಿವನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪಾದವು ಇನ್ನುಳಿದ ಎರಡು ಪಾದಗಳನ್ನು
ತುಂಬಿರುವುದರಿಂದ, ಅಂದರೆ ಗುರುವು ಲಿಂಗಜಂಗಮಾತ್ಮಕವಾಗಿಯೂ,
ಲಿಂಗವು ಗುರುಜಂಗಮಾತ್ಮಕವಾಗಿಯೂ, ಜಂಗಮವು ಗುರುಲಿಂಗಾತ್ಮಕ
ವಾಗಿಯೂ ಇರುವುವಾಗಿ ಲಿಂಗದಲ್ಲಿಯೆ ಗುರುಜಂಗಮಗಳಿರುವುದರಿಂದ
ಅದರಲ್ಲಿಯೆ ಗುರುಜಂಗಮ ಪದೋದಕಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದು.
ತದನಂತರ ಭೋಜನಂಗೆಯ್ಯಬೇಡು. ಹಾಗಲ್ಲದೆ ಭೋಜನವಸ್ವೀಕ
ರಿಸಲಾಗದು.

ಗುರುಲಿಂಗಜಂಗಮವೆಂಬ ಶಿವನ ಮೂರು ಪಾದಗಳನ್ನು ಹೇಳಿ
ಆಪಾದಗಳೆಲ್ಲ ಸನ್ನಿಹಿತವಿರಲಿ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾದ ಲಿಂಗವೊಂದೆ ಸನ್ನಿ
ಹಿತವಿರಲಿ ಅದರಿಂದ ಪಾದೋದಕವನ್ನು ಪಡೆದು ಭುಂಜಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ
ರುವುದರಿಂದ ಭೋಜನಸಂಬಂಧವಾಗಿಯೆ ಪಾದೋದಕ ಸ್ವೀಕೃತಿಯನ್ನು
ಹೇಳಿದಂತಾಯ್ತು. ಅದುದರಿಂದ ಪಾದೋದಕವು ಸೇವಿಸತಕ್ಕುದಲ್ಲದೆ
ಕೇವಲ ಧರಿಸತಕ್ಕುದಲ್ಲ.

ಇಂತು ಪೂರ್ವಪಕ್ಷವಾದವನ್ನು ಖಂಡಿಸಿ ತನ್ನ ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕಾಗಿ
ಉದಾಹರಿಸಿದ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿವು “ ಪ್ರಾಣಲಿಂಗಪರೋ ಭಕ್ತೋ ಲಬ್ಧ್ವಾ
ತತ್ರಪದೋದಕಂ | ಗುರುಜಂಗಮಪಾದೋದಂ ಲಬ್ಧವಾನೇವ ಭಕ್ತಿತಃ |
ಸಮವಾಯೇ ಗುರೋಸ್ತತ್ರಗುರೋರ್ಲಬ್ಧ್ವಾ ಪದೋದಕಂ | ಪಾದೋ
ದಕಂ ಜಂಗಮಸ್ಯ ಲಬ್ಧವಾನ್ಮನಸೈವತತ್ | ಗುರುಲಿಂಗಚರಾಣಾಂಚ
ಸಮವಾಯೇತು ಭಕ್ತಿಮಾನ್ | ಪಾದೋದಕಂ ಚರಾಲ್ಲಬ್ಧ್ವಾ ಗುರೋರ್ಲಿಂ
ಗಸ್ಯ ಭಕ್ತಿಮಾನ್ | ಅಶ್ವೀಯಾದಶನಂಭಕ್ತೇರನ್ಯಥಾನಶನಂ ಭವೇತ್ || ”
ಪ್ರಾಣಲಿಂಗಪರನಾದ ಭಕ್ತನು ಗುರುಜಂಗಮರು ದೊರಕದಾಗ ಲಿಂಗ
ಪಾದೋದಕವನ್ನು ಪಡೆದು ಆ ಲಿಂಗವು ಗುರುಲಿಂಗಜಂಗಮರೂಪವೆಂದೆ
ರಿತು ಆ ಭಕ್ತಿಯಿಂದಲೆ ಗುರುಜಂಗಮ ಪಾದೋದಕಗಳು ದೊರೆತವೆಂದು
ನಿಶ್ಚಯಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಗುರುಲಿಂಗವೆಂಬೆರಡು ಇರಲು ಗುರುವಿನ ಪಾದೋ
ದಕವನ್ನು ಪಡೆದುಗುರುಜಂಗಮಗಳೇಕತ್ವದಿಂದಲೆ ಜಂಗಮ ಪಾದೋದ

ಕವನ್ನೂ ಪಡೆದನು. ಗುರುಲಿಂಗಜಂಗಮಗಳೆಂಬ ಮೂರು ಪದಾರ್ಥಗಳು ಒದಗಿರಲು, ಜಂಗಮ ಪಾದೋದಕವನ್ನು ದೊರಕಿಸಿ ಆಜಂಗಮಪಾದೋದಕದಲ್ಲಿಯೆ ಗುರುಲಿಂಗಪಾದೋದಕಗಳನ್ನು ದೊರಕಿಸತಕ್ಕುದು. ಅಂದರೆ ಆ ಜಂಗಮ ಪಾದೋದಕವೆ ಗುರುಲಿಂಗಜಂಗಮ ಪಾದೋದಕವೆಂದು ತಿಳಿಯತಕ್ಕುದು. ಹೀಗೆ ತ್ರಿವಿಧ ಪಾದೋದಕವು ದೊರೆತಬಳಿಕ ಅದನ್ನು ಸೇವಿಸಿ ಪ್ರಸಾದಭೋಜನವನ್ನು ಮಾಡುವುದುಚಿತವು.

ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಉದಾಹರಿಸಿದ ಪ್ರಮಾಣಗಳಿಂದ ಜಂಗಮದಲ್ಲಿ ಗುರುವು ಸಮಾವೇಶವಾಗುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲವು ಗೋರಕ್ಷನಿಗೆ ದೀಕ್ಷೆಮಾಡಿದುದು ಯೋಗ್ಯವೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಶಯವು.

ಈ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನವಲಂಬಿಸಿ ಗುರುಜಂಗಮರೀವರು ಸನ್ನಿಹಿತರಿದ್ದಾಗ ಜಂಗಮದಲ್ಲಿಯೆ ದೀಕ್ಷಾಧಿಕಾರವು ಬರಬೇಕು. ಹಾಗಲ್ಲ ಸೂಕ್ಷ್ಮಗಮದಲ್ಲಿ “ಚರಾಲ್ಪಬ್ಧ್ವಾ ಪದೋದಕಂ” ಎಂದುಹೇಳಿದೆ ಅಲ್ಲದೆ ಜಂಗಮವೇ ದೀಕ್ಷಾಕರ್ತೃವೆಂದು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಪಾದೋದಕದ ಸಂಪಾದನೆಯ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಜಂಗಮದಲ್ಲಿ ಗುರುವು ಸಮಾವೇಶವಾಗಲಿ ದೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಜಂಗಮನಿಗೆ ಅಧಿಕಾರವಿರಲಾರದು. ಎಂಬ ಶಂಕೆಯು ಬರುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೇನು ಪರಾಭವವು? ಕೇಳು ಮೇಲೆ ಉದಾಹರಿಸಿದ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಜಂಗಮತತ್ತ್ವದಲ್ಲಿ ಗುರುಲಿಂಗ ತತ್ತ್ವಗಳು ಸಮಾವೇಶವಾಗುತ್ತವೆ. “ಪಾದತೀರ್ಥದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಮಾವೇಶವಾಗಲಿ ದೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಆಗಲಾರದೆಂದು ಹೇಳುವೆನಷ್ಟೇ? ಆದರೂ ಅವನ್ನೇ ಹೇಳುವೆಯಲ್ಲ?” ಪಾದೋದಕಕ್ಕೋಸ್ಕರವಾದರು ಸಮಾವೇಶವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಜಂಗಮತತ್ತ್ವವು ಗುರುತತ್ತ್ವಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಲ್ಲದೆ ಅದನ್ನು ಸಮಾವೇಶಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಾರದು. ಆದುದರಿಂದ ಜಂಗಮತತ್ತ್ವವು ಗುರುತತ್ತ್ವಕ್ಕೆ ಕಾರಣಸ್ವರೂಪವು. “ಪರಮೇಶ್ವರನ ತ್ರಿವಿಧರೂಪವೆ ಗುರುಲಿಂಗಜಂಗಮವೆಂದು ಹೇಳಿ ಈಗ ಗುರುತತ್ತ್ವಕ್ಕೆ ಜಂಗಮತತ್ತ್ವವು ಕಾರಣವೆಂದು ವಿರೋಧ ವಚನವನ್ನು ಹೇಳುವೆಯಲ್ಲ?” ಅನರ್ಬೇಡ ಈಕಾರ್ಯ ಕಾರಣತ್ವವು ಹಾಲುಮೊಸರುಗಳಂತೆ ವಿಕಾರರೂಪವಲ್ಲ. ಅದರೆ ಉಪಾಧಿವಶದಿಂದ ಹೇಳತಕ್ಕುದು. ಹೇಗಂದರೆ:—

ಪರಮೇಶ್ವರನಿಗೆ ಈಶಾನತತ್ತ್ವರುಷ ಅಘೋರ ನಾನಂದೇವಸದ್ಭೋಜಾತವೆಂದು ಐದು ಮುಖಗಳುಂಟು ಈ ಐದು ಮುಖಗಳು ಈಶನ ಅನು

ಈ ಬಗೆಯಾಗಿ ಪರಮಾತ್ಮನ ಪಂಚಮುಖಗಳ ಕೃತ್ಯಗಳು ಪಂಚ ಭೂತಗಳಲ್ಲಿ ತೋರುವುವಾದುದರಿಂದ ಆಯಾ ಭೂತಗಳಿಗೆ ಆಯಾ ಮುಖಗಳನ್ನು ಸಂಬಂಧಿಸುವರು. ನೋಡು-ಓಂಕಾರೋಮಮದೇಹಸ್ಯಾನ್ನ ಕಾರಾದ್ಯಾಸ್ತಥೈವಚ | ಸದ್ಯಾದಿಪಂಚವಕ್ತ್ರಾಣಿ ಕ್ರಮಾದೇವಂವರಾಸನೇ || ಎಲೆ ಪಾರ್ವತಿ ಓಂಕಾರವು ನನ್ನ ದೇಹವು ನಕಾರಾದಿ ಐದು ವರ್ಣಗಳು ಸದ್ಯೋಜಾತಾದಿ ಈಶಾನಾಂತವಾದ ನನ್ನ ಐದು ಮುಖಗಳು—

ಈ ಐದು ವರ್ಣಗಳೇ ಭೂಮ್ಯಾದಿ ಭೂತಗಳ ಬೀಜಗಳೆಂತಲು ಹೇಳಿಯದೆ ನೋಡು “ ಭೂಜಲಾಗ್ನಿಮರುದ್ವ್ಯೋನ್ನಾಂಬೀಜಾನ್ಯೇ ತಾನಿಶೋಭನೆ || ” ಎಲೆ ಶೋಭಾವತಿಯೇ ಈ ನಕಾರಾದಿ ಬೀಜಾಕ್ಷರಗಳು ಕ್ರಮದಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿ, ಜಲ, ಅಗ್ನಿ, ವಾಯು, ಆಕಾಶಗಳ ಬೀಜಗಳು. ಅದುದರಿಂದ ಸದ್ಯೋಜಾತಮುಖಕ್ಕೂ ಪೃಥ್ವಿಗೂ, ವಾಮದೇವಕ್ಕೂ ಅಪ್ಪುವಿಗೂ, ಆಘೋರಕ್ಕೂ ವಜ್ರಿಗೂ, ತತ್ಪುರುಷಕ್ಕೂ ವಾಯುವಿಗೂ, ಈಶಾನಕ್ಕೂ ಆಕಾಶಕ್ಕೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯ ಸಂಬಂಧವು ಕಲ್ಪಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಆಯಾಭೂತಗಳಲ್ಲಿನುಕ್ರಮದಿಂದಿರುವ ಸಕಲಾಧಾರತ್ವ, ಸರ್ವ ವೃದ್ಧಿಕರತ್ವ, ಸರ್ವಪ್ರಕಾಶತ್ವ, ಸರ್ವಮಹತ್ವ, ಸರ್ವಾವಕಾಶ ಪ್ರದತ್ವ ಎಂಬವುಗಳು ಶಿವಾಂಶವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಆ ಭೂತಗಳಿಗೂ ಸದ್ಯೋಜಾತಾದಿಗಳಿಗೂ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನನ್ನು ಹೇಳಿತು. ಆಯಾ ಭೂತಗಳಲ್ಲಿಯ ಜಡ ಧರ್ಮಗಳು ಪ್ರಕೃತಿಯ ಗುಣಗಳಹುದರಿಂದ ಆ ಭೂತಗಳು ಶಿವನಲ್ಲವೆಂತಲೂ ಹೇಳಿತು. ಇದೀಗ ಶಿವಜಗನ್ಮಯತ್ವ ಮತ್ತು ಶಿವಜಗದನ್ಯತ್ವ (ಶಿವನು ಜಗದ್ರೂಪನು ಶಿವನು ಜಗದಿಂದನ್ಯನು) ಎಂಬ ಮಾಹೇಶ್ವರ ಸ್ಥಳಗಳಭಿಪ್ರಾಯವು

ಇರಲಿ ಈ ಪಂಚಭೂತಗಳ ತಾದಾತ್ಮ್ಯ ನಿಚಾರದಿಂದ ಸದ್ಯೋಜಾತವು ವಾಮದೇವದಲ್ಲಿಯೂ, ವಾಮದೇವವು ಆಘೋರದಲ್ಲಿಯೂ, ಆಘೋರವು ತತ್ಪುರುಷದಲ್ಲಿಯೂ, ತತ್ಪುರುಷವು ಈಶಾನದಲ್ಲಿಯೂ ಈಶಾ

ಶಕ್ತಿಃ | ಜಲೇ ಪುಷ್ಪಿಲಕ್ಷಣಾ ಪಾಲನಶಕ್ತಿಃ | ವಾಯೌ ಶೋಷಕತಾಲಕ್ಷಣಾ ಸಂಹಾರ ಶಕ್ತಿಃ | ನಭಸಿ ವ್ಯಾಪಕಶಿಷ್ಯೇಕೀಕರಣಪ್ರವೀಣಾನುಗ್ರಹಾತ್ಮಿಕಾ ವಿಭುತಾಶಕ್ತಿಃ | ಉಕ್ತೋಯಮರ್ಥಃ | ಪಂಚಾಶಿಕಾಶಾಸ್ತ್ರೇ—ಧೂಮಾನತೀ ಪೃಥಿವ್ಯಾಂ ಹಲ್ಲಾದಾಪ್ನು ಶುಚೌ ತು ಭಾಸ್ವತೀ ಪ್ರಥತೇ ವಾಯೌ ಸ್ವಂದಾ. ವಿಭ್ವೇ ನಭಸಿ | ವ್ಯಾಪ್ತಂ ಜಗತ್ತಾಭಿ—ಧೂಮಾನತೀ ತಿರೋಧಾ ಭಾಸ್ವತ್ಯವ ಭಾಸನೇ ಧ್ವನಾಂ ಶಕ್ತಿಃ | ಕ್ಷೋಭೇ ಸ್ವಂದಾ ವ್ಯಾಪ್ತೌ ವಿಭ್ವೇ ಹಲ್ಲಾದಾ ಚ ಪುಷ್ಪಸ್ಯತಾ

ನವು ಗೋಪ್ಯಾನನದಲ್ಲಿಯೂ ಲಯವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತ ವೆಂದು ಹೇಳುವರು. ಆದರೆ “ಸ್ಥಿರೈರಂಗೈಃ” ಎಂಬ ಮೊದಲಾದ ವೇದವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ಪರಶಿವ ಪಂಚಕೃತ್ಯವಿಧಾಯಕ ಸದ್ಯೋಜಾತಾದಿ ಬ್ರಹ್ಮಗಳು ನಿತ್ಯವಾಗಿವೆ. ಮತ್ತು ಪರಶಿವನ ನಿರ್ವಿಕಾರ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಐಕ್ಯದಿಂದಿವೆ.

ಅದರಂತೆಯೇ ಅಂಗನನ್ನು ಶಿವಾಚಾರಮುಖನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ಗುರುವು ಶಿಷ್ಯನ ಆಚಾರದಲ್ಲಿಯೂ, ಆಚಾರವು ಲಿಂಗಪೂಜಾಮಯವಾಗಿ ಲಿಂಗದಲ್ಲಿಯೂ, ಅಲಿಂಗವು ರೂಪದಿಂದ ನೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಮಂತ್ರರೂಪದಿಂದ ಜಿಹ್ವೆಯಲ್ಲಿಯೂ, ಶಿವಶಬ್ದರೂಪದಿಂದ ಶ್ರವಣದಲ್ಲಿಯೂ, ಸ್ಪರ್ಶದಿಂದ ತ್ವಕ್ಶಿನ್ಮಲ್ಲಿಯೂ ಏಕೀಭವಿಸಿ ಶಿವಾನುಭವರೂಪಜಂಗಮದಲ್ಲಿಯೂ ಲಯವಾಗುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಲೀನವಾದ ಗುರುವಿನ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಜಂಗಮರೂಪನಾದ ಅಲ್ಲಮನು ಮಾಡಿದುದು ವಿರೋಧವಲ್ಲ. ಗುರುತತ್ತ್ವವು ಜಂಗಮ ತತ್ತ್ವದಲ್ಲಿ ಲಯವಾಗುವುದೆಂದರೆ ವಿಕಾರರೂಪವಲ್ಲ. ಒಂದೇ ವಸ್ತುವಿನ ಆಯಾ ಕಾರ್ಯಶಕ್ತಿಯ ವಶದಿಂದ ತೋರುವ ವೈಭವ ರೂಪವಾಗಿದೆ.

ಸಸಂದರ್ಭ ಸಮಾಧಾನ.

ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಶಂಕಾ ನಿರಸನ ಪ್ರಕಾರವು ನಮು ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ಅಂದರೆ ಮುಕ್ತಾಯಕ್ಕನಿಗೂ ಗೋರಕ್ಷಕನಿಗೂ ಮಾಡಿದ ಉಪದೇಶ ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯಕವಾದುದಲ್ಲ. ಜಂಗಮವ ದೀಕ್ಷಾಕಾರ್ಯವಿಷಯಕವಾದ ಸಂಶಯವು ಒದಗಿದಾಗಲೇ ಈ ವಿಷಯದ ಪೂರ್ಣವಿಚಾರವಾಗಲೆಂದು ಅದನ್ನು ಮಂಡಿಸಿತಲ್ಲದೆ, ಕಥಾಸಂದರ್ಭವು ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಗೋರಕ್ಷಕನಿಗಾಗಲಿ, ಮುಕ್ತಾಯಕ್ಕನಿಗಾಗಲಿ ಪ್ರಭುವು ಕ್ರಿಯಾ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮಾಡಿಲ್ಲ. ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದನೆಂಬುದರಿಂದ ಲಿಂಗಧಾರಣ ಮಾಡಿದನೆಂದು ಆಗದು. ವೀರಶೈವದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾದೀಕ್ಷೆ, ಯೋಗದೀಕ್ಷೆ, ಜ್ಞಾನದೀಕ್ಷೆ, ವಿಜ್ಞಾನದೀಕ್ಷೆ, ಎಂಸು ನಾಲ್ಕು ದೀಕ್ಷೆಗಳುಂಟು. ನೋಡು:- “ಭಕ್ತಸ್ಥಲೇ ಕ್ರಿಯಾ ದೀಕ್ಷಾ, ಪ್ರಾಣಲಿಂಗಸ್ಥಲೇ ಪುನಃ|ಯೋಗದೀಕ್ಷಾ ಜ್ಞಾನದೀಕ್ಷಾ ಶರಣಸ್ಥಲ ಮಾತ್ರಿತೇ| ಐಕ್ಯಸ್ಥಲೇತು ವಿಜ್ಞಾನ ದೀಕ್ಷಾಯತ್ರೋದಿತಾಗುಹ ತಸ್ಮತಃ ವೀರಶೈವಾಖ್ಯನಾಹುರಾಗಮಸಾರಗಾಃ || ವೀರಶೈವ ಧರ್ಮಶಿರೋಮಣಿಯಲ್ಲದಾಹರಿಸಿದ ಯೋಗಜಂಗಮ ವಾಕ್ಯವು.

ಈ ಚತುರ್ವಿಧಾನ್ನ ವಿಚಾರವು.

ಕ್ರಿಯಾದೀಕ್ಷೆಯು ಭಕ್ತಸ್ಥಲದಲ್ಲಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಈ ದೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟಲಿಂಗ ಸಂಬಂಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಕ್ರಮವನ್ನು ಸವಿಸ್ತರವಾಗಿ ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಗುರುವು ಲಿಂಗ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಜಂಗಮ ಸಾಕ್ಷಿಕವಾಗಿ ಮಾಡತಕ್ಕುದೆಂದು “ಪ್ರಾಪ್ಯಾನುಜ್ಞಾಂ ಚರಸ್ಯಚ” ಎಂಬ ಸೂಕ್ಷ್ಮಗಮ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಯಿದೆ. ಚರಶಬ್ದವಾಚ್ಯನಾದ ಜಂಗಮಮೂರ್ತಿಯ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿ ಗುರುವು ಲಿಂಗಧಾರಣಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದೀ ಪ್ರಮಾಣದ ರಬ್ಬಾರ್ಥವು ಇಷ್ಟ ಪ್ರಾಣಭಾವವೆಂಬ ಮೂರು ಲಿಂಗಗಳು ಒಂದೇ ಪರಮಾತ್ಮವಸ್ತುವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಒಂದನ್ನೊಂದು ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಒಂದರೊಳಗೊಂದು ತೊಡಕಿನೆಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯಲಾಗದು. ಆದುದರಿಂದ ಇಷ್ಟಲಿಂಗಗತವಾದ ಭಾವಲಿಂಗದ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಶ್ರೀಗುರುವು ಹಸ್ತ ಮಸ್ತಕ ಸಂಯೋಗದಿಂದಲು, ಇಷ್ಟಲಿಂಗ ಗತ ಪ್ರಾಣಲಿಂಗದ ಸಂಯೋಗವನ್ನು ಮಂತ್ರ ದೀಕ್ಷೆಯೆಂಬ ಶ್ರೀಷಡಕ್ಷರ ಮಂತ್ರಜೋಧೆಯಿಂದಲು, ಮಾಡಿ ಕ್ರಿಯಾದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮಂತ್ರಕಲಾದಿಗಳಿಂದ ಸಂಬಂಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಶಿಷ್ಯನ ದೇಹಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಸುವುದರಿಂದ ಮಾಡುವನು.

ಕ್ರಿಯಾದೀಕ್ಷಾಸಂಪನ್ನನು ಭಕ್ತಮಹೇಶ್ವರನೆಂಬ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ಕ್ರಮಿಸುವನು. “ಇಷ್ಟಲಿಂಗ ಪ್ರಕೃತಿಕೇ ಆಚಾರ ಗುರುಲಿಂಗಕೇ ಪಾರ್ಥಿವಾಪ್ಯೇ ಇತಿ ಪುಕ್ತೇಶೈವಾಗಮ ನಿಶಾರದೈಃ”-ಲಿಂಗಧಾರಣಜಂದ್ರಿಕೆಯಲ್ಲದಾದರಿಸಿದ ಸಿದ್ಧಾಂತಶೇಖರವಚನವು.—ಆಚಾರಲಿಂಗ ಗುರುಲಿಂಗಗಳು ಇಷ್ಟಲಿಂಗ ಪ್ರಕೃತಿಕಗಳು; ಇವೆರಡಕ್ಕೂ ಇಷ್ಟಲಿಂಗವೆ ಮೂಲವು. ಅಂದರೆ ಆಚಾರದಿಂದಲು ಗುರುದತ್ತ ವಡಕ್ಷರ ಜಪದಿಂದಲು ಇಷ್ಟಲಿಂಗಸ್ಥಾಪನವಾಗುತ್ತದೆಂಬರ್ಥ. ಪಂಚಾಚಾರವೆ ಭೂಮಿಯು ಶಿಷ್ಯನ ಶಿವಾನುಸಂಧಾನವೆ ಬೀಜವು ಗುರುದತ್ತ ಮಂತ್ರಜಪವೆ ನೀರು. ಅದರಿಂದ ಪ್ರಕಟವಾದ ಇಷ್ಟಲಿಂಗದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವೆ ಫಲವು.

ಹಾಗಾದರೆ ಮೇಲೆ ಇಷ್ಟಲಿಂಗವೆ ಆಚಾರಗುರುಲಿಂಗಗಳಿಗೆ ಮೂಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರ್ಥವು ತಪ್ಪಾಯ್ತು. (ಆರ್ಥವು ತಪ್ಪಿಲ್ಲ ಫಲದಲ್ಲಿ ಬೀಜವೂ ಆಬೀಜದಲ್ಲಿ ವೃಕ್ಷವೂ ಒಳಗಾಗಿರುವವು. ಆದುದರಿಂದ ಫಲವು ವೃಕ್ಷಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಿರುವಂತೆ ಇಷ್ಟಲಿಂಗವು ಆಚಾರಲಿಂಗ ಗುರುಲಿಂಗಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವೆಂಬರ್ಥವು.)

ಇಷ್ಟಲಿಂಗವೆಂಬ ಕಾರಣದಲ್ಲಿ ತೋರಿ ಫಲದಿಂದ ತೋರಿದ ವೃಕ್ಷವು ತಾನು ಪುನಃ ಫಲಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದಂತೆ ಶ್ರೀಗುರುವು ಇಷ್ಟಲಿಂಗಕ್ಕೆ ಕಾರಣನಾಗಿ ಶಿಷ್ಯನ ತನುವನ್ನು ಪಾವನ ಮಾಡಿದನು.

ಯೋಗದೀಕ್ಷಾ.

ಪಾವನವಾದ ತನುವು ಇಂದ್ರಿಯಗಳನ್ನೂ ಪ್ರಾಣವನ್ನೂ ಪವಿತ್ರೀಕರಿಸಿತು. ಶ್ರೀಗುರುವು ಕ್ರಿಯಾದೀಕ್ಷಾಕಾಲದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗದಲ್ಲಿಯೂ ಜಂಗಮದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಮಾದವಿಲ್ಲದೆ ವರ್ತಿಸೆಂದು “ದತ್ತಲಿಂಗಮಿದಂ ವತ್ಸಮಾಕದಾಚಿದ್ವಿಯೋಜಯ ಪ್ರಾಣವದ್ರಕ್ಷ್ಯಣೀಯಂಽ ಪ್ರಾಣಲಿಂಗಮಿದಂತವ|| ಪ್ರಮಾದಾತ್ಪತಿತೇ ಲಿಂಗೇ ಭಿನ್ನೇ ಜೋರಾದಿಭಿರ್ಹೃತೇ | ಪೀಠಾದುತ್ಕ್ರಮಿತೇನಾಪಿಸಹಪ್ರಾಣಾನ್ವರಿತ್ಯಜ||” ಮಯಾನಿನಿರ್ಮಿತಾಚಾರೇ ಪ್ರಸಾದಪಾದವಾರಿಣಿ | ಜಂಗಮೇನಿಜಲಿಂಗೈಕ್ಯೇವರ್ತತಾಮಪ್ರಮಾದತಃ || ಮಗನೇ ಗುರುದತ್ತವಾದೀಲಿಂಗವನ್ನು ಎಂದೂ ಅಗಲಿಸಬೇಡ. ಈ ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣಲಿಂಗವನ್ನು ಪ್ರಾಣದಂತೆ ರಕ್ಷಿಸುವುದು. ಎಚ್ಚರಗೇಡಿತನದಿಂದ ಲಿಂಗವು ಬಿದ್ದದಾದರೆ ಭಿನ್ನವಾದರೆ, ಕಳ್ಳರು ಮೊದಲಾದವರಿಂದ ಎತ್ತಿಹೋದರೆ ಪೀಠದಿಂದ ಎದ್ದರೆ, ಆಕೂಡಲೆ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸು, ನನ್ನಿಂದ ನಿರ್ಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಆಚಾರದಲ್ಲಿ, ಪ್ರಸಾದದಲ್ಲಿ, ಪಾದೋದಕದಲ್ಲಿ, ಲಿಂಗೈಕ್ಯನಾದ ಜಂಗಮನಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚರದಷ್ಟದಿರು—ಎಂಬವಚನಗಳಿಂದ ಬೋಧಿಸಿರುವನು.

ಈ ಬೋಧೆಯಿಂದ ಜಾಗರೂಕನಾದ ಶಿಷ್ಯನು ಗುರುಲಿಂಗ ಜಂಗಮದಲ್ಲಿ ಏಕಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ವರ್ತಿಸಿ ಗುರುದತ್ತಾಚಾರವನ್ನು ಅಂಗದಲ್ಲಳವಡಿಸಿ ಗುರುಲಿಂಗಜಂಗಮ ಪಾದೋದಕ ಪ್ರಸಾದಗಳೆ ಜೀವನವಾಗಿ ಶಿವಮಯಶರೀರನಾಗುವನು. ಪಾದೋದಕ ಪ್ರಸಾದಗಳಿಂದ ಇಂದ್ರಿಯಾಂತಃಕರಣ ಪ್ರಾಣಗಳು ಪರಿಶುದ್ಧವಾದುವು. ಆ ಶುದ್ಧಿಯಿಂದ ಅವುಗಳಲ್ಲಿಯ ಚಿತ್ತಕಾಶವು ಇಷ್ಟಲಿಂಗಮೂರ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಗೊಳಿಸಿ ಒಳಹೊರಗೇಕವಾಯ್ತು. ಹೇಗಂದರೆ. ಪರಮಾತ್ಮನು ಪ್ರಕಾಶ ಮತ್ತು ವಿಮರ್ಶರೂಪನಾಗಿರುವನು. ಪ್ರಕಾಶವೆಂದರೆ ಶಿವನು ವಿಮರ್ಶವೆಂದರೆ ಶಕ್ತಿಯು. ಪ್ರಕಾಶವೆ ಆರ್ಥರೂಪವಾದ ಕಲಾತತ್ತ್ವ. ಭುವನವೆಂಬ ಮೂರು ಅಧ್ವ ಅಥವಾ ವರ್ಗವಾಯ್ತು. ವಿಮರ್ಶವೆ ವಾಚಕವಾದ ವರ್ಣ ಮಂತ್ರಪದವೆಂಬ ಮೂರು ಅಧ್ವ ಅಥವಾ ವರ್ಗವಾಯ್ತು. ಪ್ರಮೇಯವು ಶಿವನು, ಪ್ರಮಾಣವು ಶಕ್ತಿಯು “ಅಸ್ತಿಹೇತ್ಯಪರೀಚಾತ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರಿಯುಕ್ತವಿನ್ಯಾಸಂ | ನಾಗರ್ಥಮಯ

ಯೇವೈತಜ್ಞಗತ್ಸಾಧಾರ ಜಂಗಮಂ ತ್ವಂಹಿವಾಗಮೃತಂ ಸಾಕ್ಷಾದಹಮ
 ಥಾವೃತಂಪರಂ | ದ್ವಯಮಪ್ಯಮೃತಂ ಕಸ್ಯಾದ್ವಿಯುಕ್ತಮುಪಪದ್ಯತೇ ||
 ವಿದ್ಯಾಪ್ರತ್ಯಾಯಿಕಾತ್ವಂವೇವೇದ್ಯೋಹಂ ಪ್ರತ್ಯಯಾತ್ರವ | ವಿದ್ಯಾವೇ
 ದ್ಯಾತ್ಮನೋರೇವವಿಶ್ಲೇಷಃಕಥಮಾವಯೋಃ || ವಾ. ಸ. ಅ. ೨೩, “ಎಲಾ
 ದೇವಿ ಪ್ರಕಾಶರೂಪನಾದ ಎನಗೂ ವಿಮರ್ಶರೂಪಳಾದ ನಿನಗೂ
 ಪರಸ್ಪರ ವಿಯೋಗವಿಲ್ಲ. ಸಹಭಾವವಿದೆ ಎಂಬಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರದಿಂದ ನಿರ್ಧರಿಸ
 ಲ್ಪಟ್ಟ ಇನ್ನೊಂದು ಯುಕ್ತಿಯುಂಟು. ನೋಡು! ಸ್ಥಾವರಜಂಗಮಾತ್ಮಕ
 ಮಾದ ಜಗತ್ತು ಅರ್ಥ ಮತ್ತು ಶಬ್ದ ಎಂಬಿರಡು ರೂಪಗಳನ್ನುಳ್ಳದು.
 ಅದರಲ್ಲಿ ನೀನು ಅವಿನಾಶವಾದ ಶಬ್ದರೂಪೆಯು, ನಾನು ನಾಶವಿಲ್ಲದ
 ಥಸ್ವರೂಪನು. ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಈ ತತ್ತ್ವಗಳು ಅಗಲಿಕೆ
 ಯುಳ್ಳವಾದರೆ ಅವು ಅವೃತವೆನಿಸಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ, ಲೋಕದಲ್ಲಿರುವರ್ಥಗಳನ್ನು
 ಪ್ರಕಾಶಿಸುವ ವಿದ್ಯೆಯು ನೀನು ನಾನು ಆ ವಿದ್ಯಾಪ್ರತ್ಯಯ ಜ್ಞಾನದಿಂದ
 ವೇದ್ಯನಹೆನು. ಅಂದಬಳಿಕ ವಿದ್ಯೆಯು ವೇದ್ಯವೂ ಎಂಬುವಾದನಂವಿ
 ಭ್ರಗಲಿಕೆ ಏತು ?

ಅಥವಾ ವಿಜ್ಞಾನ ಭೈರವದ ಟೀಕೆಯಲ್ಲುದಾಹರಿಸಿದ “ ಭುವನಾದಿ
 ತ್ರಯಂ ವಾಚ್ಯಂ | ಪದಾದಿವಾಚಕಂತ್ರಯಂ | ಶಕ್ತಿರೇತಚ್ಚಾಧ್ಯಪಟ್ಟಿಂ
 ಶಕ್ತಿಮಾಂಸ್ತು ಮಹೇಶ್ವರಃ ” ಎಂಬ ಪ್ರಮಾಣದಂತೆ ವಾಚ್ಯವಾಚಕಗಳೆ
 ರಡೂ ಶಕ್ತಿರೂಪವು. ಈ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಸಾಮರಸ್ಯದಿಂದ ಕೂಡಿದವನು
 ಶಿವನು. ಅಂದಬಳಿಕ ವಾಯವೀಯದಂತೆ ವಾಚ್ಯನು ಶಿವನಾಗಿಯು
 ವಾಚಕವು ಶಕ್ತಿಯಾಗಿಯು ಇರಲಿ; “ಅಥವಾ ವಿಜ್ಞಾನ ಭೈರವದಂತೆ
 ವಾಚ್ಯವಾಚಕಗಳೆರಡೂ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿ ಆ ಎರಡಕ್ಕೂ ಅಧಾರವಾದವನು
 ಶಿವನಾಗಲಿ ಶಕ್ತಿಗೂ ಶಿವನಿಗೂ ಅಗಲಿಕೆಯಿಲ್ಲ ” ಇಂಗಡಲೊಳಿಂಪು
 ಬೆಳದಿಂಗಳೊಳು ತಂಪು ಕುಸುಮಂಗಳೊಳುಕಂಪು ಬೆರೆದಂತೆ ಪರಮನೊಳು
 ಪಿಂಗದಗಸುತೆಗೆನತನಶ್ಚೈ || ಎಂದು ಶಕ್ತಿವಿಶಿಷ್ಟವಿದ್ಯಾಪ್ರತಿಪತ್ತಿ
 ಚಾರ್ಯನಾದ ನಿಜಗುಣನು ಕೊಂಡಾಡಿದಂತೆ ಶಿವಶಕ್ತಿಗಳು ಸಾಮ
 ರಸ್ಯದಿಂದರ್ಪವು. ಈ ನಿತ್ಯಸಂಬಂಧವೆಂಬ ಸಮವಾಯದ ಗುರುತಾಗಿಯೆ
 ಗುರುವು ಖೇಶವೆಂಬ ಶಕ್ತಿಸ್ವಾನಂದದ ಹಿಂದೆಂಬ ಲಿಂಗವು ವಿಯೋಗ
 ವನ್ನು ಹೊಂದಿದುದಾದರೆ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಅರ್ಪಿಸೆಂದು ತಿಳಿಸಿದನು. ಅಂದರೆ
 ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಶಿವಶಕ್ತಿಗೂ ಸಾಮರಸ್ಯವಿದ್ದು ಸದ್ಭಾವದಿಂದ ಹೇಳಿದನು.
 ಅದುದರಿಂದ ಇಂತಪ್ರತಿಪತ್ತಿಸಂಯೋಗವನ್ನು ಇಷ್ಟಲಿಂಗದಲ್ಲಿರುವ ವಿಜ್ಞಾನ

LIBRARY.
 Jangamwadi Math, VARANASI.
 Acc. No. 1111/11

ದಿಂದರಿತನಾಗಿ ಈ ಯೋಗಾಂಗದೀಕ್ಷೆಗೆ ಲಿಂಗವೆ ಗುರುವಾಯ್ತು. ಗುರುವು ಹೇಳಿದ ಮಂತ್ರವು ಆ ಲಿಂಗದಲ್ಲಡಗಿ ಲಿಂಗವಾಯ್ತು. ಲಿಂಗಮ ಗ್ನವಾದ ನೇತ್ರಾದಿಗಳೆ ವಿಷಯವಾಸನೆಯ ಪ್ರತಿಬಂಧವು ಇಲ್ಲದ ಸದಾಪ್ರ ಕಾಶದಿಂದ ಜಂಗಮವಾದುವು.

ಜ್ಞಾನವಿಜ್ಞಾನ ದೀಕ್ಷೆಗಳು.

ಶ್ರೀ ಕ್ರಿಯಾ ಗುರುವು ಲಿಂಗದಂತೆಯೆ ಜಂಗಮದಲ್ಲಾದರು ಎಚ್ಚರ ದಿಂದಿರೆಂದು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದನಲ್ಲ! ಗುರುಲಿಂಗಗಳಲ್ಲಿರುವ ಪೂಜ್ಯಭಾವವನ್ನೇ ಶಿಷ್ಯನು ಜಂಗಮಮೂರ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವನು. ಜಂಗಮಪಾದೋ ದಕಪ್ರಸಾದನಿಷ್ಠನಾಗಿಹನು. ಜಂಗಮವೆಂದರೆ ಸ್ವರೂಪವನರಿತುವೈರಾ ಗ್ಯದಿಂದ ಚರಿಸುವ ಶಿವಯೋಗಿ “ಧ್ಯಾನಂ ಶೈವಂತಥಾ ಜ್ಞಾನಂ ಭಿಕ್ಷಾ ಜೈಕಾಂತಶೀಲತಾ | ಯತೇಶ್ವತ್ಪಾರಿಕರ್ಮಾಣಿ ನಪಂಚಮನಿರ್ದೇಶ್ಯತೇ |” ಶಿವಧ್ಯಾನ ಶಿವಜ್ಞಾನಭಿಕ್ಷಾ ಏಕಾಂತ ಶೀಲತ್ವ ಇವು ನಾಲ್ಕುಯತಿಗಳ ಕರ್ತವ್ಯವು ಐದನೆಯದಿಲ್ಲ. ಸಿದ್ಧಾಂತಶಿಖಾಮಣಿ ಸ್ವಯಸ್ಥಲ. ಶಿಷ್ಯನು ತಾನು ಪರಿಪೂರ್ಣ ಶಿವಜ್ಞಾನವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಲಿಕ್ಕೆ “ವಿಮುಕ್ತಭೋಗ ಲಾಲಸ್ಯೋ ವಿಷಯಾಂತರ ನಿಸ್ಪೃಹಃ | ಅಭ್ಯರ್ಥಯನ್ ಶಿವಂಮೋಕ್ಷಂ ಶರಣಾರ್ಥೀತಿ ಕಥ್ಯತೇ” ಭೋಗಲಾಲಸೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟವನಾಗಿ ವಿಷಯಾಂ ತರಗಳ ಕಾಂಕ್ಷೆಯನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ, ಮೋಕ್ಷವನ್ನೇ ಶಿವನಿಂದ ಬಯಸುವನು ಶರಣಾರ್ಥಿಯೆನಿಸುವನು. ಎಂಬುತ್ತಿಯಿಂದ ಹಿಂದಿನ ನಾಲ್ಕು ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿಯ ಭಕ್ತಿಯಿಂದಲು ಯೋಗದಿಂದಲು ಭೋಗಲಾಲಸೆಯು ಕ್ಷಯವಾಗಿ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿಯ ಬಯಕೆಗಳು ನಷ್ಟವಾಗಿದುವವು. ಆದರೆ ಭಕ್ತಿಯ ಉತ್ತಮಾವಸ್ಥೆಯು ಜ್ಞಾನವೂ ಜ್ಞಾನದಪರಿಪೂರ್ಣಾವಸ್ಥೆಯೂ ಭಕ್ತಿಯೂ ಆಗಿ ರುವುದರಿಂದ ಪರಿಪೂರ್ಣಭಾವವನ್ನು ಹೊಂದಲು ಭಕ್ತಿಯು ಜ್ಞಾನರೂಪವಾ ಗಬೇಕು. ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯ ತನಕ ನಿಷಯಲಾಲಸೆಯು ಕ್ಷಯವಾದರು ಮಲವೆಂಬಲಾಲಸೆಯ ಬೀಜವು ಉಳಿದಿರುವುದರಿಂದ ಜ್ಞಾನಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಶಿಷ್ಯನು ಮಾಡುವನು. ಸಿದ್ಧನಾದ ಜಂಗಮನೆ ಈ ಜ್ಞಾನಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಅದರ್ಶನಾಗಿಹನು. ಮತ್ತು ಶಿವಾನುಭವವಚನಗಳಿಂದ ಭಕ್ತನ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಉದ್ದೀಪಿಸಬಲ್ಲನು. ಆದುದರಿಂದ ಈ ಜ್ಞಾನ ವಿಜ್ಞಾನ ದೀಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ಜಂಗಮನೆ ಗುರುವು.

ಗುರುಜಂಗಮತತ್ವಗಳಿಗೆ ಭೇದವಿಲ್ಲದರಿಂದಲೆ ಶ್ರೀ ಬಸವಂಥನು ಪ್ರಭುವನ್ನು “ಕಾಂತಲಸಂಗಮದೇವ” ಎಂದು ಸಂಬೋಧಿಸಿ ಮಾಡುವನು.

ಮತ್ತು ಉದ್ದೇಶಿಸುವನು. ಇತರ ಶರಣರಾದರು ತಮ್ಮ ಗುರುವಿನ ಅಂಕಿ ತಂದಿದಲೆ ಪ್ರಭುವನ್ನುದ್ದೇಶಿಸುವರು ಮತ್ತು ಸಂಜೋಧಿಸುವರು.

ಈಗ ವೀರಶೈವದ ರಹಸ್ಯವು ಮರೆಯಾಗಿ ಗುರುಲಿಂಗ ಜಂಗಮ ತತ್ವಗಳ ರಹಸ್ಯವೂ ಭಕ್ತಿಮಾರ್ಗದ ಮಾರ್ಗವೂ ತಿಳಿಯದೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹೀನೋತ್ತಮಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಅನೇಕರು ಧರ್ಮಬಾಹ್ಯರಾಗುವರು. ಜಂಗಮವನ್ನು ವಂದಿಸುವುದು ಗುರುವಿನ ಹೀನತೆಯೆಂದು ಮಾಡಿಸುವರು. ಗುರುಲಿಂಗ ಜಂಗಮಭಕ್ತರಲ್ಲಿ ತಾತ್ವಿಕ ಏಕತ್ವವಿರುವುದನ್ನು ಲಕ್ಷದಲ್ಲಿ ತಂದು ಸಾಧಿಸಿದವರು ಆ ಭ್ರಾಂತಿಗೆ ಬೀಳರು. ಒಂದೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮದ ಪೂಜ್ಯ ಪೂಜಕತ್ವವು ಸಾಮರಸ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಲ್ಲದೆ ಉಚ್ಚನೀಚತ್ವಕ್ಕಲ್ಲ. ಒಂಗೆ ವನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ಲಿಂಗಸಮರಸನಾಗಲಿಕ್ಕಲ್ಲವೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮುಮುಕ್ಷು ವಿನ ಪ್ರಯತ್ನವು? ಅಂದಬಳಿಕ ಪೂಜಕತ್ವದಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆಯತನವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸುವರು ಭ್ರಾಂತರು. ಸ್ವಲೀಲೆಯಿಂದ ಪೂಜ್ಯಪೂಜಕತ್ವವಾಯ್ತೆಂದು “ನಾಶಿವಸ್ಯ ಶಿವೋಪಾಸ್ತಿರ್ಘಟತೇ ಜನ್ಮಕೋಟಿಭಿಃ” ಕೋಟಿಜನ್ಮಗಳಿಂದಾದರು ಶಿವನಲ್ಲದವನು ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜಿಸಲಾರನು. ಎಂದು ನೊದಲಾದ ವಾಕ್ಯಗಳು ಮುಕ್ತಕಂಠದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಿರುವುವು. ಆ ಮದರಿಂದ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಶಿವತ್ವದ ಅಭಿವ್ಯಂಜಕಗಳಾದ ಭಕ್ತಿಜ್ಞಾನ ವೈರಾಗ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯೆ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಆ ಭಕ್ತಿಗೆ ಜ್ಞಾನವೈರಾಗ್ಯಗಳು ಅಂಗವಾಗಲು ಅದೇ ಬಸವಂಠನ ಭಕ್ತಿ. ಜ್ಞಾನವೆ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಅದಕ್ಕೆ ಭಕ್ತಿ ವೈರಾಗ್ಯಗಳು ಅಂಗವಾಗಲು ಅದೇ ರೇವಣನ ಗುರುತ್ವ. ವೈರಾಗ್ಯವೆ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ಭಕ್ತಿಜ್ಞಾನಗಳು ಅಂಗವಾಗಲಾಗಿ ಅದೇ ಪ್ರಭುವಿನ ಜಂಗಮತ್ವವು. ಭಕ್ತಗುರು ಜಂಗ ಮತ್ವಗಳು ಜಾತಿಯಿಂದಾದುವಲ್ಲ. ಎಂಬುದೇ ಶಾಸ್ತ್ರಸಿದ್ಧಾಂತವು.

ಭಕ್ತನು ಕ್ರಿಯಾಭಕ್ತಿ ಪ್ರಧಾನನಾದುದರಿಂದ ಗುರುಲಿಂಗಜಂಗಮ ದದಾಸನಾಗಿ ದಾಸೋಹಂ ಭಾವದಿಂದ ಚರಿಸುವನು. ಗುರುವು ಜ್ಞಾನಮ ಯನಾಗಿಸೋಹಂಭಾವದಿಂದಿದ್ದು ಲಿಂಗಜಂಗಮಗಳಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯಿಂದವರ್ತಿಸಿ ಭಕ್ತಿಜ್ಞಾನಗಳನ್ನು ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಬೋಧಿಸುವನು. ಜಂಗಮನು ವೈರಾಗ್ಯಪರನಾಗಿ ಶಿವಾನುಭವದಲ್ಲಿ ತಡೆದು ಶಿವಭಕ್ತರಲ್ಲಿ ಚರಿಸಿ ಕೃತಾರ್ಥರನ್ನು ಮಾಡು ವನು.

ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿ ಈ ಎಲ್ಲ ಮೂರೂ ಬೇಕೆಂಬುದು, ಭಕ್ತಜಂಗಮ ಗುರುಗಳು ಲಿಂಗಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ಭಕ್ತಿಯೂ ಶಿವಜ್ಞಾನವೂ ಸಂಪನ್ನರಾ

ಗರ್ಜಿಕಾದುದರಿಂದ ಜ್ಞಾನವೂ, ಸಂಸಾರಲಂಪಟವನ್ನು ಬಿಡಬೇಕಾದುದರಿಂದ ವೈರಾಗ್ಯವೂ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಕಂಡುಬರುವುದರಿಂದ ಒಡೆದು ತೋರುತ್ತಿದೆ.

ಇರಲಿ, ಹೀಗೆ ಶ್ರೀಮದಲ್ಲಮನು ವಿಜ್ಞಾನದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದುದರಿಂದ ಸರ್ವವು ಸಮಂಜಸವು.

ಶ್ರೀ ಪ್ರಭುವು ವಿಜ್ಞಾನದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದನೆಂಬುದು ಅವನು ಪದೇಶದಿಂದ ಕಂಡುಬರುತ್ತಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ “ರಕ್ಷಿಸುವೆನೆಂದೆಸುತ ಶೂನ್ಯದ ಲಕ್ಷ್ಯವನುದೀಕ್ಷೆಯನು ಮಾಡಿದ| ವೋಕ್ಷಮಾರ್ಗದಲಿಂದು ಗೋರಕ್ಷುಗೆ ಪ್ರಭುರಾಯ||” ಎಂದು ಹೇಳಿಯಿದೆ. ಶೂನ್ಯವೆಂದರೆ “ಸರ್ವಾಲಂಬನ ಧರ್ಮೈಶ್ಚ ಸರ್ವತತ್ತ್ವೈರಶೇಷತಃ || ಸರ್ವಕ್ಷೇಶಶಯೈಃಶೂನ್ಯಂನಶೂನ್ಯಂ ಪರಮಾರ್ಥತಃ || ಸಾವಸ್ಥಕಾಜ್ಞೇಯಾಮಾದೃಶಾಂ ಶೂನ್ಯತೋಚ್ಚತೇ | ನಪುನರ್ಲೋಕ ರೂಢೈವನಾಸ್ತಿ ಕೃತ್ಯಾರ್ಥಮಪಾತಿ ನೀ ||” ಎಂಬ ವಿಜ್ಞಾನಭೈರವೋದಾಹೃತ ಪ್ರಮಾಣದಿಂದ ಶೂನ್ಯವೆಂದರೆ ಸರ್ವ ಉಪಾಧಿ ಧರ್ಮಗಳಿಂದಲೂ ಸರ್ವಕ್ಷೇಶಗಳಿಂದಲೂ ರಹಿತವಾದ .ಪರವಸ್ತುವು. ಈ ಅವಸ್ಥೆಯು ಶಾಸ್ತ್ರಸಂಕೇತದಿಂದ ಶೂನ್ಯವೆನಿಸುತ್ತದಲ್ಲದೆ ಲೋಕರೂಢಿಯಿಂದ ಶೂನ್ಯವಲ್ಲ. ಲೋಕರೂಢಿಯಿಂದ ಶೂನ್ಯವೆಂದಿದ್ದರೆ ನಾಸ್ತಿಕ ಮಾತ ಪ್ರವೇಶವಾದೀತು. ಇದು ಭಾವಲಿಂಗದ ಉಪದೇಶವು. ಈ ಭಾವಲಿಂಗದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟಲಿಂಗವು ಭೇದವಾಗಿಲ್ಲೆಂಬರ್ಥವನ್ನು ಪ್ರಭುವು ಇಷ್ಟಲಿಂಗವು ತನ್ನಲ್ಲಿಬೇರಾಗದ ಕುರುಹಿನಿಂದ ತೋರಿಸಿರುವನು. ಇಷ್ಟಲಿಂಗದ ಮಂತ್ರವು ನಾದದಲ್ಲಿಯು, ನಾವವು ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿಯು, ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿಯು ಪ್ರಾಣದಲ್ಲಿಯು ಪ್ರಾಣವು ಪಿಂಡದಲ್ಲಿಯು ಕೂಡಿಕೊಂಡು ಆ ಲಿಂಗವು ಭಕ್ತನಿಂದ ಅಭಿನ್ನವಾದುದನ್ನು ಅನುಭವಿಗಳು ಕಾಣುವರು. ಪ್ರಭುವು ಆ ಐಕ್ಯವನ್ನು ತನ್ನಮಹಿಮೆಯಿಂದ ಅಲೌಕಿಕರೀತಿಯಿಂದ ತೋರಿಸಿರುವನು.

ಶ್ರೀಗುರುವು ಕ್ರಿಯಾದೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟಲಿಂಗದೊಡನೆ ಭಾವಲಿಂಗದ ಐಕ್ಯವನ್ನು “ ಭಾವನಾತೀತಮವ್ಯಕ್ತಂ ಪರಬ್ರಹ್ಮಶಿವಾಭಿಧಂ | ಇಷ್ಟಲಿಂಗಮಿದಂ ಸಾಕ್ಷಾದನಿಷ್ಟಪರಿಹಾರತಃ | ಧಾರಯೇದವಧಾನೇನ ಶರೀರೇ ಸರ್ವದಾಬುಧಃ” ಅಂತು ಇಂತು ಎಂಬ ಮೊದಲಾದ ಎಲ್ಲ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಮೀರಿದ ನಿರುಪಾಧಿಕ ಪರಬ್ರಹ್ಮವು ಇಂದ್ರಿಯಗಳಿಗೂ ಅಂತಃಕರಣಕ್ಕೂ ಮೃತ್ಯುವಾಗದಾಗಿ ಭಕ್ತನ ಅನಿಷ್ಟ ಪರಿಹಾರದ ದೆಸೆಯಿಂದ

ಇಷ್ಟಲಿಂಗ ವೆನಿಸಿತು. ಅದನ್ನು ಭಕ್ತನು ಸದಾ ಧರಿಸಲು ಭಾವಲಿಂಗವೆ
ಯಾಯ್ತು. ಭಾವಲಿಂಗ ದೊಡನೆ ಇಷ್ಟಲಿಂಗದ ಐಕ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಭುವು
“ತೋಳಪ ತೇಜದ ಮುಗಿಲ ಮಿಂಚನು | ರುಳಿಸಿಸುವ ಮೊಲು ಕೈಯ
ಕುರುಹಿನ | ಬೆಳಗಬಿದಿರಿಸಲಲುಗದಂಗದಲೈ ಕೈವಾಗಿರಲು || ಸೆಳೆದು
ತುಡುಕಲು ಕೈಗೆ ಬೆಳಗಿನ | ಹೊಳಹದಾಗಿರೆ ಕಂಡು ಗುರುವಿನ | ನಿಲು
ಕಡಿಗೆ ಬೆರಗಾಗುತಿರ್ಪನು ಬಳಿಕ ಗೋರಕ್ಷ || ಇಂತೆಂದು ವರ್ಣಿಸಿದ
ರೀತಿಯಿಂದ ತೋರಿಸಿದನು.

ಶೂನ್ಯಸಿಂಹಾಸನ.

ಇಂತಪ್ಪ ಜಗದ್ಗುರುವನ್ನು ಬಸವನು ಶೂನ್ಯಸಿಂಹಾಸನದಮೇಲೆ
ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಪೂಜಿಸಿದನು. ಶೂನ್ಯಸಿಂಹಾಸನವು ಅನುಭವೈಕ ವೇದ್ಯವಾ
ದುದು. ಅದನ್ನು ಪ್ರಭುಲಿಂಗ ಲೀಲಾಕಾರನು ವರ್ಣಿಸಿದ ಬಗೆಯೆಂದರೆ
“ಅನುಗೊಳಿಸಿದನು ಶೂನ್ಯಸಿಂಹಾ | ಸನವಿದೆದದಕಿಟ್ಟು ಹೆಸರನು |
ವಿನುತ ಪಶ್ಚಿಮನಾರ್ಗದಲಿ ತಾಕಂಡುದೆಲ್ಲವನು | ಕನಕ ಮರಕತ ಮು
ಖ್ಯಮಣಿಗಳ | ಘನತರದ ಕೇವಣದಲಹುಯ | ಮಿನುಗುವೆಸೆಯುವ
ವಿಮಲ ಸೀತವ ಬಸವ ನಿರ್ಮಿಸಿದ ” ಇತ್ಯಾದಿ.

ಪಶ್ಚಿಮನಾರ್ಗದಿಂದ ತನಗಾದ ಅನುಭವವನ್ನೆ ಶೂನ್ಯಸಿಂಹಾಸನ
ದಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಅಂತರಾತ್ಮದಲ್ಲಿ ತೋರಿದ ಶಿವತೇಜೋ
ರೂಪನಾದ ಜಂಗಮಮೂರ್ತಿ ಅಲ್ಲಮನನ್ನು ಮೂರ್ತಿಗೊಳಿಸಿದನು.
ತನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಗುರುಲಿಂಗ ಜಂಗಮವೆ ಬಾಹ್ಯದಲ್ಲಿ ಗುರುಲಿಂಗ ಜಂಗಮ
ವೆನಿಸಿ ಕುರುಹಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿಡೆಂಬುದು ವೀರಶೈವ ಸಮಯ ಸಿದ್ಧಾಂತವು
ನೋಡು :—ಯೋಗಜಾಗಮದಲ್ಲಿ ಅನಾದಿ ಭಕ್ತ ಲಕ್ಷಣವು ಇಂತೆಂದು
ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ—“ಶ್ರೀಮಾನ್ಮಹಾನಾದಿಭಕ್ತಃ ಸ್ವಪ್ರಕಾಶೋ ದ್ವಿತೀಯ
ಕಃ ಯೋಸೌ ಬ್ರಹ್ಮೇತಿ ಸಂಪ್ರೋಕ್ತಃ ಶೈವತತ್ತ್ವಾರ್ಥ ವೇದಿಭಿಃ ” ವೀರಶೈ
ವ ಧರ್ಮಶಿರೋಮಣಿಯಲ್ಲುದಾಹರಿಸಿದ ಯೋಗಜಾಗಮ ವಾಕ್ಯವು.
ಶಿವತತ್ತ್ವವನ್ನು ಬಲ್ಲವರು ಆವುದೊಂದು ಬ್ರಹ್ಮವೆನ್ನುವರೂ ಅದುವೆ ಅದ್ವಿ
ತೀಯವಾದ ಅನಾದಿ ಭಕ್ತನು. “ಅಚಾರ ಪಂಚಕಂ ರೂಪಸಟ್ಟು ಮಾನ
ರಣಾಷ್ಟಕಂ | ತನ್ವಷ್ಟಕಂ ಸ್ವಸ್ವರೂಪಾದಭಿನ್ನಂ ತಸ್ಯ ಬಿಭೃತಃ | ಪಶ್ಚಿಮೇ
ಹೃದಯಾಂಭೋಜೇಸೂರ್ಯಕೋಟಿಸಮಪ್ರಭಃ | ನಿರಂಜನ ಚರೋಭಾತ್ಯ
ನಾದಿಜಂಗಮಸಂಜ್ಞಕಃ | ಅದಿರಲ್ಲಿಯೆ ಅನಾದಿಭಕ್ತನು ಯೋಗಜಾಗ

ಮ ವಾಕ್ಯಗಳು :--ಸದಾಚಾರ ಲಿಂಗಾಚಾರ ಶಿವಾಚಾರ ನಿಯತಾಚಾರ ಗಣಾಚಾರವೆಂಬ ಏಕಾಚಾರಗಳನ್ನೂ, ಅಬಂದತ್ತಪರಿಪೂರ್ಣತ್ವ ನಿತ್ಯತ್ವ ಚಿತ್ತ್ರಕಾರತ್ವ ಚಿತ್ತ್ರಸತ್ವ ಪರಮಾನಂದತ್ವ ಎಂಬ ಆರು ರೂಪಗಳನ್ನೂ, ಗುರುಲಿಂಗ ಜಂಗಮಪ್ರಸಾದ ಪಾದೋದಕ ವಿಭೂತಿ ರುದ್ರಾಕ್ಷ ಮಂತ್ರವೆಂಬ ಅಷ್ಟಾವರಣಗಳನ್ನೂ, ಲಿಂಗಾಂಗ, ಮಂತ್ರಾಂಗ, ಶಿವಾಂಗ, ಶಕ್ತ್ಯಂಗ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಗ ಜ್ಞಾನಾಂಗ, ಪದಾರ್ಥಾಂಗ, ಎಂಬ ಎಂಟು ತನುಗಳನ್ನೂ ತನ್ನ ಸ್ವರೂಪದಿಂದ ಬೇರೆಯಾಗದೆ ಧರಿಸಿದ ಅನಾದಿಭಕ್ತನ ಪಶ್ಚಿಮ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯಕೋಟಿ ಪ್ರಕಾಶದಿಂದೊ ಪ್ಪುವ ಅನಾದಿ ಜಂಗಮ ಸಂಜ್ಞೆಯುಳ್ಳ ನಿರಂಜನ ಚರನಿರುವನು.

ಈ ಪ್ರಮಾಣಕ್ಕನುಸರಿಸಿ ಬಸವನ ಅನುಭವವಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಶೂನ್ಯಸಿಂಹಾಸನವೆಂದರೆ ಭಕ್ತನ ಪಶ್ಚಿಮ ಹೃದಯಸ್ಥಾನವು. ಅಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪುವ ಶಿವಪ್ರಕಾಶವೆ ಬಾಹ್ಯರೂಪುಗೊಂಡ ಅಲ್ಲಮನು. ಅನಾದಿ ಭಕ್ತನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿರುವ ಶೂನ್ಯಸಿಂಹಾಸನವು ಆ ಭಕ್ತನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಾಹ್ಯದಲ್ಲಿರಲಾರದು. ಒಳಗಿನ ಜಂಗಮದಲ್ಲಿ ಅಭಿನ್ನನಾದ ಪ್ರಭುವನ್ನು ಶೂನ್ಯ ಸಿಂಹಾಸನದಬಾಹ್ಯ ಪ್ರಕಟನವಾದ ಗಡ್ಡುಗೆಯಲ್ಲಿ ಬಸವನು ಪೂಜಿಸಿದನು.

ಜಂಗಮ ಪೀಠದಂತೆ ಗುರು ಪೀಠವಾದರು ಅನಾದಿ ಭಕ್ತನಂಗವ ಲ್ಲಿರತಕ್ಕದಲ್ಲದೆ ಬಾಹ್ಯದಲ್ಲಿರದು.

ಗುರುವಾದ ಕೂಡಲಸಂಗಮನಿಗೂ ಜಂಗಮನಾದ ಅಲ್ಲಮನಿಗೂ ಭೇದವಿಲ್ಲವೆಂದಲು, ಜ್ಞಾನ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯ ಗುರುವೆನಿಸುತ್ತಿರುವುದೆಂದಲು, ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯ ಚಿತ್ತ್ರಕಾರವೆ ಜಂಗಮವಾಗಿರುವುದೆಂದಲು ಆಚಾರ್ಯ ಪೀಠವು ಶೂನ್ಯಪೀಠವಲ್ಲದಿತ್ತು.

ಮಾತಾಧಿಪತ್ಯವು.

ಇಲ್ಲಿ ಸಾಂಪ್ರತ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದಾಗುವ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ವಿನೇ ಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆರೊಬ್ಬ ಜಂಗಮ ಅಥವಾ ನಿರಕ್ತ ಮೂರ್ತಿಗಳಿಗಾಗಿ ಮಠವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ಅವರನ್ನು ಸ್ವಾಮಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಒಂದು ಕಾಗ ದವನ್ನು ಬರೆದು ಕೊಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಅವರ ಸೊತ್ತನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡುವ ಪರಿಸಾಟಿಯುಂಟು. ಅದರಂತೆಯೇ ಬಸವನು ಅಲ್ಲಮನಿಗೊಂದು ಮಠವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದನೆಂಬ ಶಂಕೆಯು ಅಥವಾ ತಿಳುವಳಿಕೆಯು

ಮಂದ ಪ್ರಜ್ಞರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಬಹುದು. ಶಿವಬೋಧೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಚಿ-
 ಸುವ ಚರಲಿಂಗವಾದ ಜಂಗಮ ಮೂರ್ತಿಯು ಮಠದ ಸೊತ್ತನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿ-
 ಸುವನಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರಭುವಚನವೇ ಸಾಕ್ಷಿ—“ ಪರಮ ಪರತತ್ತ್ವ ಪರ-
 ಮಾರ್ಥ ಪರಾಪರ ವಾಚ್ಯನಕ್ಕಗೋಚರ ಶಬ್ದ ಗಂಭೀರ ಉಪಮಾತೀತ
 ಉನ್ನತ ಪರಶಿವಜ್ಞಾನ ಜ್ಯೋತಿಸುಜ್ಞಾನ ಪ್ರಭೆಯ ಬೆಳಗಿನೊಳಗೆ ಸುಳಿದಾ-
 ಡುವ ಮಹಾಮಹಿಮಂಗೆ ಶಿವಜ್ಞಾನವೆ ಕೃಂಗಾರ; ಮಹಾ ಬೆಳಗೆ ವಿಭೂ-
 ತಿ; ಪಂಚಬ್ರಹ್ಮವೆ ದರುಶನ; ಗಗನಸ್ಥಾನವೆ ಕಂಠೆ; ಅಕಾಶವೆ ಟೊಪ್ಪರ;
 ಅಜಾಂಡ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವೆ ಕರ್ಣಕುಂಡಲ; ಅಡಿಅಧಾರವೆ ಕಕ್ಷಪಾಳ; ಅನಾಹತ
 ವೆ ಒಡ್ಡಿಯಾಣ; ಅದ್ವೈತವೆ ಯೋಗಪಟ್ಟಿ; ಆಗಮ್ಯವೆ ಯೋಗವಾವುಗೆ;
 ಅಚಲತೆಯೆ ಖರ್ಪರ; ಪ್ರಾಣವೆ ಲಾಕುಳ; ಆಚಾರವೆ ಸುಳುಹು; ಅಕಲ್ಪಿತ
 ವೆ ಭಿಕ್ಷು; ಕೊಂದುದೆ ಗಮನ; ನಿಂದುದೆನಿನಾಸ; ನಿಶ್ಚಿಂತವೆಂಬ ಅಶ್ರಮದೊ-
 ಳಗೆ ನಿರಾಕುಳವೆಂಬ ಸಿಂಹಾಸನವನಿಕ್ಕಿ, ಗಗನಗಂಭೀರ ಬಾವಿಯೊಳಗೆ
 ಅಗೋ ಚರದ ಅಗ್ಗನಣಿಯ ತಂದು, ಮಹಾಘನ ಬೆಳಗಿನೊಳಗೆ ಮಹಾ-
 ಘನ ಪ್ರಾಣಲಿಂಗಕ್ಕೆ ಮಂಗಳ ಬೆಳಗಿನಲ್ಲಿ ಮಜ್ಜನಕ್ಕೈರದ, ಬಿಂದುವಾಕಾಶವೆ
 ಗಂಧ, ಮಹಾಕಾರವ ಅಕ್ಷತಿ, ಪರಾಪರವೆ ಶತ್ರುಪುಷ್ಪ, ನೈರ್ಮಲ್ಯವೆ ಲಿಂಗಾ-
 ಚರಣ, ಮಹಾಪ್ರಕಾಶವೆ ಪೂಜೆ, ನಿತ್ಯನಿರಂಜನವೆ ಧೂಪಾರತಿ, ಸಕಲ ಭುವ-
 ನಾದಿ ಭುವನಂಗಳೆ ಸೈದಾನ, ಅಚಾರವೆ ಅರ್ಪಿತ, ಮಹತ್ತತ್ತ್ವವೆ ಶೀತಾಳ.
 ಅಖಂಡಿತವೆ ಅಡಿಕೆ, ಏಕೋಭಾವವೆ ಎಲೆ, ಶುದ್ಧಶಿವಾಚಾರವೆ ಸುಂಠಿ,
 ವಿನೇಕ ವಿಚಾರವೆಂಬ ತಾಂಬೂಲಮಂ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಮಹಾಲಿಂಗದ ಪರಿ-
 ಣಾಮವೆ ಪ್ರಸಾದ, ಸಮ್ಯಗ್ ಜ್ಞಾನವೆ ಸಂತೋಷ, ಸಹಜ ನಿರಾಭಾರಿಗಳ
 ಮೇಳದಿಂ ನಿರ್ಗಮ ನಿಭ್ರಾಂತಿ ಸಂಗದಲ್ಲಿ ನಿರಾಸಪಥ, ಅನುಕೂಲ
 ನಿಶ್ಯಬ್ದವೆ ಅನುಭವ ಅನುಪಮ ರೂಢ್ಯವೆ ವಿಕ್ರಮ. ನಿರಾಕಾರವೆ ನಮ-
 ನ ನಿರಂತರ ಪಾತಾಳ ಉರ್ಧ್ವಪವನ ತ್ರಿಭುವನ ತ್ರಿಭುವನಗಿರಿಯೆಂಬ
 ಪರ್ವತವನೇರಿ, ಕಾಯವೆಂಬ ಕಡಳೆಯ ಹೊಕ್ಕು ಸುಳಿದಾಡುವ ಮಹಾ-
 ಮಹಿಮಂಗೆ ಇಹಲೋಕವೇನು ಪರಲೋಕವೇನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ತ್ತಗಮ್ಯ
 ಪರಮಜ್ಞಾನದ ಸಿದ್ಧಿ ಮಹಾಲಿಂಗದ ಬೆಳಗು, ಗುಹೇಶ್ವರ ನಿಮ್ಮನಿಜವನ
 ರಿದ ಮಹಾಮಹಿಮಂಗೆ ನಮೋ ನಮೋ ಎಂಬೆನು” ಇಂತಹ ಬಯಲು
 ಮೂರ್ತಿಯು ಮಾತ್ರಾದಿ ಪತ್ಯವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಲ್ಲ. ಬಸವಂಣನೆಂಬ
 ಆನಾದಿಭಕ್ತನು ಬಾಹ್ಯಮಠವನರ್ಪಿಸುವನಲ್ಲ.

ಪ್ರಭುವಿನ ನಿರ್ವಯಲವು.

ಬಸವಾದಿಗಳಿಂದ ಪೊಜೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿ ಜ್ಞಾನೋಪದೇಶವೆಂಬುದು ಡಿ ಕಲ್ಯಾಣದಿಂದ ಬೀಳ್ಕೊಂಡು ಸಂಚರಿಸುತ್ತ ಗೋರಕ್ಸದಿಗಳನ್ನದ್ಧರಿಸಿ ಅಂತರಂಗದನುಭವಕ್ಕೆ ಬಾಹ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೋಲುವ ಶ್ರೀ ಶೈಲದ ಕದಳಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುವು ಬಯಲಾವನೆಂಪು ಆತನ ವಚನದಿಂದ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ ನೋಡು:-

“ಕಾಮವೆಂಬ ಕದಳಿಯು ಗೆಲಬಲ್ಲವನಾರನು ಕಾಣೆನು. ಸಂಸಾರವೆಂಬ ಸಪ್ತ ಸಮುದ್ರವು ಬಳಸಿ ಬಂದಿಪ್ಪವು. ಭವವೆಂಬ ವಃಹಾರಣ್ಯದೊಳು ಪಂಚೇಂದ್ರಿಯವೆಂಬ ವಿಷದ ಮಳೆ ಸುರಿಯುತ್ತಿಪ್ಪುದು. ಅಷ್ಟಮದಗಜಂಗಳು ಬೀದಿವರದಿಪ್ಪವು ಕಾಮವೆಂಬ ಕೂರಂಬಿನ ಸೋನೆಸುರಿವುತ್ತಿಪ್ಪುದು. ಮತ್ಸರವೆಂಬ ಮಹಾಸರ್ಪಂಗಳು ಕಿಡಿಯನುಗಳುತ್ತಿರ್ಪವು ತಾಪತ್ರಯವೆಂಬ ಕೆಂಡದ ಮಳೆಯು ಆಡಿ ಇಡಬಾರದು. ಅಹಂಕಾರವೆಂಬ ಗಿರಿಗಳು ಅಡ್ಡಬಿದ್ದಿಪ್ಪವು. ಪಂಚಭೂತಗಳೆಂಬ ಭೂತಭಯ ದಿಟ್ಟ ಸಬಾರದು ಇಂತಪ್ಪಕದಳಿಯ ಹೊಗಳಿರಿಯದೆ ದೇವದಾನವ ಮಾನವರೆಲ್ಲರು ಮತಿಗೆಟ್ಟು ಮರುಳಾಗಿ ಹೊರದೆಗದೊಡಿದರು. ಅಂಗಾಲಕಂಠವರು ಮೆಯ್ಯೆಲ್ಲ ಕಂಠವರು ತಲೆಬಾಲಗೆಟ್ಟರು. ನಾನೀ ಕವಳಿಯು ಹೊಕ್ಕು ಹೊಯದಾಡಿ ಮುಕ್ಕುಮಸೆ ಮುಟ್ಟದೆ ಕವಳಿವರೆದುಗೆಲಿದುತ್ತರಿಸಿ ಗುಹೇಶ್ವರನೆಂಬ ಲಿಂಗದ ನಿಜಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಪರವಶನಾಗಿ ನಿರಾಳಕೆ ನಿರಾಳವಾಗಿದ್ದೆನಯ್ಯ ”

ಪ್ರಭುವು ನಿರಾಕಾರವಾದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಬಸವನು ದಿವ್ಯದೃಷ್ಟಿಯಿಂದರಿತು ಬಿನ್ನಯಿಸಿದ ವಚನವು—ಲಿಂಗಗಭೀರಮನಗೆಟ್ಟುದಲ್ಲ ! ಜಂಗಮಗಭೀರ ಸುಳುಹುಗೆಟ್ಟುದಲ್ಲ ! ಪ್ರಸಾದ ಗಭೀರ ರೂಪುಗೆಟ್ಟುದಲ್ಲ ! ಅಚಾರಗಭೀರ ಅವಯವಗೆಟ್ಟುದಲ್ಲ ! ಜ್ಞಾನ ಗಭೀರ ನಡೆಗೆಟ್ಟುದಲ್ಲ ! ಕೂಡಲ ಸಂಗಮ ದೇವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುವು ನಿಜವನೈದಲು ಸಂಗನ ಬಸವಂಥನ ಪ್ರಾಣ ಒಡನೆ ಬಳಸಂದಿತಲ್ಲ !” ಜಿನ್ನ ಬಸವನ ವಚನವು:- “ಎನ್ನನು ಭವದಗಮ್ಯವೆ. ಎನ್ನರುವಿನ ವಿಶ್ರಾಮವೆ ! ಎನ್ನ ಭಾವದ ಬಯಕೆಯೆ ! ಎನ್ನ ಜೀವದ ನಿಲುವೆ ! ಎನ್ನ ಪಂಕಾಮದ ಮೇರುವೆ ! ಎನ್ನ ಮನದ ಮಹಿಮನೆ ! ನಿಮ್ಮ ಸುಳುಹು ಎತ್ತಲಡಗಿತ್ತು ? ಎಲೆಲಿಂಗವೆ ನಿಮ್ಮ ನಾಮವೆತ್ತ ನಿರ್ನಾಮವಾಯಿತ್ತು ? ಎಲೆ ಪರಮಗುರುವೆ ಕೂಡಲ ಜಿನ್ನ ಸಂಗಮನಲ್ಲಿ ಉರಿಮುಂಡ ಕರ್ಪುರದಂತೆ ಅದೆಯಲ್ಲ ಪ್ರಭುವೆ !” ಇತ್ಯಾದಿ ಯಾಗಿ ಮಾಚಿತಂದೆ, ಸೊಡ್ಡಳದಬಾಚರಸ ಮೊದಲಾದವರು ಶಿವಾನುಭವಮಯವಾದ ವಚನಗಳನ್ನಾಡಿರುವರು.

ಇದೀಗ ಶ್ರೀಮದಲ್ಲಮ ಚರಿತ್ರಾಂಬುಧಿಯೊಳಗಣಬಿಂದು—ಈಲೇಖ ದಲ್ಲುದಾಹರಿಸಿದ ಶ್ರೀಮದಲ್ಲಮನ ವಚನಗಳಿಂದ ವೀರಶೈವ ಶರಣರ ವಚ ಗಳ ಗಾಂಭೀರ್ಯವೂ ಸಾರವೂ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ವಚನಗಳಿಂದಲ್ಲದೆ ವೀರಶೈವ ವಚನದ ನೂರೊಂದು ಸ್ಥಳಗಳು ಕರಬಿಲ್ಪದಂತೆ ಸಿದ್ಧವಾಗುವು. ಆ ಗಮ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ವೀರಶೈವ ಮತದ ಆರು ಸ್ಥಳಗಳ ವಿವರವಿದೆಯಾದರು ಅದು ಅತಿ ಸಂಕ್ಷೇಪವಾದುದು. ವೀರಶೈವಧರ್ಮವನ್ನು ಕನ್ನಡ ವಚನಗಳೆ ಕನ್ನಡಿಯಂತೆ ಬೋಧಿಸುತ್ತವಲ್ಲದೆ ಇತರ ಆಗಮಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಹ ಅದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಲ್ಲ. ಈ ವಚನಗಳು ಪರಮೇಶ್ವರನನುಗ್ರಹಿಸಿದ ವೇದವೆನ ಲಿಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿ ಇಲ್ಲ—ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಸಾರಕಾರನು ಅಂದುಬು ವೇ ದನೀಯವಾಗಿದೆ—“ ಏಕೋತ್ತರಶತಸ್ಥಲಾನಾಂ ಪಟ್ಟಿಲಾಂತರ್ಗತತ್ವೇ ನ ನ ತೇಷಾಂ ಪೃಥಗುಪದೇಶಃ ತದ್ಭೇದಸ್ತು ಭಾಷಾಪ್ರಬುಧಾದೇವಾವಗಂ ತವ್ಯಃ । ” ನೂರೊಂದು ಸ್ಥಲಗಳು ಆರು ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿಯೆ ಸಮಾವೇಶವಾ ಗುವುದರಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳ ಭೇದದ ವನ್ನು ಭಾಷಾ ಪ್ರಬಂಧ (ವಚನಶಾಸ್ತ್ರ) ದಿಂದ ತಿಳಿಯತಕ್ಕದ್ದು. ಕ್ರಿಯಾ ಸಾರ ಕಾರನು ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರಗಳಿಗೆ “ ಪಿಂಡಾದಿ ಜ್ಞಾನಶೂನ್ಯಾಂತ ವೇ ಕೋತ್ತರಶತಸ್ಥಲಂ । ಪಟ್ಟಿಲಂ ಲಿಂಗ ಭೇದಂ ಚ ಜಿಜ್ಞಾಸು ಭಕ್ತಿಪೂ ರ್ವಕಂ । ಅಧಿಕಾರೀಪ ವಿಜ್ಞೇಯಸ್ತೃಕ್ತ ಸರ್ವೇಷಣಃ ಸ್ವಯಂ ॥ ” ಪಿಂ ಡಾದಿ ಜ್ಞಾನಶೂನ್ಯಾಂತವಾದ ನೂರೊಂದು ಸ್ಥಲವನ್ನು ಪಟ್ಟಿಲವನ್ನೂ ಆಚಾರಾದಿ ಲಿಂಗಭೇದವನ್ನೂ ಭಕ್ತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸ ಬೇಕೆಂಬನು ಶಿವಾದ್ವೈತಕ್ಕೆ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗುವನೆಂದು ಹೇಳಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಪುರಾಣಾಗಮೋಪ ನಿಷತ್ತುಗಳಿಂದ ಪಟ್ಟಿಲ ವಿಷಯವನ್ನಷ್ಟೆ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಲು ಸಮರ್ಥನಾಗಿ, ಅ ಪಟ್ಟಿಲದ ವಿಶೇಷ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತ ಪಡಿಸಿ ಲಿಂ ಗಾಂಗಗಳ ಸಾಮರಸ್ಯವನ್ನು ದೃಢೀಕರಿಸುವ ನೂರೊಂದು ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತ ಗ್ರಂಥಗಳ ಅಧಾರದಿಂದ ಹೇಳಲಾರದೆ ಕನ್ನಡ ವಚನ ಗ್ರಂಥಗಳ ನ್ನೇ ತೋರಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಅವುಗಳ ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಬಲ್ಲವರೆಂದೂ ಶಂಕಿಸಲಾರರು. ಸುಲಭವಾದುದೊಂದು ವಚನದಿಂದ ಇದನ್ನು ತೋರಿ ಸುವೆನು

ಶ್ರೀಮಹಾದೇವಿಯಕ್ಕೆ ನಡೊಂದು ವಚನ.

ವೈದಿಕ ಮತಗಳೆಲ್ಲ ಯಜ್ಞ ಪ್ರಧಾನ ವಾದುವು. ಆಯಜ್ಞವು ಕರ್ಮಯಜ್ಞ, ಜ್ಞಾನಯಜ್ಞ, ಜಪಯಜ್ಞ ಮುಂತಾಗಿಯಿದೆ. ವೀರಶೈ ವವು ಜ್ಞಾನಯಜ್ಞ ಧರ್ಮಯಜ್ಞ ಮುಂತಾಗಿವೆ. ಪೂರ್ವಕಾಂಡಿಗಳು

ಹವೀಶೇಷವನ್ನು ಭುಂಜಿಸುವಂತೆ ಭಕ್ತಿಮಯವಾದ ವೀರಶೈವಧರ್ಮವು ಸಹಜದಾನದಿಂದ ಗುರುಲಿಂಗ ಜಂಗಮಾರ್ಪಿತವಾದುದನ್ನೆ ಭಕ್ತನು ಭುಂಜಿಸಬೇಕು. ಎಂದು ತಿಳಿಸುವುದು—ಅದರಿಂದಲ್ಲದೆ ಶಿವಜ್ಞಾನವಾಗದು—ಈ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಲಲಿತವಾಗಿ ಹೇಳಿದ ಅಕ್ಷನವಚನವಿದು.

“ ನಾನು ಮಜ್ಜನವ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನವೆ ಜಂಗಮಕ್ಕೆ ಮಜ್ಜನವ ಮಾಡಿಸುವೆ. ನಾನು ಸೀರೆಯನುಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನವೆ ಜಂಗಮಕ್ಕೆ ದೇವಾಂಗವನುಡಿಸುವೆ. ನಾನು ಪರಿಮಳವ ಲೇಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನವೆ ಜಂಗಮಕ್ಕೆ ಸುಗಂಧ ದ್ರವ್ಯಗಳ ಲೇಪಿಸುವೆ. ನಾನು ಅಕ್ಷತೆಯನಿಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನವೆ ಜಂಗಮಕ್ಕೆ ಪರಿಮಳವುಷ್ಟವ ಮುಡಿಸುವೆ, ನಾನು ಧೂಪದವಾಸನೆಯ ಕೊಳ್ಳುವ ಮುನ್ನವೆ ಜಂಗಮಕ್ಕೆ ಧೂಪದವಾಸನೆಯ ಕೊಡುವೆ. ನಾನು ದೀಪಾರತಿಯ ನೋಡದ ಮುನ್ನವೆ ಜಂಗಮಕ್ಕೆ ಆರತಿಯ ನೋಡಿಸುವೆ. ನಾನು ಸಕಲ ಪದಾರ್ಥವಸ್ತ್ರೀಕರಿಸುವ ಮುನ್ನವೆ ಜಂಗಮಕ್ಕೆ ವಿಷ್ಣುನ್ನವ ನೀಡಿಸುವೆ. ನಾನು ಪಾನಂಗಳ ಕೊಳ್ಳದ ಮುನ್ನವೆ ಜಂಗಮಕ್ಕೆ ಅವೃತಪಾನಂಗಳ ಕೊಡುವೆ. ನಾನು ಕೈಯ ತೊಳೆಯದ ಮುನ್ನವೆ ಜಂಗಮಕ್ಕೆ ಹಸ್ತ ಪ್ರಕ್ಷಾಲನವ ಮಾಡಿಸುವೆ. ನಾನು ವೀಳಯವ ಮಾಡುವ ಮುನ್ನವೆ ಜಂಗಮಕ್ಕೆ ತಾಂಬೂಲವ ಕೊಡುವೆ. ನಾನು ಗದ್ದುಗೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರುವುದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನವೆ ಜಂಗಮಕ್ಕೆ ಉನ್ನತಾಸನವನಿಕ್ಕುವೆ. ನಾನು ಸುನಾದಂಗಳ ಕೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನವೆ ಜಂಗಮಕ್ಕೆ ಸುಗೀತ ವಾದ್ಯಂಗಳ ಕೇಳಿಸುವೆ. ನಾನು ಸುರೂಪಗಳ ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನವೆ ಜಂಗಮಕ್ಕೆ ಗೀತಸ್ತುತ್ಯಂಗಳ ನೋಡಿಸುವೆ. ನಾನು ಪುರುಷ ಸಂಯೋಗವ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನವೆ ಜಂಗಮಕ್ಕೆ ಅಂಗಸಂಯೋಗವ ಮಾಡಿಸುವೆ. ನಾನು ಭೂಷಣಂಗಳ ತೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನವೆ ಜಂಗಮಕ್ಕೆ ಆಭರಣಂಗಳ ತೊಡಿಸುವೆ. ನಾನು ವಾಹನಂಗಳ ನೇರುವುದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನವೆ ಜಂಗಮಕ್ಕೆ ವಾಹನಂಗಳನೇರಿಸುವೆ. ನಾನು ಮನೆಯೊಳಗಿರುವುದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನವೆ ಜಂಗಮಕ್ಕೆ ಗೃಹವ ಕೊಡುವೆ. ಇಂತೀ ಹದಿನಾರು ತೆರದ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಚರಲಿಂಗಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟು, ಆಚರಲಿಂಗ ಮೂರ್ತಿ ಭೋಗಿಸಿದ ಬಳಿಕ ನಾನು ಪ್ರಸಾದ ಮುಂತಾಗಿ ಭೋಗಿಸುವೆ ನಲ್ಲದೆ. ಜಂಗಮವಿಲ್ಲದೆ ಇನಿತರೊಳಗೊಂದು ಭೋಗವನಾದೊಡು ನಾನು ಭೋಗಿಸಿದೆ ನಾದಡಿ ನಿಮ್ಮಾಣೆ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರವರ್ಧರಾಣೆ. ಇಂತೀ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ನಡೆದಾತಂಗೆ ಗುರುವುಂಟು ಲಿಂಗವುಂಟು ಜಂಗಮವುಂಟು. ಪಾದೋದಕವುಂಟು ಆಚಾರವುಂಟು ಭಕ್ತಿಯುಂಟು ಈ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ನಡೆಯಬಾಂತಗೆ ಗುರುವಿಲ್ಲ; ಲಿಂಗವಿಲ್ಲ; ಜಂಗಮವಿಲ್ಲ; ಪಾದೋದಕವಿಲ್ಲ; ಪ್ರಸಾದವಿಲ್ಲ;

ಅಚಾರವಿಲ್ಲ; ಸದ್ಭಕ್ತಿ ಇಲ್ಲ. ಅವನ ಬಾಳುವೆ ಹಂದಿಯ ಬಾಳುವೆ ಅವನ ಬಾಳುವೆ ನಾಯ ಬಾಳುವೆ. ಅವನ ಬಾಳುವೆ ಕತ್ತೆಯ ಬಾಳುವೆ. ಅವನು ಸುರೆಮಾಂಸ ಭುಜಕನು ಅವನು ಸರ್ವಾಚಾರ್ಯನಯ್ಯ ಜೆನ್ನಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ. ”

ಈವಜನ ವಿನಯ.

ತಾನು ಲಿಂಗಭೋಗಿಯಾಗಿ ಭೋಗಿಸುವ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಸಾಮಾನ್ಯ ಭೋಗ್ಯವಿರಬಹುದು. ಉದಾಹರಣ:—ವೀಣಾಶಬ್ದಾದಿಗಳು ಹಲವರಿಂದ ಏಕಕಾಲದಲ್ಲಿ ಭೋಗ್ಯವಾಗುವುವು. ಇಂತಹವನ್ನು ಜಂಗಮ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಭೋಗಿಸುವೆನು. ಹಲವು ಐಕಾತ್ಯಿಕವಾಗಿ ಭೋಗ್ಯ ವಿರಬಹುದು-ಉದಾಹರಣ ಮಜ್ಜನಾದಿಗಳು ಇಂತಹವನ್ನು ಜಂಗಮಕ್ಕೆ ಮೊದಲೊಂದು ಮಜ್ಜನವಮಾಡಿಸಿ ತದನಂತರ ನಾನು ಮತ್ತೊಂದು ಮಜ್ಜನ ಮಾಡುವೆನೆಂಬರ್ಥ. ಅಥವಾ ತಾನು ಗೃಹಸ್ಥನಾಗತಕ್ಕದಿದ್ದರೆ ಅಥವಾ ಗೃಹಿಣಿಯಾಗುವುದಾದರೆ ಜಂಗಮಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಸ್ತ್ರೀಪರಿಗ್ರಹವ ಮಾಡಿಸಿ ತದನಂತರ ತಾನು ಪಾಣಿಗೃಹಿಣವ ಮಾಡುವೆನೆಂಬರ್ಥ.

ಪೂರ್ವಪ್ರಮಾಣಗಳು.

ಜಂಗಮವು ಜ್ಞಾನದಿಂದ ಜರಿಸುವಲ್ಲಿ ಕಾಯಕವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಭಕ್ತರು ನೀಡಿದ ಪದಾರ್ಥವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು ಶೇಷವನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಪ್ರಸಾದವಾಗಿತ್ತು ಉದ್ಧರಿಸುವನು. ಭಕ್ತನು ತಾನು ಮಾಡುವ ಭೋಗಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಜಂಗಮಾರ್ಪಿತವಾಗಿಯೆ ಮಾಡುವುದು ಶ್ರುತ್ಯಾಗಮಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಪಾದಿತವಾಗಿದೆ. “ ರುದ್ರೇಣಾತ್ಮಮತ್ಮಂತಿ; ರುದ್ರೇಣ ಘ್ರಾತಂಜಿಘ್ರಂತಿ; ರುದ್ರೇಣಪೀತಂ ಪಿಬಂತಿ ” ವೀರಶೈವ ಗ್ರಂಥಗಳು ಪ್ರಸಾದ ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ದಾಹರಿಸುವ ಶ್ರುತಿ “ ಜುಷ್ಯಂ ದೇವಾನಾಮಿದಮಸ್ತು ಕವ್ಯಂ ” ತೈತ್ತಿರೀಯ ಸಂಹಿತಾ ೩-೧-೪— “ ಅರ್ಥಪ್ರಾಣಾದಿಕಂ ಸರ್ವಂ ಪ್ರೀತ್ಯಾಕುರ್ಯಾಚ್ಚರಾರ್ಪಿತಂ | ಚರಲಿಂಗೈಕವೀರ; ಸ್ಯಾದನ್ಯಂಭೂಯೋಪಿನಸ್ಮರೇತ್ || ಸರ್ವಂಚರಾರ್ಪಿತಂಕೃತ್ವಾ ತತ್ಪ್ರಸಾದಂ ವಿಶೇಷತಃ | ಯೋಭುಂಕ್ತೇಚರಲಿಂಗಸ್ಯ ಪ್ರಸಾದೀ ನಾನ್ಯ ಲೋಲುಪಃ ” ಸೂಕ್ತಾಗಮ ಎಂಟನೆ ಪಟಲ ರುದ್ರರೂಪನಾದ ಜಂಗಮ ಮೂರ್ತಿಯುಂಟಾದುದನ್ನು ಮೂಸಿಸುವರು. ರುದ್ರರೂಪನಾದ ಜಂಗಮ ಮೂರ್ತಿಯು ಮೂಸಿಸಿದುದನ್ನು ಮೂಸಿಸುವರು. ರುದ್ರರೂಪನಾದ ಜಂಗಮ ಮೂರ್ತಿಯು ಕುಡಿದುದನ್ನು ಕುಡಿದರು. ದೇವರೂಪ

ರಾಜ ಜಂಗಮ ಮೂರ್ತಿಗಳಿಗೆ ಈ ಪದಾರ್ಥವೆಂಬಹವಿಸ್ಸು ಪ್ರಿಯವಾಗಲಿ
(ಈ ಶ್ರುತಿಗನುಸರಿಸಿ “ ನೈವೇದ್ಯಂ ಪುರತೋಽಪ್ಯುಕ್ತಂ ದರ್ಶನಾತ್ಪ್ರೀ
ಕೃತಂ ಮಯಾರಸಾನ್ವಕ್ತಸ್ಯ ಚಿಹ್ನಾಗ್ರಾದಶ್ಚಾಮಿ ಕಮಲೋದ್ಯವ ॥ ಎಲೈ
ಬ್ರಹ್ಮನೆ ಮುಂದಿಟ್ಟ ನೈವೇದ್ಯವನ್ನು ದರ್ಶನದಿಂದಷ್ಟೇ ಸ್ವೀಕರಿಸುವೆನಲ್ಲದೆ
ಅದರ ರಸವನ್ನಾಸ್ವಾದಿಸೆನು. ಆದರೆ ರಸಗಳನ್ನು ಭಕ್ತನ ಜಿಹ್ವೆಯ ತು
ದಿಯಿಂದ ಸ್ವೀಕರಿಸುವೆನು ಎಂಬ ಶಿವವಚನವಿದೆ) ಅರ್ಥವೂ ಪ್ರಾಣವೂ
ಮುಂತಾದುನ್ನೆಲ್ಲ ಚರಲಿಂಗಕರ್ಮಿಸಿ ಮತ್ತೊಂದನ್ನು ನೆನೆಯಿಸದವನು
ಚರಲಿಂಗವೀರನು. ಸರ್ವವನ್ನು ಚರಲಿಂಗಕರ್ಮಿಸಿ ಆಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಅತಿ
ಭಕ್ತಿಯಿಂದ (ಲಿಂಗಾರ್ಪಣೆಯು) ಸೇವಿಸುವನು ಚರಲಿಂಗ ಪ್ರಸಾದ
ಯು.

ಈ ವೇದಾಗಮಗಳ ವಿಧಿಯನ್ನನುಭವಕ್ಕೆ ತಂದಾಚರಿಸಿ ಅಡಿ
ದ ಣುಡಿಯು ನಂವು ಮಹಾದೇವಿಯಕ್ಕನದು ಆವದಾನೊಂದು ಪದಾ
ರ್ಥವನ್ನು ಆಯಾ ಇಂದ್ರಿಯಸ್ಥವಾದ ಆಯಾಲಿಂಗಕ್ಕರ್ಮಿಸುವಮೊದಲು
ಆಪದಾರ್ಥವನ್ನು ಜಂಗಮಕ್ಕರ್ಮಿಸಿದಲ್ಲದೆ ಸ್ವೀಕರಿಸೆನೆಂದು ಒಡೆದು ತೋ
ರುವ ವಚನ ತಾತ್ಪರ್ಯವು ಯಾವನೊ ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಕಂಡಿಲ್ಲ—ಇರಲಿ !

ಪರಶಿವತಾನೆ ತನ್ನನಿಜಭಕ್ತರ ಮೋಹವನಿಕ್ಕಲೆನ್ನುತಂ ।
ಗುರುಪರಲಿಂಗಜಂಗಮದ ರೂಪನೊಳಾ ತನುಮಾಘಸಾಸುವಂ ॥
ಪರಿಕಿಸೆಮೋದನಂಬಡಿಸುತಂತವರೋಳ್ತ ವೆತೀವಿ ನಿಲ್ಲುವೊಂದಿರು
ವನದಾವನೋರ್ವನರಿವಂ ಮಣಿದಪ್ಪನವಂಗೆ ಸಂತತಂ ॥

ಶ್ರೀರುದ್ರಪಶುಪಕರುಣಾ ।
ಸಾರಾಮೃತವರ್ಷಪಾನಲೋಲ ಚಕೋರಂ ॥
ಧೀರಾಲ್ಲಮಪದ ಪದ್ಮದೊ ।
ಳಾರಡಿಯಾ ಸಿದ್ಧರಾಮನೀಕೃತಿವೇಲ್ಲಂ ॥

ಸಮಾಪ್ತಿ.

ಶೋಧನಪತ್ರ.

— ೨೦: —

ಪುಟ.	ಪಂಕ್ತಿ.	ಆಶುಧ.	ಶುಧ.
೧	೫	ನವೇಂದ್ರಿಯಾ	ನೋವೇಂದ್ರಿಯಾ
,,	೧೨	ನಾಯಯಲ್ಲ	ನಾಯೆಯಲ್ಲ
,,	೧೮	ಅವತಾರವೇಯಾವ	ಅವತಾರವೇ ಆದ
೨	೫	ಆ	ಆ
,,	೧೩	ವಾಗಮೆ	ವಾಗಯೆ
,,	೨೧	ಮೇಧ್ಯಸ್ಯ	ಮೇಧ್ಯಸ್ಯ
೩	೨	ಛಾಂದೋಗ್ಯ	ಛಾಂದೋಗ್ಯ
೩	೪	ಹೃದಿ	ಹೃದಿ
೩	೫	ಲಕ್ಷಣಂ	ಲಕ್ಷಣಂ
,,	೭	ಭಸ್ಸವು	ಭಸ್ಸವೂ
,,	೧೪	ಶಿವಧ್ಯಾನ	ಶಿವಧ್ಯಾನ
,,	೧೯	ಗ್ರಂಥ	ಗ್ರಂಥ
,,	೨೫	ಯುತ	ವ್ರತ
,,	,,	ತೀರ್ಥೀವ್ರ	ತೀರ್ಥೀಯ
೪	೩	ರಸ್ಯಾಪಿ	ಪರಸ್ಯಾಪಿ
,,	೧೨	ಚಂಡಾಲನಾಗುವರು	ಚಂಡಾಲನಾಗುವನು
೫	೭	ಆಚರತೀತಿ	ಆಚರತೀತಿ
,,	,,	ಬ್ರಾಹ್ಮಣತೀತಿ	ಬ್ರಾಹ್ಮಣತೀತಿ
,,	೧೬	ತಪಸ್ವಿನಾರಾ	ತಪಸ್ವಿನಾ
೬	೮	ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲ	ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ
,,	೧೪	ವೈದಿಕಾರ್ಥಾನಾಂ	ವೈದಿಕಾರ್ಥಾನಾಂ
,,	೧೯	ಶ್ರುತೇತಿ	ಶ್ರುತೇತಿ
,,	೨೫	ಶ್ರುತಿಚೋದ್ಯತ್ವಂ	ಶ್ರುತಿಚೋದ್ಯತ್ವಂ
,,	೨೯	ಎಲ	ಎಲ!
೭	೨	ಇ	ಈ
೭	೧೦	ಆವೃದ್ಧಿಕವೆನರಿ	ಆವೃದ್ಧಿಕವೆನರಿ

ಪುಟ	ಪಂಕ್ತಿ	ಅಶುಧ	ಶುಧ
,,	೧೫	ಪ್ರಕಾಶಸಾಗದಿರುವುದು	ಪ್ರಕಾಶವಾಗದಿರುವುದು.
,,	೨೫	ಮೃತಿ	ಶ್ರುತಿ
೮	೨	ನೈದಿಕಕರು	ನೈದಿಕರು
,,	೩	ಬಲವಾದುದರಿಂದಲಲು	ಬಲವಾದುದರಿಂದಲು.
೧೧	೫	ದೇವಿಲಿಂಗಿಯು	ದೇವಿ ! ಲಿಂಗಿಯು
೧೭	೨	ವಾಚಾಲಕ್ಷಣ	ವಾಚಾಲಕ್ಷಣ
,,	೧೧	ಕೇಡಹುವಂದು	ಕೆಡಹುವಂದು
,,	೧೪	ಕಲ್ಲೊಳಗಣ್ಣು	ಕಲ್ಲೊಳಗಣ
೧೯	೧	ಜಗತ್ತಯ	ಜಗತ್ತಯ
೨೩	೮	ತೈತೇಂ	ತೈತೇಷಾಂ
೨೪	೫	ಸತರಜಸ್ತನೋ	ಸತ್ವರಜಸ್ತನೋ
,,	೨೧	ಒಂದ	ಒಂದೆ
,,	೨೪	ಹುಟ್ಟಿದ	ಹುಟ್ಟಿದ
,,	೨೮	ಉವೃತ್ತಿಯಿಂದ	ವ್ಯವೃತ್ತಿಯಿಂದ
೨೪	೨೯	ಇರತಪ್ಪ	ಇಂತಪ್ಪ
೨೬	೧೪	ಲಿ ಗತಾ	ಲಿಗಿ ಗತಾ
,,	೨೦	ಸಾಮರ್ಥ	ಸಾಮರ್ಥ್ಯ
೨೮	೧೬	ಜಾತ್ಯತ್ವ	ಜ್ಞಾತ್ಯತ್ವ
೩೧	೧೦	ದಂತರಂಗಲಿ	ದಂತರಂಗದಲಿ
,,	೧೩	ಪ್ರಮೇಯನನು	ನಪ್ರಮೇಯನನು
೩೨	೧೨	ಪೂರ್ಣತ್ವಮಾಪ್	ಪೂರ್ಣತ್ವಮಾಪ
,,	೧೫	ಅವರಿಬ್ಬರು	ಅವರಿಬ್ಬರು
,,	೩೦	ಶಿಶುವೆಂಮ	ಶಿಶುವೆಂದು
೩೮	೨೪	ವ್ಯಗ್ರಯು	ಒಬ್ಬನು
೪೧	೧೮	ಅಲಂಮಾ	ಅಲಂಮಾ
೪೩	೧೧	ಜಾನಸಂಪನ್ನಾಃ	ಜ್ಞಾನಸಂಪನ್ನಾಃ
೪೪	೧೮	ಜ್ಯಾಡ್ಯ	ಜಾಡ್ಯ
೪೫	೯	ಖಾತ್ಯಾದಿ	ಜಾತ್ಯಾದಿ
೪೮	೪	ವೆಂದರಡನೆಯ ತಾನೆ	ವೆಂದರಡನೆಯ

ಶಂಭು ತಾನೆ

ಪುಟ	ಪಂಕ್ತಿ	ಅಶುದ್ಧ	ಶುದ್ಧ
೨೨	೨	ಕೆರೆಗಟ್ಟು ಗುಡ್ಡ	ಕೆರೆಗಟ್ಟುವಾ ಗುಡ್ಡ
೨೨	೧೧	ಪ್ರೀನೀಲಕಂಠ	ಪ್ರೀನೀಲಕಂಠ
೨೨	೧೯	ಮತ್ಸ್ಯಭುವೇ	ಮತ್ಸ್ಯಭವೇ
೪೯	೯	ಭಾಸ	ಭಾಸ
೨೨	೨೦	ಸೂಕ್ಷ್ಮಗಮ	ಸೂಕ್ಷ್ಮಗಮ
೫೬	೫	ಫಲವನುಂಡು	ಫಲವನುಂಡು
೬೫	೩	ಇದ್ದು ರಿಂದ	ಇದ್ದು ದರಿಂದ
೬೫	೨೯	ಪ್ರತ್ಯಯು	ಪ್ರತ್ಯಯವು
೬೭	೧೫	ಪ್ರತಿಷ್ಠಾ	ಪ್ರತಿಷ್ಠಾ
೬೭	೨೩	ಮೊದಲಿದ	ಮೊದಲಿನ
೬೮	೩	ಪರಾಜ್ಞುಖ	ಪರಾಜ್ಞುಖ
೬೯	೨೨	ಸದ್ಯೋಮುಕ್ತಿ	ಸದ್ಯೋಮುಕ್ತಿ
೬೯	೨೩	ನಡಿದಿರುವನು	ನಡಿದಿರುವನು
೬೯	೨೩	ಉಜ್ಜಲ	ಉಜ್ಜ್ವಲ
೭೧	೨೪	ಓನಮಃ	ಓಂನಮಃ
೭೩	೩	ನೀನೆಗೆ	ನಿನೆನಗೆ
೭೬	೧೦	ಕಾನೀನಷ್ಟಯ	ಕಾನೀನಸ್ತ್ವಯ
೭೬	೧೧	ತಸ್ಮಾನ್ನಾರ್ಹತಿ	ತಸ್ಮಾನ್ನಾರ್ಹತಿ
೭೭	೯	ಅಧಿಕಾರಿಗಳೆಂತಲು	ಅಧಿಕಾರಿಗಳೆಂತಲು
			ಕೆಲವರು
೭೮	೨	ಬರೆಯಲಿಲ್ಲ	ಬರೆಯಲಿಲ್ಲ
೭೯	೯-೨೬	ವಿದ್ಯಯು	ವಿದ್ಯೆಯು
೭೯	೧೫-೨೧	ವಿದ್ಯಯನ್ನು	ವಿದ್ಯೆಯನ್ನು
೭೯	೧೮	ವಿವರಿಸಿರುವದು	ವಿವರಿಸಿರುವರು
೮೦	೧೯	ರಬಹುದೊ	ಸಬಹುದೊ
೮೩	೩೦	ಲಂಗತತ್ತ್ವ	ಲಿಂಗತತ್ತ್ವ
೮೫	೬	ವೇಷಭೃದಯಂ	ವೇಷಭೃದಯಂ
೮೫	೧೧	ಹೋಯಿಲು	ಹೊಯಿಲು
೮೬	೧೬	ವೈತ್ಯುಪನಿಷತ್	ವೈತ್ಯುಪನಿಷತ್
೮೭	೨೧	ರಿಸ್ತಿಯಾಃ	ಪ್ರಿಯಾಃ

ಪುಟ	ಪಂಕ್ತಿ	ಅಶುಧ	ಶುಧ
೮೭	೨೪	ವಿಳಸುವ	ವೆಳಸುವ
೮೯	೧೫	ವಿಶ್ವಸನೀಯ	ಸ್ವಷ್ಟ
೯೦	೧೦	ಗ್ರಾಹಕ	ಗ್ರಾಹಕಃ
೯೦	೧೯	ಪ್ರಣಿಕ್ಷಿಸ್ಯ	ಪ್ರಣಿಕ್ಷಿಸ್ಯ
೯೦	೨೦	ಸ್ಥಾಪಯೇಚ್ಛಿಸ್ಯೇ	ಸ್ಥಾಪಯೇಚ್ಛಿಸ್ಯೇ
೯೧	೪	ಯಲ್ಲದೆ	ಅದೆ ಅಲ್ಲದೆ
೯೩	೨೧	ಎಂ	ಎಂಬ
೯೩	೨೭	ಮಂತ	ಮಂತ್ರ
೯೪	೨	ಎಂಬುದೈಸೆ	ಎಂಬುದೈಸೆ
೯೫	೨೫	ಜಂಗಮತತ್ತ್ವವನು	ಜಂಗಮತತ್ತ್ವವು
೯೬	೨	ಸಂಹಾಪರ	ಸಂಹಾರ
೯೭	೧೫	ಸರ್ವಮಹತ್ತ್ವ	ಸರ್ವವಹತ್ತ್ವ

SRI JAGADGURU VISHWARADHYA
JNANA SIMHASANA JNANAMANDIR
LIBRARY.

Jangamwadi Math, VARANASI,

Acc. No. 561

10-12-0 21-5-
 0-7-0 30-5-10
 0-2-0 30-11-0
 0-12-0 30-11-0
 0-0-0 30-11-0
 0-10-0 30-11-0
 0-0-0 30-11-0
 5-0-0 30-11-0

(10)

(11)

11

2-
 5-6-0

